

www.burmeseclassic.com

သူရဲကောင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒဂုန်း

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၉၅၀၇၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၈၉၉၀၇၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းမွန်အောင်
(ငါတို့စာပေ)

၇၅(၂)၊ ဖိုးစိန်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အပုံးနှင့်အတွင်း ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မေသက်နိုင်(ပြည့်စုံပုံနှိပ်တိုက်)

အုပ်စု

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၄၀၀ ကျပ်

ပထမဆုံး ကျောင်းစတင်သောနေ့မှာပင် ပြဿနာ စခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ကျောင်းပရဝဏ်အား မြင့်စွင့်လှစွာသော တောင်ကမ်းပါးရံကြီးတစ်ခုက အုပ်မိုး၍ နေသည်။

သူရသည် အမြင့်ဆုံးနေရာကို မျှော်ကြည့်တတ် သောညဉ့်အတိုင်း တောင်ကမ်းပါးရံဆီမော့ ကြည့်လိုက် မိလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အလှမ်းကွာဝေးစွာ အလွန်မြင့်မား လှသော ကမ်းပါးရံတစ်နေရာ၌ ထွင်းထုထားသော စာတစ်ကြောင်းက သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ စူးရှစွာဝင်ရောက် လာလေတော့၏။

‘အင်းဝသူရဲကောင်း’ ဆိုပါလား။

အတော်လေးမြင့်စွင့်လှသော နေရာတွင်ရှိနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျောက်သားစိုင်းအား ထွင်းဖောက်ထားသည့် စာကြောင်းက အထင်းသား။

ချက်ခြင်းပင် သူ့ရင်ထဲ ဒေါသစိတ်များ လှိုင်းထန်လာရလေ၏။ ထိုဒေါသစိတ်ကြောင့်ပင် သူ့နှလုံးသွေးများ ပွက်ပွက်ဆူလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယနေ့မှ ကျောင်းသို့ စရောက်သည့် ကျောင်းသားသစ် ဖြစ်သော်လည်း အင်းဝနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းရပ်က ငုံ့လျှိုးနေသော ဒေါသကို နှိုးဆွလာသောကြောင့်လက်သီးကို ကျွစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိ၏။

“တောက်”

ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံကြောင့် ကျောင်းသားအချို့က လှည့်ကြည့်သည်။ မီးဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် နေရောင်ထိုးကျနေသော စာတန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးကြောများ ထောင်နေအောင် အံကို ကြိတ်ထားမိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း

‘အင်းဝက ဘယ်ကျွန်မသား လက်ကမြင်းပြီး ရေးထားသလဲ’ ဟု ဆဲရေးလိုက်သည်။

‘ငါလည်း ဟံသာဝတီသား၊ ဒါမျိုး မရကောင်းလော’ ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ ခါးတောင်းကို မြှောက်အောင်ကျိတ်၍ မတ်စောက်နေသော တောင်ပေါ်သို့ တွယ်တက်လိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက် တောင်ခါးပန်းပေါ် ပြေးတက်သွားသော သူ့ကို ကျောင်းသားများ ကြောင်ကြည့်နေကြပြီး အင်းဝသားများမှ စ၍...

“ဟေ့ ဟံသာဝတီသား၊ ဘာအရူးထတာလဲ၊ သေချင်လို့လားကွ”

ဟု ထအော်ကြလေသည်။ သူ ပြန်ငုံ့မကြည့်။ တောင်ကမ်းပါရံတစ်လျှောက် ကျားကုတ်ကျားခဲ တွယ်တက် သွားသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ...

“သူရ ပြန်ဆင်းခဲ့ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟူသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒီပတိုလူစု၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ မတ်စောက်လှသော တောင်နံရံသို့သာ အတင်သွယ်

တက်လေတော့၏။ တောင်မှာ မတ်စောက်ပြောင်ချော
 နေသောကြောင့် သေးငယ်လှသော တောင်နံရံမှ အချိုင့်
 အခွက်များကို နင်းကာ လက်လှမ်းမီသမျှ ကျောက်စွယ်
 များကို အားပြုခိုတက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့
 နေရောင်က အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြာကျနေသည်။ နဖူးဆံစပ်မှ
 စီးကျလာသော ရွေးများမှာ မျက်တောင်ဖျားတွင်
 ဟီးလေးခိုနေကြသည်။ သူ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါပစ်
 လိုက်သည်။ စာတန်းရှိရာသို့သာ စိတ်စောနေသော
 ကြောင့် တောင်အောက်မှ အော်သံ၊ ဟစ်သံများကို
 သတိမပြုမိ။

သူ ပခုံးစွန်းမှ ကျော်ကာ တောင်အောက်သို့
 ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ တက်လာခဲ့သည်မှာ
 အတော် ခရီးပေါက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပူပန်စိုးရိမ်နေသော
 ဟံသာဝတီသားများ၏ မျက်နှာများနှင့် တစ်ဖက် တောင်
 ခြေမှ သူ့ကို အကဲခတ်နေသော အင်းဝသားများကိုတွေ့
 လိုက်ရ၏။ သူ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ ပြုတ်ထွက်
 မတတ် နာကျင်နေကြပြီး ကုတ်တွယ်ထားရသော ခြေ

ဖျားများမှာ ကျိန်းစပ်နေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ဆက်
 တက်ခဲ့သည်။

ဒေါသနှင့် မောပန်းမှုတို့ကြောင့် သူ့ရင်မှာ ဖားဖို
 • ပမာ မို့မောက်လှိုင်းထန်နေသည်။ အသက်ကို ပြင်းစွာ
 ရှူရင်း ခါးမှာ ချိတ်လာသော ဓားမြှောင်ကို လက်
 တစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်တစ်ပြန်အကွာမှာ ရှိသော
 ကျောက်စွန်းကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်စဉ် မော့နေသော သူ
 • မျက်နှာပေါ်သို့ သဲမှုန်များမှာ ဖြာခနဲ လွင့်စင်ကျလာတော့
 သည်။ သူ မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့်
 များစွာ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ပျက်စိထဲ ခိုးလှိုင်းခုလု
 ဝင်နေသော သဲများကို လက်ခုံ နှင့် ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဟံသာဝတီသား၊ သူ့ရဲဘော်ကြောင်
 လှချည်လား။”

“ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဆက်တက်ပါတော့လား။”

ဟူသော အင်းဝသားတို့၏ မခံချင်အောင် အော်
 ပြောနေသံများက တောင်နံရံတွင် ပဲ့တင်ထင်လှစေမန်း

ရိုက်ခတ်မြည်ဟီးလာသည်။ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း တောင်နံရံကို ဖက်တွယ်တက်လိုက်သည်။ သူ လှမ်းဆွဲသော ကျောက်စွန်းသည် အလွန်ချော်နေသောကြောင့် ဆွဲမရဘဲ ရှိနေသည်။

သူ မော့မကြည့်ဘဲ ကျောက်အထစ်ကို လက်ဖြင့် စမ်း၍ ရှာလိုက်သည်။ အထစ်ကြီးကြီးတစ်ခုကို သွားစမ်းမိသည်တွင် အချိန်မဆိုင်းဘဲကုတ်တက်ခဲ့သည်။ တောင်နံရံ၏ အလယ်တည့်တည့်သို့ ရောက်ချေပြီ။ မျက်နှာကို မော့လိုက်သည်နှင့် စူးရှသော နေရောင်က အညှာအတာမဲ့စွာ ထိုးကျလာသည်။ မျက်လုံးတို့ ပြာဝေသွားရ၏။

သူ့လက်ချောင်းတွေ အဆမတန် နာကျင်နေသော်လည်း နောက်တစ်ထစ်ကို လှမ်းဆွဲရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ သူ မော့မကြည့်လိုက်ရာ စာတန်းထိုးထားရာနေရာနှင့် လက်တစ်ကမ်းသာ ကွာတော့သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ ကျောက်စွန်းကို လှမ်းဆွဲပြီး ကုတ်တွယ်ထားသော ခြေတို့ကို နေရာရွေ့လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ့ခြေတို့သည် တောင်နံရံမှ ချိုင့်ကို မနင်းမိဘဲ လေထဲသို့ လွတ်သွားပြီး ခြေဖဝါးဆီမှ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လွတ်နေသောခြေတို့ကို တောင်နံရံနှင့် ကပ်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ ကြိုးစားမှုသည် အချည်းနီးသာ။ အံသေနေပြီဖြစ်သော ညာလက်သည် ကျောက်စွန်းကိုမြဲအောင် ခိုတွယ်ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းတော့။

သူ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်စိကိုယောင်ယမ်း မှိတ်လိုက်မိသည်။ ရုတ်ချည်းပင် ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး တောင်အောက်မှ စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

နောက်ဆုံး ...

သူ့ခန္ဓာကိုယ် မြေပြင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသောကြောင့် 'ဝုန်း' ခနဲ မြည်ဟီးသွားကာ သူ့သိမ်တံသည် အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားတော့၏။

သူ သတိရလာစဉ်မှာ ပထမဦးဆုံး တွေ့လိုက်ရသူက မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် ဆရာရသေ့ကြီး ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသော ဝေဒနာကြောင့် လှုပ်မရဘဲ ရှိနေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ စူးရှတောက်ပဆဲ။ ဆရာကြီး၏ ကရုဏာဒေါသဟန် လွှမ်းမော အကြည့်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးကို တစ်ဖက်သို့ ခပ် စွေစွေလွဲကာ မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။

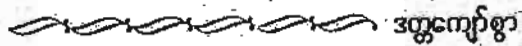
ဆရာရသေ့သည် သူ့မျက်နှာကို အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်းမှ အပြစ်တင်စကားကို ဖြည်းလေးစွာ တစ်ခွန်းချင်း ဆိုချေပြီ။ ဆရာရသေ့၏ ဆိုသုံးမသော စကားများထဲတွင် ...

“မိုက်မဲလှချည်လား”

ဟူသော စကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ သုံး၏။ ဟံသာဝတီသားတို့သည် မိုက်ရူးရဲသူများမဟုတ်။ သတ္တိသွေး နီစွေးကြသူများသာ ဖြစ်ကြသည်ကို ဆရာရသေ့ မသိလော့ဟု စိတ်တွင်းမှ တီးတိုးချေပမိသည်။ ဆရာရသေ့ကြီးသည် ...

“အဋ္ဌာရသ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို သင်ယူမယ် ကြံကာရှိသေးတဲ့လူက ဒီလိုစွန့်စားတာ မှန်တယ်လို့ ထင်နေကြသလား၊ ဒီမယ် ငါ့ဆီမှာ ပညာလာသင်ကြတဲ့ တပည့်တွေအားလုံး ငါ့ကျောင်းကိုရောက်ရင် အင်းဝသား၊ ဟံသာဝတီသား မရှိဘူး၊ တစ်ကျောင်းတည်းနေ၊ တစ်ဆရာတည်း တပည့်တွေချည်းပဲ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်၏။ ဆရာကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အင်းဝသားများသည် သူ့ကို လှမ်း၍ ကြည့်ကြလေသည်။ မရယ်မပြုံး တည်ငြိမ်အေးစက်သော မျက်လုံးများက သူ့ထံသို့ စူးပြုရောက်ရှိ

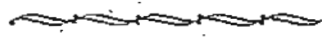

လာသည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာနှင့် လဲလျောင်း နေရသော်လည်း သူ့ရဲ့ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်သော အကြည့်က အဆိပ်လူး မြားတစ်စင်း သဖွယ် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် အင်းဝသားများသည် အလှိုလှို မျက်နှာများ လွဲသွားကြတော့၏။ သူ့ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးပြီးသည့်အခါ ဆရာရသေ့မှာ ဘုရားအန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဆရာရသေ့ ထွက်သွားသည်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ ဆားနားသို့ တိုးဝှေ့ရောက်ရှိလာကြသည်။ သက္ကဆိုသူက သူ့အား စိုးရိမ်တကြီး လေသံနှင့် ...

“ကံကြီးပေလို့ပေါ့ သူ့ရရယ်၊ ငါတို့က မင်းကို သေပြီထင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျောင်းဆောင်အတွင်းဝယ် သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သတင်းမေးသံများက ပျံလွင့်နေသည်။ ထိုစဉ် အင်းဝသားများဘက်မှ ...

“ကံကောင်းလို့ မသေတာ ကိုရင်တို့ရေ၊ တော်

ကြာ ပဲခူးသား လူမိုက်ကြီး၊ အဲလေ ... သူ့ရဲကောင်းကြီးအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ရဦးမှာ”

ဟူသော အသံထွက်လာသည်။ သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း တို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီနေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများမှာလည်း အင်းဝသားများကို စားတော့ဝါးတော့မည် ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့အတူ အင်းဝသားများသည်လည်း သူတို့လူစုအား လှောင်ပြောင်ရိပ်စွန်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မခိုးမခန့် ပြန်၍ကြည့်လေ၏။

“ခုနစ်ကား ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

သူ ကျယ်လောင်စွာ အော်မေးလိုက်သည်။ တစ်ယောက်မှ အသံထွက်မလာ။

“ဟေ့ ... အင်းဝသားတွေ၊ မေးနေတယ်၊ မကြားဘူးလား”

“သတ္တိရှိရင် အခုထွက်ခဲ့၊ ဟံသာဝတီသား အကြောင်း ပြရသေးတာပ”

သူရ၏ သူငယ်ချင်းများ၏ စိန်ခေါ်သံများ ထွက်လာသည်။ အင်းဝသားများဘက်မှ တစ်ယောက် မတ်တပ် ထရပ်သည်။ ထိုသူက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ငါပြော တာကွ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ သူရ သူငယ်ချင်း ဒီပသည် သူရကို ပွေထားရင်းမှ အသာချကာ ...

“ဟေ့ ... အင်းဝသား၊ သတ္တိရှိတဲ့ ယောက်ျား ဆို လက်ရုံးချင်း ယှဉ်မယ်၊ ဝံ့ရင် ထွက်ခွဲ” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ အင်းဝသားများသည် ခွက် ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြပြီး ...

“လူမိုက်တွေ၊ အခုထိ မိုက်ချင်တုန်းပဲ၊ တောင် နံရံပေါ် တက်တဲ့ကောင်တောင် မသေလို့ ကျန် တယ်၊ ဟား ... ဟား”

အင်းဝသားများ၏ လှောင်ရယ်သံမှာ တစ်ခန်း လုံး ဟိန်းသွားသည်။

“ဒီမှာ ... မှတ်ထား၊ အင်းဝသား ဝဏ္ဏဆိုတာ

တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မင်းတို့ လူ နောက်တစ်ခါ အဲဒီတောင်ပေါ်တက်ရင် အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဖားကုလို့ ခရုခန်ရင် ဒိုင် ပျက်ရုံပဲ ရှိမယ်”

အင်းဝသားများ၏ စကားက သူတို့၏ ဒေါသ ကို ဆွနေသယောင်။ သူ ဘေးနားမှ ဒေါသထွက်နေ သော သူငယ်ချင်းများကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ ဆရာ ရသေ့၏ ရန်မဖြစ်ရဟူသော စည်းကမ်းကြောင့် အားလုံး ကိုယ့်ဒေါသ ကိုယ်ထိန်းပြီး နေလိုက်ပေမယ့် ‘တောက်’ တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ဒေါသဖြစ်မဆုံး။ လိုအထဲတွင် အဆိုးဆုံးက သူရ။ ‘အင်းဝသား ဝဏ္ဏဆိုတာ တစ်ခေတ် မှာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်’ ဟူသော စကားက သူ့နှလုံး သားကို စူးဖြင့်ထိုးသည့်နှယ်။ ထိုနေ့မှစ၍ သူရင်ထဲမှာ ဝဏ္ဏဟူသော အမည်ကို မှတ်ထားလိုက်ပြီး တောင်နံရံ မှ ‘အင်းဝသူရဲကောင်း’ ဟူသော စာကို မြင်ရတိုင်း သူ့အပေါ် အကြွေးတစ်ခုတင်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ

သည်။ သူ့အတွက်တော့ ရာဇဝင်ကြွေးတစ်ခုပင်တည်း။ ထို ရာဇဝင်ကြွေးကို တစ်နေ့ သူပြန်ဆပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

မခိုးမခန့် မျက်နှာပေးများဖြင့် ကြည့်ကာ အသံ တိတ်တိတ် လှောင်ပြောင်နေသော အင်းဝသားများ၏ ရုပ်သွင် ကို မြင်ရတိုင်း သူရင်ထဲမှ ဒေါသသည် ထိပ်ပုတ်ခံရွ သော မြွေဟောက်ပမာ ခေါင်းထောင်လာမြဲဖြစ်၏။

အင်းဝသားများသည် သူရရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အင်းဝသားဝဏ္ဏအကြောင်းကို ဒဏ္ဍာရီသူရဲကောင်း တစ်ဦးသဖွယ် အမွန်းတင်၍ ပြောတတ်သည်။ သူရ၏ စိတ်တွင် 'သင်းတို့ အင်းဝသား ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲ တွေ့ချင်စမ်းပါဘိ' ဟု ကြိုးဝါးနေမိသည်။

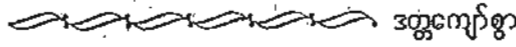
ဝဏ္ဏသည် သူတို့ထက် တစ်နှစ်ဦးစွာ ဤ ကျောင်းမှာ ပညာသင်သွားသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာရသေ့ ၏ နှုတ်မှ ဥပမာပေး စံပြထားရသူ ကျောင်းသားတစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိခဲ့ရသည်။

ဆရာရသေ့သည် တိုက်ရေးခိုက်ရေးပညာများ

ကြားသောအခါ သူရ၏ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံ၊ ဓား လှံရေး ထက်မြက်ပုံကို မြင်လျှင် ဝဏ္ဏလိုဝါပဲလား ဆို ကြော့ခဏ ချီးမွမ်းသလို ရေရွတ်တတ်သည့်အခါ သူ့အသည်းတွင် 'ဆက်ဆတ်ပါ နာကျင်မိသည်။ သူ့စိတ် တွင် ဝဏ္ဏနှင့် အနှိုင်းခံရခြင်းကို အင်မတန် ခံပြင်း မိသော ဆရာရသေ့အား ပြန်ပြောသား။

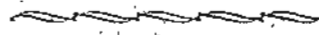
ဝဏ္ဏဆိုတာ အင်းဝသား၊ သူက ဟံသာဝတီ သား၊ စစ်မက်ဖြစ်နေတဲ့ နှစ်နိုင်ငံကြားမှာ သင်းနှင့်ငါ အချင်းယှဉ်ခုတ်ဖြစ်ခဲ့ရင်ဟု ထွေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့မိ သည်။ ဝဏ္ဏသည် ယခုအချိန်တွင် ဘုရင့်တပ်တော်၌ အမှုထမ်းနေလောက်ပြီ။ သူလည်း ပညာစုံလျှင် ဟံသာ ဝတီ ရွှေနန်းရှင်ထံ၌ အမှုထမ်းမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီးသား ဖြစ်၏။

'တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဝဏ္ဏရယ်'
ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးလိုက်မိသည်။

တစ်ခန်းလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားနိုင်လောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေသည်။ မြောက်မြား
စွာသော တပည့်တို့သည် ဆရာရသေ့၏ ရှေ့တွင် ပုဆစ်
တုတ်လျက် ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ဆရာရသေ့ကြီး၏
တည်ငြိမ် ခန့်ညားသော အသံကသာ တစ်ခန်းလုံးကို
လွှမ်းခြုံ ဖြန့်ကျက်ထား၏။

ယနေ့သည် ဆရာရသေ့၏နှစ်ပြည်ထောင်ကြား
ကျောင်းသင်ခန်းလေးကို ခွဲခွာရတော့မည့်နေ့ ဖြစ်သည်။
ဆရာကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒစကားများကို ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးစွာ
နာခံနေသည့် တပည့်များ။ တစ်ယောက်မှ တုတ်တုတ်
မလှုပ်။ သူရ၏ရင်ထဲတွင်သာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံဆီသို့ပင် ယောင်ယမ်းကာ ဖိလိုက်မိ
၏။ တလုပ်လုပ်ခုန်နေသော ရင်တွင်း၌ ရာဇဝင်ကြွေး
ဆပ်ရမည်ဟူသော ကြုံးဝါးသံက လှိုင်းထန်နေသည်။

အားလုံး ဆရာကြီးကို ရိုသေစွာ ကန်တော့ကြပြီး
မိမိတိုင်းပြည်သို့ ဖြန့်ကြဲရန် အားလုံးပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်၏။

အမှတ်မထင် ဘယ်သူမှ မတားမြစ်လိုက်နိုင်
သော အချိန်မှာပင် ...

သူ ကျောင်းရှေ့ရှိ ကျောက်တောင်ကြီးဆီသို့
ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကျောက်တောင်နံရံမှ အင်းဝသူရ
ကောင်းဟူသော စာကြောင်းကြီးက သူ့ကို ဆီးကြိုနေ
သည်။ ကျောက်တောင်ပေါ်သို့ သူ့အရှိန်ဖြင့် ပြေးတက်
၏။ ယခင်တက်သလို စမ်းတဝါးဝါး တရွေ့ရွေ့ မဟုတ်
တော့။ နံရံမှာ တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို မြဲမြံစွာ ကုပ်
တွယ်ရင်း ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးဖြင့်သူ
တက်လာခဲ့သည်။

သူ လမ်းခုလပ်အရောက်မှာ တောင်အောက်သို့
ငုံကြည့်လိုက်သည်။ အင်းဝသားတို့၏ လှောင်ပြောင်ရယ်

မောသံများ၊ ဟံသာဝတီသားတို့၏ မျက်နှာမှာတော့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကြောင့်သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေကြသည်။ ထိုအုပ်စုနှစ်စု၏ အလယ်တွင် ဆရာရသေ့ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ အံ့သြသွား၏။ ဆရာကြီးသည် သစ်ကနက်သား တောင်ငွေးကြီးကို ကိုင်ရင်း သူ့အား တည်ငြိမ်စွာ ပြီးတော့ အံ့သြစွာ စိုက်ကြည့်နေချေ၏။

သူ့ အသက်ကို ဝအောင်ရှုရင်း ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်စွယ်များကိုလည်း လက်ဖြင့် အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ကုပ်တွယ်ရင်း တက်ခဲ့သည်မှာ အတော်မြင့်သော နေရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ တောင်အောက်မှ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အော်ဟစ်သံများ၊ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများ တစ်စတစ်စ တိုးသွားသည်။ အေးမြသော လေပြေက သူ့မျက်နှာကို လာရောက်ရိုက်ခတ်၍သည်။

မောပန်းနေသည့်ကြားမှ အပေါ်သို့ အားယူမော့ကြည့်မိလေလျှင် သူ အလွန်ရွံ့မှန်းစက်ဆုပ်သော အင်းဝသူရဲကောင်းဟူသည့် စာတန်းကို သူ့နဖူးကျော်ကျော် နေရာလောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ အားတက်သွား

ပြီး အတင်းကုပ်တွယ်တက်ရင်းပင် အင်းဝသူရဲကောင်းဟူသော စာတန်းထိုး ကျောက်ချိုင့်များအတွင်းသို့ သူ့ခြေထောက် နင်းမိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

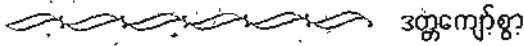
တောင်အောက်မှ - ဟံသာဝတီသားများ၏ 'ဟေး' ခနဲ အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ့ ထိုနေရာမှ ဆက်တက်ခဲ့သည်။

“သူရဲတဲ့ဟေ့”

“ဟံသာဝတီသား သူရဲကွ”

ဟူသော ညာသံများက သူ့ရင်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အင်းဝသားများမှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေချေ၏။ ယခင်စာကြောင်းထက် ဝါးတစ်ပြန်ကျော်အောင် တက်ပြီးသည်နှင့် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နေရောင်တွင် ဓားသွားသည် လက်ခနဲ ဖြာသွားသည်။

ကျောက်သားစိုင်ကလေးများ တစ်ဖဲ့စီ တစ်ပိုင်းစီ ပဲ့ကျသွားကြလေ၏။ သူ၏ အချိန်များစွာ အောင်းသို့ထားခဲ့သောဒေါသစိတ်များအားတစ်ချက်ချင်းဖွဲ့ချွေးပေးသည့်နည်း။

တောင်နံရံထက်၌ စာလုံးကလေးများ တစ်လုံး
ပြီးတစ်လုံး ပေါ်ပေါက်လာကြလေ၏။ စာတစ်လုံးထွင်း
ပြီးလေတိုင်း သူ့မာန်မာန်ကို တစ်ဆင့်ဆီမြင့်တင်ပေး
သွားသလိုခံစားရ၏။

အချိန်ခဏငယ်အတွင်းမှာပင် ...

“ဟံသာဝတီ သူရဲကောင်း”

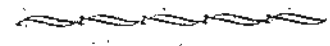
ဟူသော စာတမ်းအား ကျောက်သားနံရံပေါ်
သူထွင်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။ လေးနက် ခိုင်ကျည်စွာ။

“ဟေး ...”

ဟူသော ဟံသာဝတီသားများ၏ အသံများမှာ
စာတမ်းအပြည့်အစုံ ထွင်းအပြီးမှာပင် တောင်နံရံသို့
အရှိန်ပြင်းစွာ လာရောက် ရိုက်ခတ်လေသည်။

“ဟံသာဝတီ သူရဲကောင်းတဲ့ဟေ့”

ဟူသော အသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ
ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူ့ရ တောင်အောက်သို့ ပြန်
ရောက်လာသည်။ အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဆရာ
ရသေ့၏ ခြေအစုံသို့ နဖူးဖြင့် တိုက်၍ ရှိခိုးလိုက်သည်။

ဆံရာရသေ့သည် သူ့ခေါင်းအား ညင်သာစွာ
မုတ်၍ ကျောင်းသင်္ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွား၏။ သူ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ အင်းဝသား
များဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စူးရှတောက်ပြောင်
သော မျက်ဝန်းများက မီးအလျှံများ တရှိန်ရှိန် ထွက်နေ
သည့်အလား ...။

ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်း
စေ့ရင်း ရှည်မျောသော မျက်ဝန်းအိမ်ကို တမင်မေးစင်း
ကာ မေးကိုပင့်ချီပြီး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ တုတ်
ခိုင်သန်မာပြီး အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်များ
ကိုလည်း ခက်ထန်စွာ ခါးပေါ်တွင် ထောက်တင် ထား
သေး၏။

သူရဲ၏အသွင်က ဟံသာဝတီသားသူရဲကောင်း
ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ မှတ်ကြပေရောဟု အင်းဝသားတို့
အား အမျက်စောင်မာန်ကြီးစွာ ပြသလိုက်သည့်နည်း။

ဝတ္ထုတစ်ယောက် မျက်မှောင်ကုံးပြီး အိန္ဒြေပြော
သမျှ စကားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။
တစ်ခွန်းမှ ဝင်မေးခြင်း၊ စကားထောက်ခြင်း မရှိ။ သို့
သော် နားထောင်နေရင်းပင် သူ့ မျက်နှာက တဖြည်း
ဖြည်း ဂင်းမာခက်ထန်လာကာ အံကို တင်းတင်းကြိတ်
လိုက်သည်အား အိန္ဒြေ တွေ့လိုက်ရ၏။

“အိန္ဒြေ”

ဝတ္ထု၏ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အိန္ဒြေ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ပြီးမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်
စွာ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဝတ္ထုသည် အင်းဝဘုရင်၏

ကိုယ်ရဲတော်တပ်တွင် အိန္ဒြေလို ရဲမက်လေးဘဝမှ နေချင်း
ညချင်း သွေးသောက်ကြီးဖြစ်လာရသူ။ ဝတ္ထု၏ ရဲစွမ်း
သတ္တိမှာ မခေ။ သတ္တိကောင်းသလို ဓားရေးထက်သည်
ကို တစ်နန်းတော်လုံး အသိ။

ဝတ္ထုသည် သူ့အား ခေါ်၍ အချိန်အတန်ကြာ
စကားမဆိုဘဲ ခါးထောက်ရင်းမှပင် ရှေ့မှ ငှက်ပျောပင်
ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အိန္ဒြေ အသက်ပင် မရှူဝံ့။
သူ့ စကားမှားသွားပြီလားဟု ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။
အိန္ဒြေသည် အလွန်စပ်စပ်စုစုနိုင်သော ရဲမက်ဖြစ်၏။
ယခုလည်း ဆရာရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းမှထွက်ပြီး မကြာ
မီ ဘုရင့်တပ်အမှုထမ်း ဖြစ်လာခဲ့စဉ် ဝတ္ထုနှင့်တွေ့သည်
၌ ဟံသာဝတီသား သူရဲအကြောင်းကို အားပါးတရ
ဖောက်သည်ချစ်ခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒီကောင် နာမည်ဘယ်သူ”

ဝတ္ထုထံမှ အသံထွက်လာသည်။ အလျင်အမြန်
ပင် ဖြေလိုက်သည်။

“သူ ... သူရ ပါတဲ့”

ဝတ္ထု မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်ချို့ဖြတ်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားပီသ၍ ချောမောပြေပြစ်သော ဝတ္ထု၏မျက်နှာသည် ပြုံးလိုက်လျှင် အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ ယခု ဝတ္ထုပြုံးချေပြီ။ သို့သော် နှစ်လိုဖွယ်သိင်္ဂါရအပြုံး မဟုတ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘယာနကအပြုံး။

ဝတ္ထုသည် ဒေါသထွက်သည့်အခါ အခြားလူများကဲ့သို့ အသက်ရှူ မြန်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှား တုန်ယင်ခြင်းမျိုး မရှိ။ နားလည်ရခက်သော အပြုံးမျိုးဖြင့်သာပြုံးလေ့ရှိသည်။ ဤအပြုံးကို ရက်စက်သော၊ သွေးဆာနေသော အပြုံးဟု အိန္ဒြထင်သည်။

“နာမည်ကတော့ သတ္တိရှိတဲ့လူဆိုပဲ အိန္ဒြရဲ့၊ သင်း ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းသလဲ ကျုပ် သိချင်စမ်းလှတယ်”

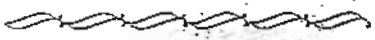
ဟု ပြောကာ ဝတ္ထုသည် ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို ရွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဓားသွား၏ အရောင်သည် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ပြုံးပြုံးပြက်

ပြက် လင်းသွားသည်။ အိန္ဒြရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဝတ္ထု၏ ဓားကိုိုင်သောလက်သည် ရုတ်တရက် ညာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လွှဲသွားပြီး ရှေ့မှ ငှက်ပျောပင်ကို ပိုင်းပစ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး နေရာမှ ရုတ်ခနဲ ထထွက်သွားတော့၏။

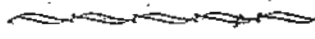
လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားသော ကြောင့် ရှေ့မှ ငှက်ပျောပင်ကို ခုတ်မိသည်။ မခုတ်မိသည်ကိုပင် အိန္ဒြ မမြင်လိုက်ရ။ ငှက်ပျောပင်ကတော့ နဂိုအတိုင်း ပုံမပျက်။ အိန္ဒြ နေရာမှာပင် ရပ်ရင်း ငှက်ပျောပင်ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဝတ္ထု ဓားနဲ့ လွဲခုတ်လိုက်ပါရက်နှင့် ငှက်ပျောပင်မှာ သည်အတိုင်း ကျန်ခဲ့ခြင်းကို မယုံနိုင်ဖြစ်နေ၏။

သူ ငှက်ပျောပင်ကို လက်ဖြင့် ထွန်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ အလွန်အံ့ဩသွားရ၏။ သူရှေ့မှ ငှက်ပျောပင်မှာ ခါးလယ်မှ တိတိရိရိ ပြုတ်နေပြီး ပင်စည်မှာပင်

ဝံ့ဗျောက် တင်ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

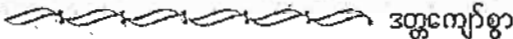
အိန္ဒြိမှာ ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းဖြင့် ဝဏ္ဏ
ထွက်သွားရာဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝဏ္ဏ၏
အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။

သူရဲသည် လက်အုပ်ချီကာ နောက်သို့ ခြေ
လှမ်း သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်ပြီး ဟံသာဝတီဘုရင်ရှေ့
နောက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာ
သော ခြေသံတစ်ရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခြေသံ
အပြင် ဝတ်ရုံတစ်ခု၏ လှုပ်ယမ်းလာသံ၊ ကြမ်းပြင်နှင့်
ထိသံတို့ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် နောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“သွေးသောက်ကြီး”

သူ လှည့်ကြည့်စဉ်မှာပင် သူ့အား လှမ်းခေါ်
လိုက်သည့် စစ်သူကြီး ဟိန္ဒကကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စစ်သူကြီး ဟိန္ဒကသည် သူ၏ ရှည်လျားလှသော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှစ်စကို ကောညွတ်သွားသည်အထိ ပြုံးပြပြီး သူထံသို့ လျှောက်လာလေ၏။ စိမ်းပြာရောင် ဝတ်ရုံကြီးမှာ လေတွင် တလွင့်လွင့်။ စစ်သူကြီး၏ ဟန်မှာ မာန်ပါလှသည်။

“အရင်လို ငသူရပဲ ခေါ်ပါ တပ်မင်းရယ်”

ဟု သူ ပြောလိုက်သောအခါ စစ်သူကြီး ဟိန္ဒကသည် သူ့ပန်းကို ညာလက်ဖြင့် ပုတ်၍ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ...

“လူတစ်ယောက်ဟာ ထိုက်သင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ကြိုးစားမှုရှိလို့သာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းကို ခံရတာပဲ။ လျော်ညီတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကိုခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲရမှာပေါ့ ကိုရင်ရဲ့”

ဟု ဆိုလေသည်။ ထို့နောက် စစ်သူကြီး၏ မျက်နှာသည် တမုဟုတ်ချင်း ရီဝေမှိုင်းညှိသွားကာ ...

“အင်း ... ကိုရင်တို့က အရွယ်ကောင်းပေကိုး၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အရွယ်နှောင်းပါပြီလေ”

ဟု ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ပြောလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိန္ဒက၏ မျက်ဝန်းဆီသို့ သူ့အတန်ကြာငေးမောနေမိသည်။ တစ်ချိန်က စစ်သူကြီးဟိန္ဒကသည် သူ့လိုပင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသည့် ရဲမက်ကလေး။ အဲဒီကတစ်ဆင့် တပ်မှူး၊ အဆင့်ဆင့်မှ နောက်ဆုံး စစ်သူကြီး ဖြစ်လာရသူ။ သို့သော် သူ၏အတွေးထဲတွင် တစ်ချိန်က သူ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲများကို ပြန်စဉ်းစားဟန်မတူ။ သူ့ဘဝ၏ ကုန်ခဲ့သော အချိန်များကို တ၊သခြင်းမရှိဘဲ ရောက်လာမည့်ရောက်သော ကြိုတင်တွေးတောနေဟန် ရှိသည်။

သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားသော လက်သုံးတော်စားက ကျောက်များစီခြယ်ထားကာ အနီရောင် ပိုးကြိုးရှည်များကြား ဝင်ကြားစွာ၊ ယနေ့မှ ရွှေနန်းရှင် ချီးမြှင့်သောစားအသစ် ဖြစ်၏။ စစ်သူကြီးခါးမှ ဓားမှာတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက အသုံးပြုလာခဲ့သော ဓားဖြစ်သည်။ ညိုမှောင်သော ပိုးကြိုးစများနှင့် ဤဓားသည် ရန်သူသွေးများဝနေပြီး ဖြစ်ပေမည်။

ဟံသာဝတီရွှေနန်းတော်၏ လှေကားထစ်များကို သူတို့နှစ်ဦး တစ်ထစ်ချင်း နင်းကျော်ကာ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ စစ်သူကြီးသည် သူ့အား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ဂေဟာဆီသို့ တွက်ခွာသွားတော့၏။

သူ အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူရဲတွင် အဘရော၊ အမိပါ မရှိတော့။ အစ်မတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အစ်မမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကျန်းမာရေး မကောင်းသောကြောင့် မျူးမတ်သွေး ဖြစ်ပါရက်နှင့် နန်းတော်တွင်း မခစားရရှာချေ။ တစ်နေ့လုံး အိမ်တွင်းပုန်းကာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရင်း ဘုရားတရားအလုပ်၌သာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်နေသူ ဖြစ်သည်။

“ဟော အမောင်ငယ် ပြန်လာပြီကိုး”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အခန်းဝမှ ကတ္တီပါခန်းစီးလေး လှုပ်ကာ ထွက်လာသော အစ်မကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်မ နေကောင်းရဲ့နော်”

ဟု သူ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် -

“ကောင်းပါရဲ့ရှင်၊ သွေးသောက်ကြီးရော ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ”

ဟု ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်ဖြေသည့်အခါ သူ အလွန်အံ့ဩသွားရသည်။

“အစ်မက ကျုပ် ရာထူးတိုးတာ သိနေတယ်ထင်ရဲ့၊ ကျုပ် ဘယ်သူမှလည်း အမှာ မပါးရပါလားဗျာ”

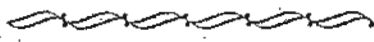
ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ အစ်မသည် လက်ထဲမှ နွဲ့သာပုတီးကို လက်တွင် သုံးလေးပတ်ရစ်လိုက်ပြီး...

“သိတာပေါ့တော်၊ ဒီလောက်တောင် အမောင်ငယ်သတင်းက မြို့တွင်းမြို့ပြင် သင်းနေတာ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သူ အန်မရှေ့တွင်

အလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရုတ်ရွံ့စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဘယ်လိုသတင်းတွေ ကြားနေရလို့တုန်း အစ်မရဲ့”

ဟု သူ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အစ်မ၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေရာမှ နေထိပ်နန်းလို နှမ်းနယ်သွားပြီး

သက်ပြင်းကို ဖြည်းဖြည်းချသည်။

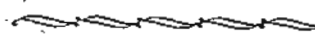
“အမောင်ငယ်က ဘုရင့်တပ်မှာ သတ္တိကောင်း သတဲ့လေ၊ ဓားရေးအတတ်မှာလည်းစစ်ကဲကြီး ကတောင် သူထက်သာတယ်လို့ ချီးမွမ်းယူရ တယ်တဲ့”
ဟု ဆို၏။

“အဲဒါများ အစ်မရယ်၊ ကျုပ်အတွက်ဂုဏ်မယူ ဘူးလား၊ ဝမ်းမသာဘူးလား အစ်မရဲ့၊ အခုဆို မြောက်ဘက်အခြမ်းက တောပုန်းတွေကို ကျုပ် တို့တပ်က သွားပြီး နှိမ်နင်းခဲ့ရတာ၊ တောပုန်း ခေါင်းဆောင်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ...”

“အို ... တော်ပါတော့ အမောင်ငယ်၊ အမောင် ငယ်ရဲ့ သတ်ရေး ဖြတ်ရေးအကြောင်းတွေ အစ်မ မကြားပါရစေနဲ့”

ဟု ဆိုကာ အစ်မသည် သူ၏ နားနှစ်ဖက်ကို ပင် လက်ဖြင့် အုပ်ကာ ထားလိုက်၏။

“အစ်မရယ် ... ကျုပ်က ဘုရင့်တပ်တော်က

စစ်မှုထမ်းလေ၊ ဒါ ကျုပ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ ဟာကို၊ အဲဒီလိုမှ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်မှ သတ်မှ ရွှေ့နန်းတော်မှာ ဝင်ဆံ့တော့မပေါ့”

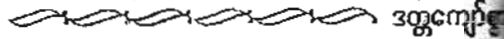
ဟု ဆိုသောအခါ အစ်မသည် မျက်နှာငယ်ငယ် လေးနှင့်ပင် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါလေသည်။ သူ့ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားသည်။

“ရော် ... ခက်ချေပြီ အစ်မရယ်၊ ကျုပ် အတွက် ဂုဏ်ယူစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အစ်မသည် ထိတ် လန့်စွာ သူ့အား မော့ကြည့်လာ၍ ...

“ပါဏာတိပါတာကံ ကျူးလွန်နေတာကို အစ်မက ဂုဏ်ယူရမှာလား အမောင်ငယ်”

တဲ့။ အစ်မစကားကြောင့် သူ၏ အပျော်စိတ်များ ပင် ဘယ်ဆီ လွင့်ပြေးကုန်သည်မသိ။ နန်းတွင်းမှာ အစ်မ ခဏားဖူးတာမှ မဟုတ်ပေဘဲဟု ဖြေတွေးရသည်။ နန်းတွင်းသူ အပျိုတော်များဆိုလျှင် သူတို့နှင့် ရည်ငံနေ သော ရဲမက်များ၏ အောင်မြင်မှုကို အပျိုတော်အချင်း

ချင်း ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ကြားတတ်သည်ဆိုပဲ။ အစ်မတော့ တရားသမားကြီးဆိုတော့ စစ်ရိပ်စစ်ငွေကို ရွံ့နုနုပေမပေါ့။

သူ့ အစ်မနှင့် တုပြိုင်မပြောတော့။ ခါးမှာချိတ်ဆွဲထားသော ဓားအိမ်နှင့် ဓားကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်၏ နံရံမှာ ချိတ်လိုက်သည်။

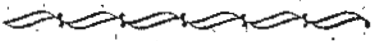
ဓားအိမ်ပေါ်မှာ ပန်းကနုတ်များနှင့် ရွှေစာလုံးများကိုမူ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ဓားအိမ်မှာ ရေးထားတာ ဟံသာဝတီသူရဲကောင်းတဲ့။ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ကော့ညွတ်သွားသည်။ အတိတ်ကို ပြန်မြင်ယောင်သွားမိသည်။ ကျောင်းရှေ့ တောင်နံရံမှာ ကျောက်ထွင်းစာတွေကို မြင်ယောင်လိုက်မိသောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ အဖြူရိပ်တို့ ယှက်ဖြာသွားခဲ့တော့သည်။

“တိုက် ...”

စစ်ပွဲကား စချေပြီ။ စစ်ကဲကြီး ဟိန္ဒူက၏ အသံနက်ကြီး ပေါ်လာပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အော်ဟစ် မာန်သွင်းသံများ၊ မြင်းခွာသံများဖြင့် ဟံသာဝတီနှင့် အင်းဝကြားကွင်းပြင်သည် ရုတ်ချည်း ငရဲပွက်သလို ဆူညံသွား၏။

ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးလွှားသွားသော မြင်းခွာများ အောက်တွင် ဖုန်များ တထောင်းထောင်း ထကျန်ခဲ့သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးရှိ ရဲမက်စစ်သည်များ၏ အော်ဟစ်သံ၊ ကြုံးဝါးသံ၊ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများမှာ ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ်။

သူ မြင်းကို ကော်ဖွင့်၍ ရန်သူ အင်းဝတပ်များ ကြား ထိုးဖောက်ခဲ့သည်။ အလျင် တွေ့လိုက်ရသော ရဲမက်တစ်ယောက်၏ နံကြားသို့ ဓားကို လျင်မြန်စွာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သူ့မြင်းမှာ တစ်ပတ်လှည့်သွား၏။ သူ့နောက်မှ အလစ်ဝင်လာသော ရဲမက်တစ်ဦးအား ဓားဖြင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။ ရဲမက်သည် မြင်းပေါ်မှ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မြင်းမှာလည်း လန်၍ ပြေးလေ၏။

ပြုတ်ကျသွားသော ရဲမက်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စစ်သူကြီး ဟိန္ဒက၏ မြင်းက လွှားခနဲ နင်းသွားချေပြီ။ နှစ်ဖက်စလုံး သဲကြီးမဲကြီး တိုက်နေကြသည်။ မြေပြင်တွင် အလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေ၏။

ဖုန်မှုန့်များကြားမှ သွေးညှိနံ့သည် စူးစူးရှရှု။ လက်တွင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားရိုးသည် သွေးစေးတို့ဖြင့် စေးကပ်နေသည်။ ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူထံသို့ ဦးတည်ဝင်လာသော အင်းဝ စစ်သည်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်းကို ထိုရဲမက်

လာရာလမ်းသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်ယောင်ပြုပြီး အရှိန်ဖြင့် ဓားကို ဝင့်ကာ ဒုန်းစိုင်းလာသော အင်းဝစစ်သည်ကို သူ ကြည့်ပြီး သူ့လက်က ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်သို့ ရောက်သွားသည်။ အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ ဓားမြှောင်ဖြင့် အင်းဝ စစ်သည်ထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

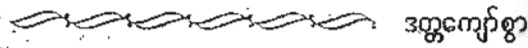
“အိန္ဒြ”

ဟု အော်လိုက်သော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံလာရာသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိလိုက်ရ။ ရှုပ်ယှက်ခတ် တိုက်ခိုက် ထိုးခုတ်နေသူများကြားမှ ...

“အား”

ဟူသော အသံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ စစ်သူကြီး ဟိန္ဒကသည် ကျောတွင် ဓားတန်းလန်းစိုက်ဝင်လျက် မြင်းပေါ်မှ ဒေလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားသည်နှင့်အတူ ‘ဝဏ္ဏကွ’ ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့ဘက်မှ ခေါင်းဆောင် ကျသွားချေပြီ။

သူ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် လက်ပြင်ဆီမှ ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး သွေးတို့ ဖြာခနဲ ထွက်လာသည်။ ရန်သူတစ်ယောက် ထိုးခုတ်လိုက်သော ဓါးချက်က အဖျားခတ် ထိခတ်သွားခြင်းပင်။

သူဒေါသမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူ မြင်း၏တင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ကန်လိုက်သည်။ ဇက်ကြိုးကို လွှတ်၍ သူ့နောက်မှ အလစ်ဝင်တိုက်သူကို ဓားဖြင့် လှည့်ပိုင်းသည်။

မထီချေ။ ထိုရန်သူမှာ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းသွား၏။

“တောက်”

သူ ဒေါသကြောင့် လက်မှဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေ၏။

“အဆင်သင့်လိုက်လေ” ဟု စိတ်ထဲမှ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသူမှာ အင်းဝစစ်သူကြီးပင်။ စစ်သူကြီး ဟိန္ဒကအတွက် သွေးကြွေး

ဆပ်ရန် အလှည့်ရောက်ချေပြီပေါ့။ သူ ဓားကိုင်လက်မှာ ရတ်ချည်း မြောက်တက်သွားခဲ့သည်။ ‘သူရဲကွ’ ဟုအသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ကာ အင်းဝစစ်သူကြီး၏ ဇက်ကို ပိုင်းလိုက်သည်။ တစ်ဘက်လူမှာ ရှောင်ချိန်မရ။ တစ်ခေတ်တစ်ယောက်ဆိုရလောက်အောင် အင်မတန် ဓားရေးစွမ်းသော သူရဲ၏ ဓါးချက်ပေပဲ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အင်းဝစစ်သူကြီး၏ ခေါင်းကို ဆွဲယူရင်း အင်းဝတပ်များသို့ မြောက်ပြလိုက်၏။ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသံများမှာ ဝေါ့ကနဲ။

နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်စစ်ကဲများ ကျသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တပ်များ ဆုတ်ရန် ပြင်ကြချေပြီ။ မြင်းခွာသံများ၊ ဓားချင်း ထိခတ်သံများ တဖြည်းဖြည်းစဲသွားသည်။

အင်းဝရှိ တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်လုံးများကြားမှ မြင်းကို ဇက်သတ်ရင်း သူထံသို့ မမှိတ်မညှန် ကြည့်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူရဲမှာ လက်ထဲ၌ အင်းဝစစ်သူကြီး၏ခေါင်း

ပြတ်ကို တင်းတင်းဆွဲကိုင်ထားရင်း ထိုသူအား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှုပ်ယှက်ခတ် ပြေးလွှားနေသော မြင်းစီးစစ်သည်များသည် မြင်းကိုယ်စီပေါ်မှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေသော သူတို့နှစ်ဦးအကြား တစ်ချက်တစ်ချက် ကွယ်ကွယ်သွားကြလေ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးကတော့ အဝေးမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာမလွဲဘဲ ကြည့်နေကြဆဲ။

ထိုအကြိမ်သည် သူရဲနှင့် ဝဏ္ဏတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပထမဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရာသည် စစ်ပွဲပင် ဖြစ်၏။ လူချင်း မသိကြ၊ မမြင်ကြရသော်လည်း ယဉ်ပါးဖူးသော နာမတွေမို့ စိတ်ဝင်တစား ပြိုင်ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ အတန်ကြာမှပင် တပ်ဆုတ်ရန် အချက်ပေးသံများ ကြားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး မြင်းဇက်ကြီးများကို တင်းတင်းဆွဲကာကျောခိုင်းလိုက်ကြပြီး မိမိတို့ တိုင်းပြည်များဆီပြန်လှည့်၍ အပြင်းနှင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်များအတွင်း၌ ရန်သူစစ်သူကြီးတို့ ခေါင်းများကိုယ်စီ။ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်တွင်း၌ အပြန်အလှန်ကြားခဲ့ရသော ကြုံးဝါးသံများက ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိ၏။

အင်းဝနန်းတော်ဆောင်၏ ညီလာခံသဘင်သည် ယခင်လို အမတ်ကြီးများ၏ တီးတိုးတိုင်ပင်သံ၊ အချင်းချင်း စပ်စုမေးမြန်းသံများဖြင့် ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြစ်မနေဘဲ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချေ၏။

ခစားနေသော အမတ်များ၊ တပ်မှူး၊ ရဲမက်များနှင့် မင်းညီမင်းသားများပါ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်ကြဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြသည်။

ဝတ်လဲတော် ပိုးပုဆိုး၏တရွမ်းရွမ်းအသံကြောင့် နန်းဆောင်ထဲသို့ ရွှေနန်းရှင် ကြွချီလာပြီဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။

ဝတ္ထုခေါင်းကို ပိုပြီး ငုံ့ချထားလိုက်သည်။ နံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ရွှေနန်းရှင်၏ ခြေဖမိုးတော်ကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရခြင်းကပင် သူ့ရင်ကို ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားစေသည်။

အားလုံး နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ထိပြီး ဦးချ အရိုအသေ ပေးလိုက်ကြသည်။ သူကတော့ ခေါင်းကို တွင်တွင် ငုံ့ထားဆဲ ...။

“မော်ဖူးစေ”

ရွှေနန်းရှင်၏ အသံမှာ ညင်သာတိုးလှနေသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးသွားသယောင်။ ဖြည်းညင်းစွာ မော်ဖူးလိုက်သည်။ မျက်လွှာပင့်အကြည့်တွင် ဆုံလိုက်ရသော ရွှေနန်းရှင်၏ မျက်ဝန်းများက သူ့ထံသို့ တည့်မတ်စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသောကြောင့် သူ မျက်လွှာကို ကမန်းကတန်းချပစ်လိုက်သည်။

စစ်သူကြီး စက္ကဗလ နယ်စပ်စစ်ပွဲတွင် ကျခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်ရန် သူ့နှုတ်တို့ လေးလံနေရပြီ ဖြစ်၏။

“စက္ကဗလ ကျခဲ့ပြီ မဟုတ်လော”

တိတ်ဆိတ်နေသော နန်းတော်ဆောင်တွင် ရွှေ
နန်းရှင်၏ အသံသည် ဟိန်းသွားသည်။

“မှန်ပါ့ဘုရား၊ စစ်သူကြီးမင်းဟာ ...”

“တော်တော့ကွယ် ဇာတ်တော့”

ဝဏ္ဏ၏ စကားကို ဆုံးအောင် လျှောက်ခွင့်မပြု
ဘဲ ဟန်လိုက်သော ရွှေနန်းရှင်၏ အသံကြောင့် သူ
တွန့်ခဲခဲ့ ဖြစ်သွားရ၏။ မင်းကြီးသည် သူ့အပေါ် အမျက်
တော် ရှုချေပြီလော မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

“နှစ်ပြည်ထောင်ကြား နယ်စပ်စစ်ပွဲမှာ ငါ
ကိုယ်တော်၏ လက်တစ်ဖက် ပြုတ်ခဲ့ချေပြီ
ပေါ့”

ရွှေနန်းရှင်၏ အသံသည် မျက်မှန်ဒေါသ မရှိ
သော ပူဆွေးတမ်းတခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏ
ခေါင်းငုံ့ထားရင်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။
ဟံသာဝတီစစ်သည်၏ လက်ထဲတွင်ပါသွားသော စစ်သူ
ကြီး စက္ကဗလ၏ ခေါင်းပြတ်ကိုသာ ရွှေနန်းရှင် ဖြင်ရ

လျှင် မည်သို့နေမည်မသိ။

“ကိုင်း ကိုင်း ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးပါစေ
တော့လော ဒီတိုက်ပွဲကြီးအတွက် သက်စွန့်ကြီး
ပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတွေကိုတော့ ထိုက်သင့်ရာ
ချီးမြှင့်ရမည်ပ”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။
တိုင်ပင်မထားပါပဲလျက် ဝဏ္ဏဆီလည်း ပြိုင်တူ
လိုပင် အကြည့်ရောက်မိကြ၏။

တိုက်ပွဲအတွင်း စွမ်းစွမ်းတမံအရှိဆုံး ရွက်
ဆောင်နိုင်ခဲ့သူမှာ ဝဏ္ဏပင်မဟုတ်ပေလော။ ဟံသာဝတီ
စစ်သူကြီးကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ခိုင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ သူသာလျှင် အဓိကချီးမြှောက်ခံရသောသူ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အမတ်ကြီးများ ...”

“ဘုရား ... ဘုန်းတော်ကြောင့် အလိုရှိရာ
ဆောင်ရွက်ပေးရန်အသင့်ရှိကြောင်းပါဘုရား”

“သက်တော်စောင့် တစ်တော်မှ သွေးသောက်

ဝတ္ထုအား တပ်မှူးရာဇ်ထူးဖြင့် ချီးမြှင့်မြှောက်စား
တော်မူမယ်၊ ငါ၏ လက်သုံးတော် ကျောက်စီ
စားကိုလည်း ဝတ္ထုအား ချီးမြှင့်လိုက်မယ်”
ရွှေနန်းရှင်၏ စကားအဆုံးမှာ သူ လက်အုပ်
ချီ၍ ရွှေနန်းရှင်အား မော်ဖူးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတော်ကြီးလှပါပေတယ် ဘုရား”

“ဟဲ့ ... ဝတ္ထု”

“ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“မောင်မင်းဟာ ဒီနေ့မှစ၍ ငါ၏ အထူး တ
လည် ချီးမြှောက်ခြင်းခံရသော တပ်မှူးဖြစ်
သွားပြီမို့ အမှုတော်ကို ယခင်ကထက် ချွန်စွာ
ရွက်ဆောင်ပေတော့ ကြားလား ဟဲ့ ...”

“မှန်ပါ ဘုရား”

သူ လျင်မြန်စွာ လျှောက်တင်လိုက်၏။ မင်း
ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြူးယောင်သမ်းနေသည်။ ထို့အတူ
ဝတ္ထုရှင်ထဲတွင်လည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူသော ပီတိများ
ဖြင့် ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။

သူ့အတွေးထဲတွင် စစ်ကဲကြီး စက္ကဗလ၏
ဦးခေါင်းကိုဆွဲလျက် ဟံသာဝတီဘက်သို့ မြင်းကို ဒုန်း
စိုင်းသွားသော သူရဲ၏ အသွင်အား မြင်ယောင်လိုက်
မိသည်။ သူ၏မျက်ခုံးများ ကြုတ်ပြီးစဉ်းစားလိုက်သည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းဆောင်
၏ ညီလာခံသဘင်တွင် သူရဲသည်လည်း သူ့လို မြှောက်
စား ခံရနေလောက်ပေပြီ။ မဆီမဆိုင် သူရဲကိုပင် သူနှင့်
ယှဉ်၍ အမှတ်ထင်ထင် သတိရနေသော သူ့စိတ်ကို
သူ မကျေမနပ် ဖြစ်လိုက်မိလေသည်။

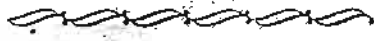

လေသဗလ္လ...
 နေရာ...
 စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်သွားနေသော လူရွယ်
 တစ်ယောက်ကို တွေ့ကြုံရလေသည်။

ရုပ်ရည်အားဖြင့် ချောမောသန့်ပြန့်လှသော်
 လည်း နှမ်းပါးသော အဝတ်အစားများကြောင့် သူ၏
 အသွင်မှာ သူဆင်းရဲတစ်ယောက်မှန်း သိသာနေသည်။
 ကျောတွင်ပိုးလာသော အဝတ်အိတ်ကြီးကြောင့် ခရီးဝေး
 မှလာသော ခရီးသွားလူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟု ထင်
 မြင်ရပေမည်။

ယုဒီလောကုသုသန္ဓ် ဟံသာဝတီ ရွှေမြို့တော်တွင်းသို့
 အဖော်မပါကိုယ်ထီး လျှောက်ဝင်လာသည်။ ဘေးဘီဝဲ
 ယာဆီ ငေးမော ကြည့်ရှုရင်း ဟံသာဝတီသည်လည်း
 အာယာပေတာပိဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချ
 လိုက်သည်။ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ
 သော မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့အလယ်တွင် နေပုဒ်မှ
 ကျေးတောသားလူလင်ငယ်လေး အသွင်မှာမထင်မရှား။
 သို့သော် သူ၏ မျက်နှာအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပါက
 ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးတန်းများအောက်မှ စူးရဲ
 တောက်ပသော၊ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော၊ စစ်သွေးစစ်
 မာန်လွမ်းသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို တွေ့ရမည်သာ။ ထို့
 ပြင် သူ၏ ဟံသာပြဒါးကဲ့သို့ နီစွေးပါးလျားသည့် နှုတ်
 ခမ်း တစ်စုံမှာ တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက်။ ဆုံးဖြတ်ချက်
 ပြတ်သား၍ တင်းမာခက်ထန်မှုကို ဖော်ထုတ်လှစ်ပြနေ
 သည့်နည်း။

ထိုလူလင်သည် လမ်းဆုံတစ်ခု၌ ရပ်တန့်ကာ
 ရွှေမြို့တော်တစ်ခုလုံးအား ခြံဝဲ၍ ကြည့်ရှုလေ့လာနေ

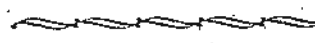
သည်။ အများအမြင်မှာတော့ တောသားလုလင်ငယ် လေးတစ်ဦး၏ မမြင်ဘူးသောအရာတို့ကို စူးစမ်းငေးမော အံ့ဩနေဟန်။

သူသည်ကား ဝတ္ထုပင်ဖြစ်ချေသည်။ တကယ် တမ်းတွင် သူသည် တာဝန်အရ ဟံသာဝတီရွှေနန်း တော်သို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လမ်းဆုံမှ ဆက်ကာ သူလျှောက်လာခဲ့သော် ဟံသာဝတီ ဈေးတန်းကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသော ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းတော်ရှေ့ ဈေးတန်းကြီးသည် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကြည့်မဆုံးပါချေ။ ဈေးသည်များ၏ အပြိုင်အဆိုင် အော် ဟစ် ရောင်းချသံများ၊ အစားအသောက် ရောင်းသည့် ဆိုင်များမှ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည့် ညှော်နံ့များ၊ အချင်းချင်း တိုးတော့သွားလာနေသောဈေးသူဈေးသားများ ဖြင့် ဟံသာဝတီဈေး၏ မြင်ကွင်းသည်သူ၏အာရုံငါးပါး ကို မလစ်မလပ် နေရာယူထားသည်။

သို့သော် ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် ကြွက်ကြွက်ဆူ

နေသော ဈေးတန်းကြီးမှာ မီးကျိုးခဲပေါ် ရေလောင်းသလို ဗကတီ တိတ်ဆိတ်သွားချေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ပါ နည်း။ လမ်းမပေါ်မှ လူအများမှာ နီးရာဆိုင်ရာ အတွင်း သို့ ပြေးဝင်ကြသည်။ တစ်ချို့လည်း လမ်းဘေးသို့ ပြေးဆင်းကာ တိမ်းရှောင်ကြ၏။ သူလည်း ထိုလူအုပ် များကြားသို့ ရောနှောကာ ဝင်ပြေးလိုက်ရသည်။ နံဘေး မှ ဈေးဝယ်တစ်ယောက်အား သူ မေးကြည့်လိုက်မိ၏။

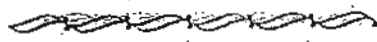
“ဘာဖြစ်လို့ အခုလို တိတ်ဆိတ်ပြီး လမ်းဘေး ကို တိမ်းရှောင်ပေးတာလဲ နောင်ကြီး”

သူ့အမေးကြောင့် ဟံသာဝတီသားကြီးသည် သူ့ အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။

“ရောင်းရင်းက ဒီမြို့ကို အခုမှ ရောက်ဖူးတာ ထင်ရဲ့”

သူက လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် အဖြေပေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် နောင်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်က မြို့ ပြင် တောစပ်က ရွာလေးက လာခဲ့တာပါ”

...အိမ်ကြောင့်ကို... ရန် မြင်းတစ်စီး
...ဈေးထဲက ဖြတ်သွားတာ ရောင်းရင်း မြင်လိုက်
...မဟုတ်လား...
...ထိုလူပြောသော မြင်းတစ်စီးကို သူ မမြင်လိုက်
...ချေ။ သူ့အာရုံက ဈေးတန်းထဲ ရောက်နေသောကြောင့်
...ဖြစ်ခြင်းမည်။ သို့သော် သူ ပျာပျာသလဲပင်...

“အင်း တွေ့လိုက်တယ် နောင်ကြီး”
“အိမ်ကြောင့်ကို ပြောပြဖူးစစ်သည်လေ၊ ဘုရင့်တပ်တော်
...ဖြစ်လာမှာမို့ လမ်းရှင်းခိုင်းတာ၊ ဟော ပြော
...ရင်း ဆိုရင်း မရှိမှာလားနော်၊ ခေါင်းငုံ့ထား
...ရောင်းရင်း”
...အုတ်ခနဲ စွေကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ရ
...သည်။ မြင်းတွေ အသားကျနှင့်လာကြသံကို ကြားရ၏။
“ရှေ့ဆုံးက တပ်မှူးကလေး သူ့ရတဲ့ ဘုရင့်
...တပ်တော်စောင့်တပ်ကလေး၊ မြင်းညှိကြီး စီး
...လာတာဘယ်လောက်ကြည့်လို့ကောင်းသလဲ”
“ဟဲ့... ကောင်မတွေ တိုးတိုးပြော၊ တပ်မှူး

...ကလေးက စိတ်ကမြန်၊ ဓားက ထက်ပါဘိသ
...နဲ့ တော်တို့ဇော်ပေါ် ဓားရောက်လာဦးမယ်”
“အမယ်လေး အရိုးမယ်ခရယ်၊ ကြည့်ကောင်း
...လို့ ကောင်းတယ်ပြောတာပဲ၊ တပ်မှူးကလေး
...ဓားနဲ့ဆို ကျုပ်တော့ သေရဲပေါ့ ... ဟိ ဟိ”
“ကောင်မတွေ ပြောလေ ကလေး”

ဝဏ္ဏဘေးမှ ဈေးသည်မိန်းမကြီးနှင့် မိန်းမပျို
...များ၏ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားသံကြောင့် မြင်းညှိ
...စီးလာသော သူရမှာ တပ်မှူးသူရပင် ဖြစ်ရမည်ဟု
...တွေးလိုက်သည်။ စစ်ကကြီး စက္ကဗလ၏ ခေါင်းကို
...ဖြတ်ယူသွားသော သင်းက တပ်မှူးတောင် ဖြစ်ချေပေါ့
...ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိ၏။ သူ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းသို့
...မြင်းညှိတစ်စီး ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
...သူ့ရဲ့ ညာလက်က ကျောမှာပိုးထားသော အဝတ်ထုပ်ထဲမှ
...ဓားရိုးပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။
...သူ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်
...သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊” အချိန်မတန်သေးဘူး၊ သင်းကို
ငါ သတ်လိုက်ရင် ငါ တာဝန်ကို ပြီးဆုံးအောင်
ဆောင်ရွက်ဖို့ ခက်ခဲ နှောင့်နှေးသွားလိမ့်မယ်၊
တစ်နေ့တော့ တွေ့သေးတာပေါ့ သူ့ရရယ်”
ဟု တီးတိုးရှေ့ရွတ်လိုက်မိသည်။

နန်းတော်ဆောင်၏ နံရံကိုမှီရင်း ဝဏ္ဏ အတန်
ကြာ ရပ်နေမိ၏။ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသော သူ့ရင်ခုန်သံ
ကိုပင် ပြန်ကြားနေရသည်။ တစ်နေ့လုံး နန်းတော်၏
မြို့ရိုး လေးဖက်လေးတန်လုံးကို လှည့်ပတ်လေ့လာခဲ့ပြီး
ချေပြီ။ နန်းတော်ဆောင်သို့ ဝင်ရန်မှာ သူ့လို တပ်မှူး
တစ်ယောက်အဖို့ ခက်ခဲသောကိစ္စ မဟုတ်သော်လည်း
အကျွမ်းတဝင် မရှိလှသော ဟံသာဝတီနန်းရင်ပြင်သို့
ခြေချမိခြင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလှချေ၏။

ဟံသာဝတီဘုရင်၏ စက်ရှာအဆောင်သို့သာ
သွားရန် စိတ်စောနေသည်။ သူ စိတ်ကူးမိသည်က

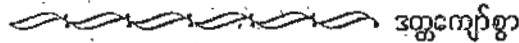
ဟံသာဝတီရဲမက် အယောင်ဆောင်၍ နန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဖြစ်၏။ သို့သော် ရဲမက်တို့မည်သည် မိမိတာဝန်ကျရာ နေရာ၌သာ စောင့်ကြပ်ရပြီး ဘုရင့်အိပ်ဆောင်သို့ ဝင်ခွင့်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့်သာမန်အရပ်သားအနေဖြင့်သာ နန်းတော်ဆောင်၏ ကျယ်ပြောလှသော အခန်းများ အကြားမှ ပုန်းကွယ်ကာ ဘုရင့်ခန်းဆောင်သို့ ရျဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

ညသည် နက်သထက် နက်လာခဲ့ပြီ။ နန်းတော်ဆောင်အတွင်းထောင့်ဆီမှာ ကညင်ဆီမီးတိုင်တို့သည် လည်း တဖြည်းဖြည်း အားလျော့လာပြီဖြစ်၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် အခန်းတစ်ခန်းမှ တစ်ခန်း ကူးသန်းပြေးလွှားသွားသော အရိပ်တစ်ရိပ်ကိုမူ မည်သူမှသတိမပြုမိကြချေ။

ခြေသံကို လုံအောင် ထိန်းလျှောက်ရင်း ဘုရင်စက်တော်ခေါ်သော အဆောင်တွင်းသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ယိမ်းခွံလှုပ်ယမ်းနေသော ဆီမီးရောင်အောက်တွင် သူ၏မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားလောက်ပါပေသည်။ ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်ကို လုပ်ကြံရမည့်အရေးဝင် မဟုတ်တုံလော့။ ကျောမှာ လွယ်လာသည့် ကျောက်စီဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မှိန်ဖျော့သော အလင်းရောင်၌ပင်ဓားရောင်မှာ ဝင်းခနဲလက်သွား၏။ ဟံသာဝတီဘုရင်သည်စိတ်ချလက်ချ သံလွန်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။ ရက်စက်သော အပြုံးမျိုး။ သူ့ရဲ့ ဓားလွတ်ကိုင် ညာလက်ဖာ လျှစ်ဖြက်သလို မြန်ဆန်စွာ မြောက်တက်သွားသည်။ ဓားသွားရဲ့ ဦးတည်ရာဟာ ဟံသာဝတီဘုရင်၏ အသက်ဇီဝိန်ဆီသို့...
“ရွတ်”
“ဟင်”
သူ့နှုတ်မှ “ဟင်” တူသော အာမေဇိုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခြံလွှမ်းထားသော ကမ္မလာအောက်မှ အရာကို သူ စိတ်မြန်စွာ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

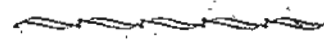
“ငါတော့ ထောင်ချောက်မိပြီ”

ဟု သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သလွန်ပေါ်တွင် နှစ်ပိုင်းပြတ်နေသော ငှက်ပျောတုံးတစ်တုံးသာ ရှိချေ၏။

ရုတ်ချည်းပင် အခန်းပတ်ပတ်လည်မှ တံခါးများ ပွင့်သွားကြပြီး ရဲမက်များ သူ့ထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာကြလေသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဓားလွတ်ကို ဝင့်ကာ ပြေးလာသော ရဲမက်၏ ရင်ဝသို့ သူ့ဓားက တည့်မတ်စွာထိုးစိုက်မိသွားသည်။ ပြီး နောက်တစ်ယောက်။

သုံးယောက်မြောက်သော ရဲမက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် ထုတ်တန်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ ဟံသာဝတီရဲမက်များကလည်း မခေ။ သူ နောက်သို့ လိုက်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူ့လက်တွင်းမှ ဓားက နန်းတော်ဆောင် မျက်နှာကျက်အထက်ရှိ အမိုးကို ထွင်းဖောက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ သူရပ်နေရာ တန်းပေါ်သို့ခုန်တက်လာသော ရဲမက်ကို အလျင်အမြန် ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပြီး အောက်သို့ ကန်ချလိုက်သည်။

ရဲမက်၏အသံကမဲ့ခန္ဓာက အောက်ရှိလူများကြားထဲ ကိုးရိုးကားယား ပြုတ်ကျသွားစဉ် သူ ခေါင်မိုးကို ဖောက်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ နန်းတော်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အစွန်းတစ်ဖက်ဆီရောက်အောင် သူ ပြေးခဲ့လေသည်။

နန်းဆောင် တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် ခေါင်မိုးများပေါ်မှ ခုန်ကူးခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ရဲမက်အချို့ လိုက်လာ၏။ သူ ဖောက်ထွက်ခဲ့သော ခေါင်မိုးပေါက်မှ လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟေ့ . . . မပြေးနဲ့”

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သော ရဲမက် တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ လက်ထဲမှာ ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ယား...”

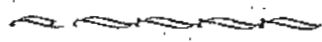
အော်ဟစ်မာန်သွင်းကာ ပြေးဝင်လာသော ရဲမက်၏ ဓားက သူ့လည်ပင်းဆီသို့ ချိန်ရွယ်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူ ရုတ်တရက် ခေါင်းငုံ့ကာရှောင်လိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ပတ်လည်သွားပြီး ပြေးဝင်လာ

သော ရဲမက်၏ နောက်ကျောကို ဓားဖြင့် မိမိရရ စိုက်ချ
 လိုက်သည်။ အားလုံးကလေးတို့ လာလာသွားပြီး ဓားဖြင့်
 မှတ်တိုင်ပုံ အားလုံးကို ခြေထောက်ပစ် ပြုတ်ပစ် ပြန်
 ပြန်ပစ်ပစ် ခုန်ပစ်ပစ် ပြန်ပစ်ပစ် ပြန်ပစ်ပစ် ပြန်ပစ်ပစ်
 ပြန်ပစ်ပစ် ရဲမက်၏ခန္ဓာတိုယ်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အရှိန်
 ပြင်းစွာ ပြုတ်ကျသွားပြီဖြစ်၏။ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်
 လာသော ရဲမက်များရှေ့မှ တဟုန်တိုးပြေးထွက်ခဲ့သည်။
 အတန်ငယ်နိမ့်သော အဆောင်တစ်ခု၏ခေါင်မိုးပေါ်သို့
 ခုန်ချလိုက်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ အောက်တွင်
 အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ရန်သူတပ်များ။ မြေပြင်ပေါ်
 တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က နှစ်ပတ် သုံးပတ် လိမ့်သွားသည်။
 သူ့ထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လှံတစ်စင်းကိုလဲကျနေရာ
 မှ လှံမြဲရှောင်လိုက်သော်လည်း သူ့ဓားကိုလက်ကို ရှုပ်
 ရှုပ် ထိမှန်သွားသည်။ လှံကို အတင်းဆွဲနတ်ပြီး ပြေးဝင်
 လာသော ရဲမက်များဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

လက်ဖြင့် အားဖြင့် အတင်းဆွဲနတ်ပြီး သူ့ဓားကိုလက်

ရှေ့ဆုံးမှ ရဲမက်တစ်ဦး၏ ဝမ်းဗိုက်မှ နောက်
 ကျောသို့ ထုတ်ချင်းပေါက် စိုက်ဝင်သွားသည်။ သူထို
 နေရာမှ အလွတ်ရုန်း၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

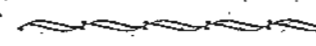

ဝတ္ထု၏ ...

လှံချက်ထိမှန်ထားသော ညာဘက်လက်မောင်း မှ သွေးများ စိမ့်ထွက်နေလေသည်။ နန်းတော်မြို့ရိုးတံ တိုင်းမှ ခုန်ချပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းမအတိုင်း ဆက်ပြေးနေပါက သူ့ကို မလွဲမသွေ ဖမ်းမိပေတော့မည်။

ရုတ်တရက် မှောင်မိုက်နေသော လမ်းမြှောင် တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ထိုလမ်းသည် လူ သွားလမ်းမဟုတ်ဘဲ အိမ်တစ်ဆောင်သို့ ဝင်သော လမ်း ဖြစ်နေသည်။ မတတ်နိုင်တော့။ ထိုခြံထဲသို့သာ သူ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက်အဝေးဆီ၌ လူသံများ၊ အော်ဟစ် ကြိမ်းဝါးသံများမှာ ပျူပျူသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ သည်။

သူဝင်ခဲ့သော အိမ်သည် အလွန်တိတ်ဆိတ်ပြီး ချောင်ကျလွန်း၏။ တံကယ်လို့သာ အိမ်ရှင်က သူ့အား ဟံသာဝတီရဲမက်များလက်သို့ အပ်လိုက်ပါက ... သူ ဆက်မတွေးတော့ချေ။

အိမ်တံခါးကို မှီပြီး အသက်ကို ပင်ပန်းစွာ ချွတ်နေရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်း ဆကျနေပြီး ဒဏ်ရာကြောင့် မူးဝေနေကျိနေသည်။ ခုတ်တရက်ဆိုသလို အိမ်တံခါးမှာ ပွင့်သွားသည်။

သူ ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖန် ဒီးအိမ်ကို လက်မှာဆွဲထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။ သွေးစများ ပေကျဲနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး နောက်သို့ သစ်လှမ်းဆုတ်သွား၏။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ...။

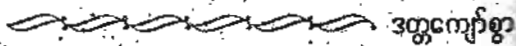
“အို ... ဘုရား ... ဘုရား သွေးတွေနဲ့ ပါလား”

“ကျုပ် ... ကျုပ်နောက်မှာ ရဲမက်ဟေ့ လိုက် လာတယ်”

“ရှင် ... ရှင်က အယ်သူလဲ”

“ကျုပ် လူကောင်းပါ၊ ကျုပ်ကို ယုံပါ နှမရယ်၊ ကျုပ်မှာ ဒဏ်ရာတွေရထားလို့ ဒီမှာ ခဏခို ပါရစေ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိန်းကလေးသည် ဝေဇွဲရ

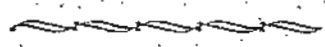
ခက်သော မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် ရဲမက်များ၏ အသံကို နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရလျှင် သူမသည် အလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး ...

“တကယ်ပဲ ရှင်နောက်မှာ ရဲမက်တွေ လိုက်လာကြပြီ ထင်တယ်၊ ကဲပါ ... ရှင့်ကို မင်းမှ ရေးရာတွေတော့ သူ့ဇာ နားမလည်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ရှင့်ကို သူတို့တွေ့သွားရင် သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ သူ့ဇာကြောင့်တော့ ဘယ်သူမှ မသေစေရဘူး၊ ရှင် အိမ်ထဲဝင်ပါ၊ သူတို့လာရင်သာ ရှင် ထွက်မတိုက်ပါနဲ့တော့”

“ကောင်းပါပြီ မသူဇာ”

မသူဇာဆိုသော မိန်းကလေးသည် မီးအိမ်ကို ဆွဲကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ မိန်းကလေးနောက်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့၏။ မိန်းကလေးသည် သူ့အား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ပို့ခဲ့ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူမ ပြန်ထွက်လာပြီး မဏအကြာမှာပင် အိမ်

ချော့သို့ ရဲမက်များ ရောက်လာသည်။ သူမမြဲထဲသို့တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခန်းစီးအကွယ်မှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရကို ဆွေလိုက်ရသည်။ သူမရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လက်ဖျား ခြေဖျားတွေပင် အေးစက်လာသည်။ သို့သော် သူမ အိန္ဒြေပျက်လို့ မဖြစ်။ သူမ စကားတစ်ခွန်းမှားပါစာ လူ့အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးတော့မည်။

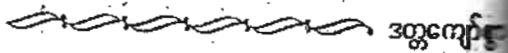
“အစ်မ ... အစ်မ”

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် သူ့ဇာ တံခါးကို အသာ ဟကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်မ ... ကျုပ်ပါ”

“ဘာလဲ အမောင်ငယ်၊ အချိန်လင့်မှ ဘာအရေး ရှိလို့လဲ”

“ရန်သူတစ်ယောက် ဒီဘက်ထဲပြေးသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ အစ်မအိမ်ထဲကို ဝင်သွားသလားလို့ ဒီနားလေးမှာပဲ ရဲမက်တွေ မျက်ခြေပြတ် ကျန်ခဲ့တာ”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး။
အစ်မတော့ သတိမထားမိပါဘူး။”

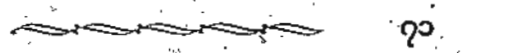
သူမစကားကို သူရက အရေးမထားဘဲ အိမ်ထဲ
သို့သာ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေသည်။

“အစ်မ မသိပေမယ့် ရန်သူက အိမ်ထဲ ဝင်
ပုန်းရင် ပုန်းနေမှာ၊ ကျုပ် ရှာကြည့်ချင်တယ်။”

သူရစကားကြောင့် သူမမှာ အလွန်ထိတ်လန့်
သွားသည်။

“ဒီမယ် ... အမောင်ငယ်၊ အစ်မအိမ်မှာဘယ်
ရန်သူမှ မရှိဘူး၊ ရှိတယ်ပဲ ထားဦး၊ အစ်မ
သိရမှာပေါ့၊ အစ်မသိရင် အမောင်ငယ်ကို ဘာ
ကွယ်ဝှက်စရာလိုလဲ၊ သွားပါ ... အမောင်
ငယ်ရယ်၊ အရက်တက်လှပြီ၊ အစ်မ ဆွမ်းချက်
ရဦးမယ်။”

သူမစကားကြောင့် သူမမှာ ဘာမှ စောဒက
မတက်ဘဲ ရဲမက်များကို ခေါ်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်သွား
တော့သည်။ သူရနှင့် ရဲမက်များ ထွက်သွားမှ သူမ

တစ်ယောက် သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ တံခါးကို ချက်
ချင်း ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
မီးအိမ်မှ မီးစာကို မြှင့်လိုက်သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး
လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွား၏။ မီးအိမ်ကို ဆွဲရင်း
အတွင်းခန်းသို့ သူမ ဝင်ခဲ့သည်။

သွေးချင်းချင်းနီနေသော လူသည် အခန်းထောင့်
တွင် ခွေလဲနေသည်။ သူမ ရင်ထိတ်သွားရပြန်သည်။

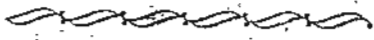
“ဘုရားရေ ... သူ အသက်မှ ရှိပါလေစ”

သူမ မီးအိမ်ကို ချိတ်မှာ ချိတ်လိုက်ရင်း အခန်း
တွင်းသို့ မဝံ့မရဲ လှမ်းဝင်ခဲ့၏။ လဲနေသော သူ့ရင်ဘတ်
ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်သည်။

“မောင်ကြီး ... မောင်ကြီး”

အသက်တော့ ရှူနေသေးသည်။ ပြင်းထန်
သော ဒဏ်ရာကြောင့် သတိလစ်သွားခြင်းလား၊ အနား
ယူနေသည်လား မသိနိုင်။

သင်းပျံသော သနပ်ခါးရနံ့ကြောင့် သူ မျက်စိ
ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သွယ်လျလျ မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့

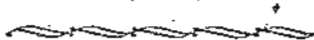

လိုက်ရ၏။ မသူဇာပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖြူနုသော လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်တွင် ဖွဖွ တင်ထားချေ၏။ စိုးရိမ်ကြီးသော သူမ၏ မျက်နှာတွင် သူ မမြင်ဖူးသော ကရုဏာ အရိပ်အငွေ့များကို မြင်ရ လေလျှင် ညီမဖြစ်သူ မာလာကို သတိရလိုက်မိသည်။

သူ ဘုရင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းသည့်နေ့မှစ၍ ညီမလေးနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ မာလာသာ သူ အခုလို ဒဏ်ရာတွေ ရလာတာမြင်ရင် မသူဇာလို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မည် မဟုတ်ချေ။ ညီမလေးသည် အလွန် စိတ်မာသူဖြစ်ပြီး သူ့သာ ယောက်ျားလေးဆိုလျှင် ဝတ္ထု လို့ပင် မင်းမှုထမ်းလုပ်မှာ သေချာသည်။

“မောင်ကြီး ...”

မသူဇာ၏ ခေါ်သံကြားမှ သူ အတွေးစတို ပြတ်တောက်သွားရ၏။ မသူဇာ၏ မျက်နှာသည် လှပ သည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း သိမ်မွေ့၍ ကျက်သရေ ရှိသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး သည် ညင်သာ နူးညံ့လွန်းလှသည်။

“မောင်ကြီး ... အဝတ်တွေလဲလိုက်ပါလား”
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များသည် သွေးစများ ပေကျဲ့၍ မြင်မကောင်းအောင် ရှိနေ၏။

“ကျုပ်မှာ အဝတ်ထိုမပါဘူး မသူဇာ”

“သူဇာတို့အိမ်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီက မောင်ကြီး နာမည်က ဘယ်သူ ...”

သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သော မသူဇာကို သူ့မညာချင်။ သူ့နာမည်ကိုအမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ဝတ္ထုပါ”

“ဪ ... ကိုဝတ္ထု၊ ရှေး ဒီမှာ အဝတ်တွေ လဲလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ရှင့်လက်က ဒဏ်ရာကို ခေးထည့်ရအောင်”

ဟု ဆိုကာ မသူဇာသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက် သွားလေသည်။ သူမပေးသော အဝတ်များကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အနေတော်ပင် ဖြစ်၏။ သူ့အဝတ်များကိုတော့ သေသေချာချာ ထုတ်ပိုး လိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ မသူဇာသည် သူ့အတွက် ဆေးများကို ယူကာ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာ၏။

“ရော့ ... ကိုဝဏ္ဏ၊ ဆေးသောက်လိုက်၊ ရှင့် အနာလည်း ဆေးထည့်ရမယ်”

သူမ ကမ်းပေးလာသော ဆေးကိုယူကာ သူ သောက်ချလိုက်သည်။

“လက်မောင်းက ဒဏ်ရာက မဆိုစလောက်ပါ မသူဇာ”

“ကဲပါရှင် ... သူဇာ ဆေးထည့်ပေးပါမယ်”

မသူဇာသည် သူ့လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရန် အင်္ကျီကို ဆွဲလှန်လိုက်ပြီးလျှင် အလွန် အံ့ဩသွားလေပြီး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ...

“ဖြစ်ရလေ ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ ဒါ မဆိုစလောက် လား၊ ကြည့်ပါဦး၊ သွေးတွေက အခုထိ စိမ့် ထွက်နေတုန်း”

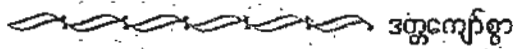
ဝဏ္ဏအဖို့ ...

တွေးလိုက်မိတိုင်း မနေ့တစ်နေ့ကလို ပြန်မြင် ယောင်မိဆဲ ဖြစ်သည်။ ဟံသာဝတီ ရွှေမြို့တော်မှ အသက်လှပေးခဲ့ရသည့် ထိုညသည် ဝဏ္ဏအဖို့တော့ ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်သွားတော့မည် မထင်။

အာရုံထဲ ပြန်မြင်ယောင်လိုက်တိုင်းပင် သူ့ရင်တို့ အခုန်မြန်မိရစမြဲဖြစ်၏။ အခြေအနေအရမိုးမလင်းခင် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာလာခဲ့ရသော်လည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် မသူဇာ၏ ပြုစုယုယမှုများတွင် သူ ထာဝရ ခိုနားနေချင် မိသည်။ သူမ၏ သွယ်လျသော မျက်နှာလေးကို မြင် နေရသည့် ခဏသည် အေးချမ်းလွန်လှချေ၏။

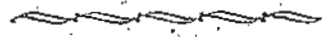
ကြင်နာသိမ်မွေ့သော သူမ၏ မျက်ဝန်းများက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှပြီဆိုသော သူလို လူကြမ်းကြီး၏ နှလုံးသားကို နှမြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းလွန်းပေစွ။

သူမ ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ကြား ယောင်သောအခါ သူမကို သနားကရုဏာ သက်သွား မိပြန်သည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် ...

“သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်တာ မကောင်းပါဘူး ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ သူ့ဇာတော့ ကိုယ့်အသက်ကို သတ်မယ်ဆိုတဲ့ လူ့ကိုတောင်မသတ်ရက်ဘူး” ဟူသော မသူဇာ၏ စကားကို ထပ်တလဲလဲ

ကြားယောင်မိလေသည်။

“တပ်မှူး”

ဟံသာဝတီသို့ လွင့်ပါးနေမိသော သူ့စိတ်အာရုံမှာ နောက်ပါးမှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ပြန်လည်လာကာ ပစ္စုက္ခဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကို ခေါ်လိုက်သူက သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီး ...။

“ဪ ... ဘိုးဘိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်မှူး၊ တပ်မှူးကို ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ်တု၊ သနောသလားလို့”

သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးစကားကြောင့် သူ့ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်ကို တာဝန်အတိုင်း မသုတ်သင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ရတုကံမအေး ဖြစ်နေတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒီအတွက်တော့ သောကမရောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ရွှေနန်းရှင်ဘုရားကလည်း အသာတကြည် ခွင့်

လွှတ်တော်မူတာပဲ”

သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးသည် သူ့ထက် များစွာ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ပိုသူဖြစ်ကာ ဘုရင့် အရိပ်အကဲကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်၏။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှ သောကမီးသည် အရှိန်မပြေ။ ဟိုအကောင် သူ့ရဆိုတဲ့ တပ်မှူးကို မသတ်ခဲ့ရတာ ရင်နာမဆုံး ဖြစ် မိတော့၏။ အလှည့်ဆိုတာ ကြုံဦးမှာပေါ့ဟု တေးထား လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့စိတ်ထဲမှ အကြံအစည်ကို သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးအား ဖွင့်ပြောရန် စိတ်ကူး လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုး ... ကျုပ်မှာ အကြံတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကြံစည်ထားတာက ဒီလို...”

ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်သည် ရာဇပလ္လင်ထက်တွင် ခါးကိုထောက်ရင်း ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ညွတ်ကိုင်ကာ ...

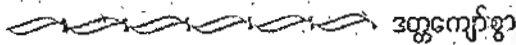
“ဒီသတင်းဟာ အမှန်ပဲလားဟဲ့ အမတ်မင်း တို့ ...”

ဟု ပြန်မေးပြန်၏။ အမတ်ကြီး ဝရသင်္ဂါက...

“မှန်ပါ။ အလွန်တိကျခိုင်လုံတဲ့ သတင်း ဖြစ် ကြောင်း အထောက်တော်များက သဝဏ်လွှာ ပို့ဆက်လာကြောင်းပါဘုရား”

“ဖတ်စမ်းဟဲ့ စာရေးတော်မင်း”

စာရေးတော်မင်းသည် သဝဏ်လွှာကို ဖြန့်ဖတ်

သည်။ သဝဏ်လွှာထဲတွင် အင်းဝပြည့်ရှင်မင်းတရား၏ သမီးတော် သုန္ဒရာဒေဝီ၏ ကြင်ယာတော်ရွေးချယ်ပွဲ ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

သူရ၏ အတွေးထဲတွင် စိတ်ကူးဉာဏ်တစ်ချက် လင်းလက်သွားသည်။

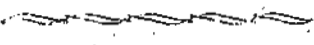
“ကျွန်တော်မျိုးအား တာဝန်တစ်ခု ပေးသနား တော်မူပါ ဘုရား”

သူ အရဲစွန့်ပြီး လျှောက်လိုက်သည်။ မင်းကြီး သည် သူ့အား ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်ရင်း ...

“ဘာများ လျှောက်ထားလိုသလဲ တပ်မှူး” ဟု မိန့်လေသည်။

“အင်းဝဘုရင်သမီးတော်၏ ကြင်ယာတော် ရွေးချယ်ပွဲမှာ အင်းဝဘုရင်ကို လုပ်ကြံရန် အထူးတာဝန်တစ်ရပ် ကျွန်တော်မျိုးအား ပေး သနားပါဘုရား”

သူ၏ လျှောက်တင်ချက်အဆုံးတွင် မင်းကြီး သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ...

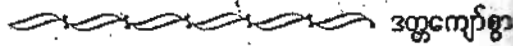

“တပ်မှူးရဲ့ လျှောက်ထားချက်ဟာ လျှောက်နံ့ သင့်မြတ်ပါ့လား၊ ဒါပေမဲ့... တစ်ပြည်ရပ်ခြား ကို ကျူးကျော်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် မောင်မင်း အတွက် ခိုးရိမ်လှတယ်”

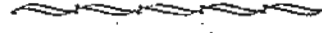
ဟု ဆိုလေသည်။ မင်းကြီးသည် သူ့ရဲ့ကောင်း ကျံ ချစ်မြတ်နိုးသူပီပီ ယခုလို စွန့်လွှတ်စွန့်စားရသော အခွင့်ကိုလည်း သဘောကျတတ်၏။ သို့သော် အပြော ချယ်သလောက် အလုပ်ခက်လှသည်ဖြစ်ရာ အားလုံးက မြီးရိမ်ပူပန်နေကြသည်။

“စိုးရိမ်တော် မမူပါလိမ့် ... ဘုရား ကျွန်တော် မျိုးအား အင်းဝသို့သာ သွားရောက် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခွင့်ပြုပါ၊ အခွင့်သာတာနဲ့ အင်းဝ ဘုရင်ကိုပါ လုပ်ကြံလိုပါလား ဘုရား”

သူ့ရဲ့ စိတ်အားထက်သန်စွာလျှောက်တင်လိုက် ကြောင့် အမတ်ကြီးများ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့်ကြသည်။ နယ်စားမင်းသည် သူ့အား မခန့် လှမ်း၍ကြည့်၏။ သို့အကြည့်များကို သူ

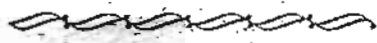
ဥပေက္ခာဖြင့် လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။ သူ့အာရုံက
ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းရှင်ထံမှ တာဝန်ပေးအပ်လာခြင်း
အပေါ်မှာသာ ငုံ့လင့်စောင့်စားနေလိုက်သည်။ ဤအခွင့်
အရေးကို သူ လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ချေ။

မကြာမီ

အင်းဝရွှေမြို့တော်အဝင်လမ်းတွင် ဟောင်းနွမ်း
စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား
သော လူတစ်ယောက်သည် ဒယ်ခါးဒယ်ခါးနှင့် လျှောက်
လာ၏။ သူ၏အသွင်မှာ ခရီးပြင်းမှ နှင်လာရသည့်
အသွင်ဖြစ်ပြီး အလွန်ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေပုံပင်။

ထိုသူမှာ သူရပင်ဖြစ်၏။ ဟံသာဝတီတပ်မှူး
အလေး သူရ၏အသွင်မှာ ပင်ကိုယ်ရုပ်သွင် ပျောက်ပြီး
သူရနန်းစားတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။ မနက်အရုဏ်
ဘက်ချိန်ကတည်းက ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းတော်မှ ထွက်

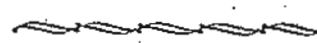
ကာ အင်းဝအထိ ခရီးပြင်းကို မရပ်မနား နှင်လာခဲ့သည်။ သူစီးလာသော မြင်းမှာလည်း လမ်းတွင် အမောဆို သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တောအသွယ်သွယ် တောင်အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ကာ လာခဲ့ရပြီး လမ်းတွင်လည်းခရီးတစ်ထောက်ကလေးမျှ မနားခဲ့။ ဟံသာဝတီမှ ခွာခဲ့စဉ်က စားနပ်ရိက္ခာ အပြည့်အစုံပါသော်လည်း လမ်းမှာမိုးမိုသည်ကြောင့် အားလုံး စွန့်ပစ်ခဲ့ရသည်။

အင်းဝမြို့တော်နားအရောက်တွင်မှ သူ ခရီးပန်း၍ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရ၏။ သူ အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အချိန်သည် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း သူ မြို့ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

မိုက်ထဲမှာလည်း အလွန်ဆာလောင်နေသည်။ အစာ မစားရသည်မှာ မနေ့က တစ်နေ့လုံးအပြင် ဒီမနက်ရောက်သည် အထိပင်။

မြို့အဝင်တွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ညောင်ပင်၏အောက်တွင် ခဏနား

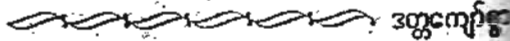

ရန် သူ ဝင်လိုက်၏။ ညောင်ပင်တွင် နတ်ကွန်းတစ်ခု ထို တွေ့ရသောကြောင့် စားစရာတစ်ခုခု ရလိုရငြားသူ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ ဝမ်းသာသွားသည်။ နတ်တင်ထားသော နွန့်အနည်းငယ် ရှိနေလေ၏။ ဆာလောင်လွန်းသော ကြောင့် သူ့မှာ အလျင်စလိုပင် ယူစားလိုက်မိသည်။ အနပ်များစွာဝေးခဲ့ရသော အစားတစ်လုပ်သည် အရသာ နှိပ်စွ။ ပလုပ်ပလောင်း စားလို့မှ မပြီးခင်မှာပင် ...

“ဟိတ် ... ဘယ်သူလဲ၊ ရာရာစစ ငါတို့ တင်မြှောက်ထားတဲ့ မုန့်တွေ ယူစားနေတာ”

ဟူသော စူးရှရှအသံကြောင့် သူ နောက်သို့ ထည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မိန်းကလေးတစ်သိုက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကို လှမ်း၍ ငေါက်ငမ်းလိုက်သူမှာ ရှေးဆုံးမှ ခါးထောက်ရပ်နေသော မိန်းကလေးဖြစ်မည်။ ဖရိုဖရဲဆံပင်များက အရိုင်းဆန်စွာ ဖြာကျနေပြီး အခြား မိန်းကလေးများလို ထုံးဖွဲ့ထားခြင်းမရှိဘဲ ပိုးကြီးတစ်ခုနှင့် နည်းနှောင်ထားသည်။ သူမ၏ နဖူးတွင် ယောက်ျား

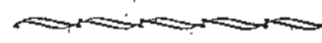

လေးများကဲ့သို့ပင် ပုဝါနီစကို ပတ်ချည်ထားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် နံ့သာမရှိ။ စူးရှသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းများသည် ရှည်လျားကျော့ညွတ်သော မျက်တောင်များနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ရန်လိုသည့်အသွင် ပေါက်နေသည်။

“ဟေ့ ... မေးနေတယ် မကြားဘူးလားရှင် ဘယ်သူလဲ”

မိန်းကလေးသည် သူရက ပြူးကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသည်ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ မျက်နှာကို ခပ်ချိချိထား၍ အော်ပြန်သည်။ သူရ ပါးစပ်ထဲမှ ပလုတ်ပလောင်းဝါးနေသော မုန့်များကို အလျင်အမြန် မျိုချကာ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူရ၏ မျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွားရ၏။ မိန်းကလေး၏ ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်လက်ကို လွယ်ငိုထားသောကြောင့် အံ့ဩရာမှ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာလည်း ပြူး

တုံ့တုံ့ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း အင်းဝသူတွေ ခေပါလားဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိ၏။

“ကဲ ... အမိတို့၊ ဒီလူကြည့်ရတာ တယ်ပြီး မသင်္ကာလှဘူး၊ ဇရပ်ကို ခေါ်ခဲ”

ဟု တပ်မင်း၊ ဗိုလ်မင်းတို့၏လေသံဖြင့်ပြောရာ သူ့နောက်မှ မိန်းကလေးများသည် သူရ၏ သေး ဘယ်ညာသို့ ရောက်လာကာ သူတို့၏ ဖြူနုသောလက်ချောင်းစာလေးများဖြင့် သူ့အား ချုပ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ သူ အလွန်ရယ်ချင်မိသွား၏။

“ကဲ ... နောက်ကလိုက်ခဲ”

ဟုပြောကာ မိန်းကလေးသည် သူ့ရှေ့မှတောင်ကြားကြား ထွက်သွားတော့သည်။ သူ မိန်းကလေးများ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်လေး ရယ်ချင်နေမိ၏။

ညောင်ပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ဇရပ်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် ကြိုးတစ်ခွေကို သူ့အဖော် မိန်းကလေးများကို ပစ်ပေးကာ သူ့အား ဇရပ်အလယ်ရှိ

တိုင်တွင် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ခိုင်းသည်။

သူ့ကို ကြိုးတုတ်ပြီးသောအခါ မိန်းကလေးသည် သူ့ရှေ့တွင် မျက်စိနောက်လောက်အောင် လူးလားခေါက်တုန်လျှောက်ပြီး ...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ဘာကြောင့် နတ်တင်ထားတဲ့ မုန့်တွေ ခိုးစားရတာလဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ မေးလေ၏။ မိန်းကလေးသည် သူ့အား ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်သဖွယ် စစ်မေးလေတော့သည်။ မိန်းကလေးသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် အလွန်ငယ်ရွယ်လှသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ သူ့ရဲ့ ကောင်းတစ်ယောက်လို ထင်နေပုံရသည်။

“မေးနေတာ ဖြေလေ”

“မင်းမေးခွန်းတွေက များတော့ ငါ ဘယ်က စဖြေရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ပြော ... မြန်မြန်”

“ငါ ဘယ်သူလဲ ဟုတ်လား၊ ငါက လူပေါ့”

“ဘာလူလဲ၊ ရှင် ကောင်းကောင်းဖြေနေနော်”

“ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်း မမြင်ဘူးလား”

သူ့စိတ်ထဲတွင် မိန်းကလေးကို စချင်စိတ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် သူမ မေးမြန်းသည်များကို အင်တိုင်းဖြင့် ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ယောက်ျားမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ နာမည်မေးနေတာ”

“ငါ့နာမည်သိတော့ မင်းက ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ရှင်ကို လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား သိရအောင် စစ်ဆေးနေတာ၊ မေးတာ ကောင်းကောင်းမဖြေရင် ဒီမှာကြည့်၊ မာလာဘေးက လူမရွေးဘူးနော်”

ဟုဆိုကာ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ အဲဒီဓားနဲ့ ငါ့ကို ခုတ်မလိုလား”

သူ ပြုံးစစ မေးလိုက်သည်ကို မိန်းကလေးက
ဓားကို ရွယ်ရင်း ...

“ဘာလဲ၊ မခုတ်ရဲဘူး ထင်လို့လား”

ဟု ခပ်မာမာ တုံ့ပြန်လေသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

ဟု သူ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းက
လေးသည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ရှင် အခုထိ မေးနေတာ ကောင်းကောင်း
မဖြေသေးဘူးနော်”

ဟု ပြောပြန်သည်။

“ကဲ ... မေးပြီး ငါ လူဆိုးဆိုရင် ဘာလုပ်
မှာလဲ”

“ရှင်ကိုဖမ်းပြီး ရွှေနန်းတော်ကိုပို့လိုက်မှာပေါ့”

“မင်း ပို့ချင်တဲ့ဆီ ပို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ထမင်း
တော့ အရင်ကျွေးပါဦး၊ ငါ မနေ့ကတည်းက
ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ ပြီးမှ မင်းကြိုက်တဲ့

အပြစ်ပေးပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

မိန်းကလေးသည် သူတစ်ယောက်တည်း စဉ်း
စားသလို လုပ်ပြီး သူ့အဖော်မိန်းမပျိုများဘက်သို့ လှည့်
ကာ ...

“ကဲ ... အမိတို့၊ ဒီလူ့ကို ငါ ခေါ်သွားမယ်၊
အိမ်မှာ ထမင်းကျွေးပြီးမှ သေသေချာချာစစ်
မယ်၊ သင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းထိန်းထား
နိုင်ပါတယ်”

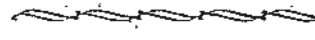
ဟု ပြောကာ သူ့ကို ကြိုးဖြေပေးပြီး သူမအိမ်
သို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် ...

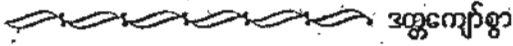
သူရတစ်ယောက် အင်းဝတွင် တစ်ပတ်ခန့် ကြာအောင် သောင်တင်ခဲ့ရလေတော့၏။ သူ့အား ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်လို ဖမ်းချုပ်ခေါ်လာသော မိန်းကလေးသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထမင်းကျွေးပြီး သူနှင့် စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြ၏။ မိန်းကလေးသည် စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ပြောတတ်သည်မှ လွဲ၍ သဘောထား မဆိုးလှပေ။ တို့အပြင် သူရက သူ့ကိုယ်သူ တောအရပ်ဒေသတစ်ခုမှ စီးပွားပျက်၍ပြေးလာသော ဆင်းရဲသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်

သော ခေါ် သူ့အပေါ် ဆန်းကရုကာ ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ တို့အပြင် သူ့မသည် နန်းတော်ထဲသို့ အရောက်အပေါက်ရှိသူဖြစ်ကြောင်းသိရသောအခါ သူ့လိုချင်သော သတင်းများ စုံစမ်းလိုရကောင်းရနိုင်ပေသည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ မအိမ်တွင် ရက်အနည်းငယ် တည်းခိုပါရစေဟု သူပြောသောအခါ အသာတကြည်ပင် ခွင့်ပြုလေ၏။

သူရက အင်းဝရွှေနန်းတော်အကြောင်း မကြားဘူးသဖြင့် သိချင်သည့်ဟန်ဖြုကာ မေးမြန်းလေတိုင်း သူမက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြလေ့ရှိသည်။ သူ့မအား နန်းတော်ကွင်းမှာ အပျိုတော် မလုပ်ဘူးလားဟု မေးသောအခါ ...

“နန်းတော်ထဲမှာ အနေရ အထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ ရွှေနန်းတော်အကြောင်း ရှင် ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ အရှင်နှစ်ပါးရှေ့မှာ တစ်နေကုန် ပုဆစ်တုတ်ပြီး ခစားနေရတာ သိပ် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောတတ်၏။ သူမသည် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသောကြောင့် အလွန်ကလေးဆန်သည်။ သူမ၏ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်သည်လည်း ရွှေနန်းတော်နှင့် ဘပင်္ဂိုမှ အပ်စပ်မည် မဟုတ်ချေ။ သူတစ်ယောက်တည်း အင်းဝ ရွှေနန်းတော်အကြောင်း စဉ်းစားနေသည့်အချိန်တွင်လည်း...

“ရှင် ... ရွှေနန်းတော်ကို ရောက်ဖူးလား?”

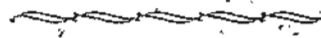
ဟု အားတက်သရော မေးတတ်လေသည်။

သူက

“မရောက်ဖူးပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောသောအခါ သူမသည် သူ့အား ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကြည့်၍ ...

“ရှင်နယ်၊ ဒီအရွယ်ရောက်နေတာတောင် တိုက်ရေး ခိုက်ရေး မတတ်ဘူးလား၊ အဲဒါတွေ တတ်ရင် နန်းတော်မှာ မင်းမှထမ်း လုပ်လို့ရ တယ်၊ ရှင်ကို မာလာအားတဲ့အခါ သင်ပေးပါ့မယ်”

ပြောလေသဖြင့် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်မိရပြန်သည်။ သို့သော် မျက်နှာထားကတော့ မင်သေသေ တကယ်စိတ်လက်ဝင်စားသလို ပြုရသည်ပေါ့။ နို့မဟုတ်ပါက သူ့အလိမ်တွေ ပေါ်သွားမှာ စိုးရသည်လေ။

သူ့ရအဖို့တော့ မာလာနှင့်နေရသော ရက်များမှာ အိပ်မက်ကမ္ဘာသို့ ရောက်နေရသည့်နယ်ရှိ၏။

ကြည့်နူးစရာ၊ လွမ်းမောစရာ၊ တာသသ မမေ့နိုင်စရာ ဖြစ်ချေတော့သည်။

ဘဝတလျှောက် စစ်မြေပြင်ကလွဲ၍ လောကရှိ တခြားဘယ်နေရာကိုမှ မပျော်မွေ့တတ်သော သူ့လိုလူအတွက် မာလာနှင့်နေရသည့် အချိန်လေးကို အရာအားလုံးထက် ပိုမက်မောနေမိသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင် ကောင်းနေပါသေး၏။

မာလာထားသောအိမ်မှာပင် သူတစ်ယောက်တည်း နေရသည်။ မာလာသည် တစ်ခါတစ်ရံနန်းတော်သို့ သွားနေတတ်သည်။

သို့သော် ဘယ်အချိန်မှာမဆို သူ့အား လမင်းပို့

တော့ တစ်ရက်မှ မပျက်ခဲ့။ သူမရောက်လာတိုင်း နန်းတော်ထဲမှ အကြောင်းများကို သူ့အား ကလေးပုံပြောသလို ပြန်ပြောပြတတ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့၏ နောင်တွယ်မိသော ဇာတ်လမ်းလေးသည် မပြောင်းမလဲ အချိုးကျစွာရှိနေခဲ့ပါလေ၏။

သို့သော် ...

ကြည်နူးဖွယ်နေရက်တို့မှာ သိပ်မကြာမြင့်ခဲ့ပါချေ။

တစ်ပတ်မျှအကြာ နေ့တစ်နေ့တွင်တော့ ... ခါတိုင်းနေ့များအတိုင်း သူရမှာ အိမ်ပေါက်ဝ ထိုင်ရင်း မာလာကိုသာ မျှော်နေမိခဲ့လေ၏။

မကြာပါချေ။ သူမ ထမင်းအုပ်ကိုင်ပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီမယ် ရှင် ထမင်းဆာပြီလား”

ဟု ရောက်ရောက်ချင်း မေး၏။ သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ...

“မဆာသေးပါဘူး၊ မင်းကို မျှော်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်း

ထားဖြင့် ကြည့်ပြီး ...

“ဟင်... မာလာကိုမျှော်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု သူ့ကို တအံ့တဩ မေးလေသည်။

“အင်း ... မင်းမရှိရင် ပျင်းတယ်”

ဟု သူ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မာလာသည်

သူ့ အား မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“ရှင်ကို သနားလို့ အိမ်မှာထားပြီး ထမင်းကျွေးနေတာ၊ ရှင် အပျင်းတော်ပြေအောင် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

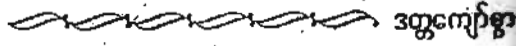
ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ ... နန်းတော်ထဲမှာ ဘာသတင်းထူးသေးလဲ”

ဟု သူမေးလိုက်မိသည်။ မာလာသည် သူ့အား

နှုတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာအား သေသေချာချာ

နှိုက်အကဲခတ်တော့၏။

သူ စကားမှားသွားပြီနန်း သိလိုက်ရသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ မာလာ၏ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း တည်တင်းသွားပြီး...

“ရှင်ဟာ မာလာအစ်ကိုတို့ ပြောနေတဲ့ သူလို့ များ ဖြစ်နေလား”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း တိုးတိတ်စွာ ပြောလေသည်။ မာလာ့စကားကြောင့် သူ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှား သွားရသည်။

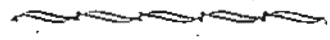
“မင်းအစ်ကိုတွေက ဘာပြောလို့လဲ”

ဟု သူ အလျင်စလို မေးလိုက်သောအခါ...

“အင်းဝရွှေနန်းရှင်ကို လူဝါကြံဖို့ ဟံသာဝတီ က လူလွတ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ သူတို့ရှာနေကြတယ် ရှင်က ဟံသာဝတီက များလားဟင်”

ဟု မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးဖြင့် မေးလေသည်။ သူ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကိုက နန်း တော်ထဲက အမှီထမ်းလား၊ ရဲမက်တော်လား”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။ မိန်းကလေးသည် ချက် ချင်းဆိုသလိုပင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ...

“မာလာ့အစ်ကိုအကြောင်း ရှင် မသိဘူးထင် တယ်၊ အင်းလေ ... ရှင့်ကို ပြောမထားမိဘူး ကိုး၊ မာလာ့အစ်ကိုက ဘုရင့်သက်တော်စောင့် တပ်က တပ်မှူးလေးလေ၊ တပ်မှူးလေး ဝဏ္ဏ ဆိုရင် အင်းဝတစ်မြို့တော်လုံး သိတယ်”

ဟု တက်ကြွစွာ ပြောလေတော့သည်။ မာလာ့ စကားအဆုံးတွင် သူရ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ယွင်းသွား သည်။ မာလာကတော့ သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို မသိ သိတ်ပေ။

သူ မသိမသာလေး အံကြိတ်လိုက်မိသည်။ အလာကတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အပြစ် တင်းစင်စွာ သူ့အား စောင့်ရှောက်ထားခဲ့၏။ ရန်သူနှမ ငါ့မှ သူက သံယောဇဉ် တွယ်မိချေ၏။ နုနယ်သော အလာ့မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေ ချိတ်နေမိသည်။

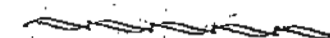

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ရှင် ဟံသာဝတီ ကတော့ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်နော်”

သူ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မာလာ သည် နှုတ်မှ ပုစိပွစိနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ် နေရင်း ...

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟံသာဝတီသား မဟုတ်လို့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အစ်ကိုလက်ချက်နဲ့ ရှင် သေလိမ့်မယ်”

ဟု သူ့အား ပြောလေသည်။ သူ့ရ နှုတ်ခမ်းထိ မသိမသာမဲ့ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း မင်းအစ်ကို လက်ချက်နဲ့ ငါသေရမလား၊ ငါ့ဓားကပဲ သူ့ဝိညာဉ်ထိ ခြွေနိုင်မလားဆိုတာ မင်း သိရမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးရင် ဟု ကြုံးဝါးလိုက်မိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မာလာ ထိုအိမ်သို့ ရောက်လာ တော့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့မှ မရှိသည်ကို တွေ့သည့်အခါ သူမရင်ထဲ ထိတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“သူ ... သူ ထွက်သွားပြီလား၊ ငါ့ကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး”

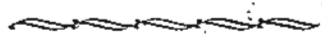
သူမ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ တီးတိုးရေရွတ်လိုက် သည်။ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ဟံသာဝတီက ဖြစ်သည့်အတွက် ရှောင်တိမ်းသွားခြင်းလားဟု ပြန်စဉ်းစား၏။ သူမ စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ထွက်လာမိသည်။

ခြံအရောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသွားပြီး အိမ်ဆီသို့ အပြေးပြန်လှည့်မိလေသည်။ သူ့အဝတ်ထုပ် ရှိသေးလားဆိုတာ သိချင်မိသောကြောင့် အိမ်ထဲတွင် အပြေးလွှားရှာလိုက်မိသည်။ တွေ့ပါပြီ။ အိမ်ထောင့်မှာ သူ့အဝတ်အစားထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မ ဝမ်းသာသွားရ၏။ ဒါဆို သူ ထွက်မသွားသေးတာ သေချာသွားပြီပဲ။

သို့သော် လောလောဆယ်တော့ သူ မရှိ။ မာလာမှာ သူ့အဝတ်အိတ်ထဲ ဓမ္မနောက်ရှာဖွေလိုက်မိချေသည်။ အိတ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်များ တွေ့သည့်အခါ ...

သူ့မ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသော ဓားရှည်တစ်လက်။ ဓားအိမ်ပေါ်တွင် ရေးထားသောစာမှာ 'ဟံသာဝတီသူရဲကောင်း' တဲ့။

“ဟံသာဝတီသူရဲကောင်း ဆိုပါလား၊ ဒါဆို သူ့ဟာ သူလျှို့ပဲပေါ့”

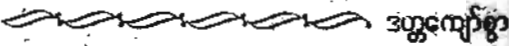
ဘုရား ... ဘုရား။ မာလာထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဓားကို အိတ်ထဲသို့ ဟန်မပျက် ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။ သူ့မ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ အခုသူ ဘယ်သွားပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဦးနှောက်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား၏။

“သူ ငါ့ကို ရွှေနန်းတော်အကြောင်း ခဏခဏ မေးတယ်၊ ဒါဆို သူ ...”

မာလာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ရွှေနန်းတော်သို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မရင်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့စိမ်းတစ်ယောက်အပေါ် ပထမဦးဆုံး စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

သွားနေကျ ခြေလှမ်းတွေကိုပင် နှေးကွေးလွန်းသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ သူ့မ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

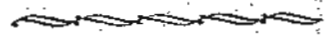
သူ့မကိုယ်ကို နီးရာသစ်ပင်တစ်ခုမှာ ကွယ်နေလိုက်ရ၏။ သူကတော့ ဘာမှမသိချေ။ နန်းတော်ဘက်မှ အေးဆေးစွာ လျှောက်လာသည်။

သူမ ကြိုတင်မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း နန်းတော်ကို သွားရောက်လေ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူမ မသိဟန်ဆောင်၍ ဟန်မပျက် ဆက်နေလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ကို အိမ်ဟောင်းမှာ လက်ခံထားခြင်းအား တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အစ်ကို သိသွားနိုင်သည်။ အစ်ကိုသိလျှင် သူ အသတ်ခံရမည်ဖြစ်၏။ သူမ အပြင်းအထန် စဉ်းစားရတော့သည်။

သူ့ကို မာလာ သံယောဇဉ်ရှိနေတာ သေချာနေပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးတာတစ်ခုတည်းနဲ့ အင်းဝရွှေနန်းတော်၏ သစ္စာဖောက်ဖြစ်နေပြီကို မာလာ မသိ၍ မဟုတ်။ သို့သော် ...

“အဲဒီမှာ ... အိမ်ထဲမှာရှိတယ် ရဲမက်ကြီး၊ မာလာပြောတာ အဲဒီလူပဲ။”

စီခနဲ ကြားလိုက်ရသော သူမအသံစူးစူးကြောင့် သူ ဆုတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်သူပီပီ လက်က အလိုလို ဓားကိုဆွဲမိရက်သား ဖြစ် နေ၏။ အိမ်တံခါးပေါက်မှ သူ ချောင်းကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် ရဲမက်ဟူသော အသံကြားလိုက်ကတည်းက သူ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

သို့သော် သူ ချက်ချင်းစိတ်ကူးရလိုက်သည်။ ယခုအချိန်မှာ သူ့ကို မည်သူမည်ဝါမှန်း ကွဲကွဲပြားပြား

မသိခင် အင်းဝတပ်တွေနှင့် ရင်မဆိုင်တာ အကောင်းဆုံးပင် မဟုတ်လော။

သူ အိမ်နောက်ဖေး ပြတင်းမှ ခုန်ဆင်းကာ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ မာလာမျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိပြန်၏။ သူ 'တောက်' တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်သည်။ သင်း ကိုယ်တိုင် ရဲမက်တွေကို ခေါ်လာသည်။ သူ သံယောဇဉ် တွယ်မိသော မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် သူ့ကို ငရဲပို့ဖို့ ကြံစည်ရက်သည်။ ရဲမက်တွေကတော့ သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့လိုက်၍ တော်သေးသည်။

မာလာကို သူ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိခြင်းနှင့်အတူ စိတ်ချယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ သူမ ထိုသို့လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။

အင်းဝရွှေနန်းတော်အကြောင်း မကြာခဏ မေးမြန်းသည်ကို သံသယဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။

ထို့အပြင် သူမက သူ့ရ အလွန်မှန်းတီးနေသော ရန်သူရဲ့ နှမဖြစ်နေပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်လည်း

လွဲခဲ့ ရပြန်ပြီပေါ့။ အင်းဝဘုရင်ကို လုပ်ကြံမည့်အရေး ဖျက်ပြားတာက အကြောင်းမဟုတ်။ ဝဏ္ဏဆိုတဲ့အကောင်ကို မသူတ်သင်ခဲ့ရခြင်းအား ရင်ထဲအခဲမကျေဖြစ်မိ၏။

သင်းက ဟံသာဝတီနန်းတော်အထိ လာပြီး ရွှေနန်းရှင်ကို လုပ်ကြံဖို့တောင် ကြိုးစားလိုက်သေးတယ်။ သူ့ရမှာတော့ အင်းဝနန်းတော်ထဲ မဝင်နိုင်သေးခင်မှာပင် ထွက်ခွာခဲ့ရပေါ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဟို မာလာဆိုတဲ့ မိန်းမဆိုးလေးကြောင့်ပဲ။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မိန်းမဆိုးလေးရယ်။

တို့အချိန်တွင် မာလာမှာ သူ့အစ်ကို ဝဏ္ဏရှေ့၌ အဆူအကြိမ်းခံနေရပြီ ဖြစ်သည်။

“နင် ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေစမ်း၊ အဲဒါ ဟံသာ ဝတီက သူလျှိုမပုတ်လား”

ဝဏ္ဏသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံး များဖြင့် မာလာကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပြီး အော် မေးလိုက်သည်။ မာလာ ခေါင်းကိုငုံ့၍ ကိုယ်လေး နောက်သို့ တွန့်သွားရ၏။

“မာလာ မသိပါဘူးဆို၊ သူ့မှာ နေစရာမရှိ စားစရာမရှိ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုလို့ မြို့ထဲက

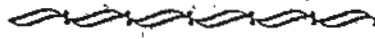
အိမ်ဟောင်းမှာ ခဏခိုခွင့်ပေးထားတာ၊ သူ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတာပဲ၊ မသင်္ကာလို့ ရဲ့မက်တွေခေါ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းတာပဲ”

“တော် ... တိတ်စမ်း၊ နင် ဒီသူလျှိုကောင်ကို အိမ်မှာခိုခွင့်ပေးထားတာ ရွှေနှင်းရှင်သိရင် ဘာ ဖြစ်သွားမယ် ထင်လဲ”

“ဘာသူလျှိုလဲ၊ မာလာ အဲဒါတွေ မသိဘူး၊ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက် ...”

“တော်စမ်း၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ပရိယာယ် လည်း နားမလည်”

ပြောနေရင်း ဝဏ္ဏမျက်လုံးထဲတွင် သူ ဟံသာ ဝတီမှ ထွက်ပြေးခဲ့သောညကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိ သည်။ အဖြစ်ချင်းက ဆင်တူနေသည် မဟုတ်လား။ တဆက်တည်းမှပင် မသူဇာ၏ မျက်နှာလေးကို မြင် ယောင်မိကာ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ သတိရ တမ်းတခြင်း လား၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ အမှတ်ရ မိခြင်းလား မဆိုနိုင်။ နှမဖြစ်သူ မာလာ၏ မျက်နှာကို

စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

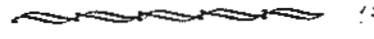
“မာလာ ... နင် ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ မဆိုင် တဲ့အရာဆို စပ်စပ်စုစုပါတယ်၊ တကယ့်ရန်သူ နှင့်ကြောင့်လွတ်သွားပြီ”

“အစ်ကိုကြီးက မာလာ့ကို ဘာများပြောထား လို့တုန်း၊ အခုလည်း ရဲမက်တွေကို လာပြော တာပဲ၊ သူတို့ဟာသူတို့ အသုံးမကျလို့ မမိတာ ဘဲ”

မာလာ့စကားကြောင့် ဝတ္ထုမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို လာမပြောတာလဲ၊ ဒါ လောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ရဲမက် သုံးလေး ယောက် ခေါ်သွားပြီး ဖမ်းခိုင်းရတယ်လို့၊ တယ် ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

ဝတ္ထုသည် နှမဖြစ်သူအပေါ် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသဖြစ်နေရသည်။ ယခု အင်းဝထဲအထိ ရောက်လာ သူမှာ တခြားလူမဖြစ်နိုင်။ ဟိုကောင် သူရဲပဲဖြစ်မှာ။

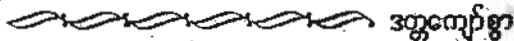
“နင် အဲဒီအကောင် ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိ လား”

“မြင်ရတော့ မှတ်မိပါတယ်”

“တောက် ... ဒါ ငါတို့ အကွက်ဆင်ထားမှန်း သိလို့ နင် တမင်လွတ်အောင် လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဝတ္ထုအမေးကို မာလာသည် မည်သို့မျှမတုံ့ပြန် ဘဲ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ဝတ္ထုသည် သူ နှမအကြောင်း သူသာ အသိဆုံး၊ မေးလည်း လေကုန်ရုံ သာ ရှိရောမည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းမာ ပေကပ်စွာ ငြင်းဦးမည်သာ။ ။

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေသော သူ့အသွင်က သူ့စိတ်အာရုံ၏ မငြိမ်
သက်မှုကို တစ်စွန်းတစ်စ လှစ်ဟပြနေသယောင်။

“တောက်”

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိနိုင်တော့သည့်
တက်ခေါက်သံသည် သူ့နှုတ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်
ထွက်လာပြန်ချေပြီ။ အပြင်ဝန်းကျင်တွင်မိုးသားတိမ်လိပ်
တို့ မိုင်းညိုမှောင်ရီနေသလို သူ့စိတ်အစဉ်သည်လည်း
ရှုပ်ထွေး နောက်ကျနေရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွင် တော
ပန်းရိုင်းနှင့်တူသော မာလာ၏ မျက်နှာကိုသာ စွဲမြဲမြင်

ဆောင်နေ၏။ သူမမျက်နှာကို မြင်ယောင်လေလေ နှလုံး
သားမှ စူးမျက်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ ခံပြင်း ဒေါသ
ဖြစ်ရပြန်သည်။

“အမောင်ငယ်”

ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သော အစ်မ၏အသံကို
ဖင်လျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားမိသေးတော့၏။
ဂဏှာမငြိမ်သော သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရင်း မိန်းမသား
သဘာဝ စပ်စုဦးတော့မည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ အမောင်ငယ်၊
ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေ
ရတာလဲ”

အစ်မစကားက သူ့ဒေါသကို ပိုပြီး ဆူဝေလာ
စေသည်။

“ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒေါသ
ထွက်နေတာ”

“ဒေါသထွက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး
အမောင်ငယ်၊ အဲဒါ အကုသိုလ်ပဲ၊ ဒေါသနဲ့

သေရင် အပယ်လားတတ်တယ်”

အစ်မကတော့ အစဉ်အလာအတိုင်း တရားတွေ ဟော၊ ဓားကိုင်နေတဲ့ စစ်သားကို တရားတွေ ဟောနေ တဲ့ အစ်မကိုယ်စား သူ စိတ်မောရ၏။

“အစ်မ မသိပါဘူးဗျာ”

“ဪ ... မသိလို့ မေးတာပေါ့၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲလို့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ကျုပ်ကိစ္စ တွေ အစ်မ နားမလည်ပါဘူး”

“ကဲ ... ထားပါတော့၊ မပြောချင်လည်း နေ”

သူ့စကားကြောင့် အစ်မ ဆက်မမေးတော့ဘဲ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“မိန်းမတွေဟာ တော်တော် နားလည်ရ ခက် တာပဲ”

သူတစ်ယောက်တည်း ညည်းညူသလို ပြော ခြင်းကို အစ်မက ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားပြန်သည်။

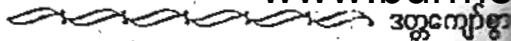
“ဟော ... ပြောပြန်ပြီ၊ ဘယ်မိန်းမတွေစိတ် ကို အပေါင်က နားမလည်လို့တုန်း၊ အစ်မကို ပြောတာတော့ မဟုတ်တန်ရာဘူးနော်”

အစ်မစကားကို သူ မကြားယောင် ပြုနေလိုက် သည်။ အစ်မကတော့ ဘာမျှမသိရှာ။ သူ့မှာသာ မာလာ ချက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေရ သည်။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် တူညီတဲ့ တုန်ပြန်မှုမျိုးတော့ သူဖက်က ပေးလိုက်ရမှ။ ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်သင့် သလဲ။

သူနှင့် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော နေရာလေးမှာ မာလာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။ မလာနိုင်မှန်း သိသော်လည်း မျှော်နေမိ၏။ သူကတော့ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို ရဲမက်တွေလက်ကလွှတ်အောင် မာလာ တမင်ကယ်တင်လိုက်ခြင်းကို သူ သိမှသိပါလေ စ။ သူ့ရဲ့အကြံအစည်တွေ ပျက်သွားလို့ မာလာ့ကို အမျက် ထွက်နေလောက်ရောပေါ့။ ခြောက် ... ရှင်ရယ်။ ရှင် အံ့သက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လို့ ဒီလိုလုပ် လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ရှင် သိဖို့ကောင်းပါရဲ့ ဟံသာဝတီ သူရဲကောင်းကြီးရယ်။

“ဟိတ် ... မာလာ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”
 “အမလေး လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ထော်တို့က လည်း ...”
 ရုတ်တရက် မာလာ အနားရောက်လာသော သူငယ်ချင်းမ၊ များ၏အံ့သံကြောင့် မာလာ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေရင်းမှ ရုတ်တရက် လန့်ဖျတ်သွားရသည်။
 “အင်း... မဟုတ်မှလွဲရော ရှင် မာလာ တစ် ယောက်တစ်ပြည်သားကို လွှမ်းနေတယ်ထင်ပါ။”
 “အို ...”
 သူငယ်ချင်းဖြစ်သူစကားကြောင့်မာလာမျက်နှာ က နှင်းဆီပန်းလို ရဲရဲနီသွား၏။ အမြဲတမ်း တံ့ဇွတ်ထိုး ဆန်ဆန်နေခဲ့သော ဇွတ်တံ့စာ မိန်းကလေးသည် ထူး ထူးဆန်းဆန်း နူးညံ့သိမ်မွေ့ဟန်ဖြင့် ရှက်ရွံ့သွားသည်ကို အားလုံး အံ့ဩနေကြသည်။
 “ဟုတ်နေပါပြီ၊ ခင်လွန်းထင်တာ မလွဲဘူး ဆိုရင် ဟံသာဝတီက မောင်ကြီးကိုမျှော်နေတာ ပဲ ဖြစ်မယ်”

“တော်ပြီ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။
မသိဘူး ... မသိဘူး၊ လာမပြောနဲ့”

မာလာ ရှက်ရွံ့ပူထူစွာ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ
ငြင်းလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာအဓိပ္ပာယ်
ပါသော အကြည့်တစ်မျိုးစီဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးကြလေတော့သည်။

“ကဲ ... ရှင်မာလာ၊ တောထဲ အသီးအရွက်
လေး ဘာလေး သွားရှာရအောင် လိုက်ဦး
မလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ မာလာတစ်ယောက်
တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ”

ထိုအခါ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲမှ ခပ်စွာစွာ ခပ်
သွက်သွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ တော်တို့ကလည်း အလိုက်ကို
မသိဘူး။ သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်း လွမ်းနေ
ပါစေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ဆိုလိုက်လေလျှင် မာလာသည် ထိုင်နေရာ

မှ ထကာ မိန်းကလေးများကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
လိုက်၍ ရိုက်ရာ မိန်းကလေးများသည် ရယ်မောရင်း
ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

မိန်းကလေးများ ထွက်သွားပြီးသောအခါမှ
မာလာသည် ညောင်ပင်ကြီးကိုမှီရင်း တစ်ယောက်တည်း
ပြုံးနေမိသည်။ သူမစိတ်ကူးထဲတွင် ဟံသာဝတီ သူရဲ
ကောင်း၏ ရုပ်သွင်က စိုးမိုးထားလေ၏။

လေတိုက်သောကြောင့် ညောင်ရွက်များ
လေတိုးသံ တဖျပ်ဖျပ်ကို ကြားနေရသည်။ ထို့အတူ
မာလာ့ နှလုံးသားတွင်လည်း ဟံသာဝတီမြို့တော်ရှိရာ
မှိုင်းမှိုင်း ညိုညို တောတောင်အုပ်အုပ်တွေကို ကြည့်ရင်း
ရင်တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေရသည်။ သူမအတွေးတွေ ဘယ်
အထိ ခြေဆန့်ကုန်သလဲ မသိနိုင်။ အနောက်ဘက်တောင်
တန်းတွင် နေလုံးနီနီကြီးပင် တခြမ်းကွယ်နေလေပြီ။

“ဟင်း...”

သက်ပြင်းမောကို ချရင်း အိမ်ပြန်ရန် ပြင်လိုက်
သည်။ အိပ်တန်းပြန် ငှက်တချို့ကို စကားတီးတီးလေး

ဆိုချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်သော ဘဝမို့ သူမ သက်ပြင်းချ ရုံကလွဲပြီး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

“အို ...”

မြွေတစ်ကောင်လို ရုတ်တရက် ရစ်ပတ် ဖမ်း ချုပ်လိုက်သော လက်များကြောင့် သူမကိုယ်လေး တစ်စုံ တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နစ်မြုပ်သွားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ ... လွတ်ပါ။ ရှင်ဘယ်သူလဲ”

နောက်တော့မှ သိုင်းဖက်ချုပ်နှောင်လိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သန်မာသော လက်တစ်စုံ အတွင်းမှာ မာလာ့ကိုယ်လေး မလူးသာ မလွန်သာ။ မာလာ့နှုတ်မှ တွတ်တွတ်အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေပေမယ့် ထိုသူကတော့ တစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ မာလာ့ကိုသာ အတင်းဖမ်းဆီးနေချေ၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ... ရမ်းကားလှချည်လား၊

လွတ်နော်၊ မာလာ့အစ်ကိုက ဘုရင့်တပ်ကတပ်

မှူး၊ ရှင်အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမယ့်”

သူမ မာန်ပါဝါ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်

သည်။ သူမ မြွေထောက်နှင့် လက်များမှာလည်း အငြိမ် မံနေဘဲ ရုန်းကန်နေရ၏။

“တပ်မှူးဝတ္ထုရဲ့ ညီမကို အခုလို မတရား ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားနေတာ ...”

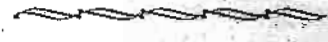
“တိတ်စမ်း ... လာ ... လိုက်ခဲ့”

သူမစကား မဆုံးခင် ထိုလူမှာ သူမအား အတင်းဆွဲခေါ်တော့သည်။ ရုန်းရှင်းကန်ရှင်းနှင့်ပင် မာ လာ သူ့နောက်သို့ တရွတ်တိုက် ပါသွားသည်။ မာလာ ကြောက်လန့်လာပြီး အော်ငိုမိတော့သည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကိုရေ မာလာ့ကို ကယ်ပါ ဦး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

မာလာ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေသလောက် လှုံ ရမ်းကားမှာ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောနေ တော့၏။ မာလာ အလွန်လန့်သွားမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ကယ်မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပေါ်လာ။ သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်

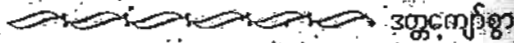

သာ ရုန်းကန်ရင်း ပါလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မောပန်း
နှမ်းနယ်ခြင်းကြောင့် သူမ ခြေထောက်များ ခွေညှတ်ကျ
သွားပြီး သတိလစ်သွားတော့၏။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်များ လင်းလက်
နေသည်။ လဆုတ်ရက်ဖြစ်သော်လည်း ညဉ့်နက် သန်း
ခေါင်ဖြစ်နေသောကြောင့် မပြည့်တပြည့် လဝန်းသည်
မိုးပေါ်တွင် တွဲခိုနေ၏။ မလင်းတစ်ချက် လင်းတစ်ချက်
လရောင်သည် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များပေါ်မှစီးမိုးဖြာကျကာ
မေ့မောနေသော သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်
ရှိသည်။ ကပိုကရို ဆံနွယ်များကြားမှ သူမ၏ လှပ
နုနယ်သော မျက်နှာလေးကို *သူ ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူ့အတင်းအကြပ် ဖမ်းဆီးခေါ်ခေါ်လာသော
ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ပင်ပန်းမှုတို့ဖြင့် သတိလစ်မော့မော့

သွားသော သူမကိုထမ်းကာ တစ်ညလုံး မနားမနေ ခရီး နှင်လာခဲ့သည်။ သူမကတော့ သတိမရသေး။ သူမကို ဖမ်းခေါ်လာတာ ဝတ္ထုသိလျှင် မည်သို့နေမည် မသိ။ သူမကတော့ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို နှစ် နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်မိ၏။

“အင်း... ဟင် မာလာဘာမယ်ကိုရောက်...”

မိန်းကလေးသည် သတိရလာကာ သူမမျက်နှာ နားမှာ နိုးကပ်စွာရှိနေသော သူရမျာတ်နာကို မြင်သွားပြီး ထိတ်လန့်စွာ ထထိုင်လေတော့၏။

“ရှင်... ရှင် လူယုတ်မာ”

သူမစကားကြောင့် သူမျက်နှာမှာ ပူထူနီရဲသွား ကာ...

“ဘာ လူယုတ်မာလဲ၊ ငါ ဘာယုတ်မာလို့လဲ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြန်အော်လိုက်တော့ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့်...

“မာလာကို ပြန်ပို့ပေးပါ၊ အခု ဒီတောထဲကို

ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတာလဲ”

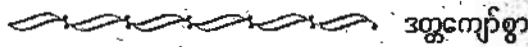
ဟု ပြောလေသည်။ သူ့ရ ခေါ်တုန်းကခေါ်လာ ပြီးမှ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ မကျေနပ်စိတ်တစ်ခုတည်း ဖြင့် သူမကို စိတ်ဆင်းရဲစေလိုသောကြောင့်ခေါ်လာခြင်း လား၊ မိမိကိုယ်တိုင် သူမကို လိုချင်မက်မောသော စိတ် ဖြင့် ခေါ်ခဲ့ခြင်းလားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်တော့ချေ။

“ရှင် တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ၊ ရှင်အသက် တို့ ကာကွယ်ပေးခဲ့တာတောင် ကျေးဇူးတရား နားမလည်ဘူး၊ ရှင်က အခု မာလာကို ဒီတော ထဲ ခေါ်လာပြီး ဘာဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ၊ မတရား အနိုင်ကျင့်မယ်တော့ မကြံနဲ့၊ အသက် ဝဲ အသေခံမယ်”

မာလာစကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူမက သူ့အသက်ကို ကာကွယ် ခဲ့သည်ဆိုပဲ။

“နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့အသက်ကို ဘယ်တုန်း က ကာကွယ်ပေးခဲ့လို့လဲ”

“ရှင်ကို ဘုရင်တပ်က ရဲမက်တွေကဖမ်းတော့

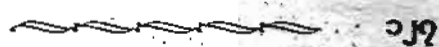

မှာသိလို့ မာလာ ကြီးပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ သိရဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ရဲမက်တွေ ခေါ်လာလို့ ငါ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ၊ ဘာကြောင့် ငါ့အသက်ကို ကယ်ပါတယ်လို့ ပြောနေရတာ လဲ”

“အဲဒါ တမင်လုပ်ခဲ့တာ၊ ရှင်ကို အင်းဝ ရွှေ နန်းရှင်က အလိုရှိလို့ အစ်ကို့ကို ဖမ်းခိုင်းထား တာ၊ မင်းသမီးလေးရဲ့ ကြင်ယာတော် ရွေးပွဲ ဆိုတာလည်း ရှင်ကိုဖမ်းဖို့ အကွက်ဆင်ထား တာ သိရဲ့လား”

မာလာသည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆို ပြီး သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲ ကာ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့်အတူ နောင်တရလာ မိ၏။ မာလာ့မျက်နှာကို သူ မကြည့်ဝံ့တော့။ သူ စိတ် လိုက် မာန်ပါ လုပ်မိတာ မှားသွားပြီဟု ဆိုရမလိုပင်

ဖြစ်နေချေပြီ။

“ငါ မှားသွားပြီ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”
သူ့နှုတ်မှ ပြောစရာစကားမှာ ဤတစ်ခွန်းတည်း သာ ရှိတော့သည်လေ။

“မာလာ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ဟင် ...”

မာလာ့စကားကြောင့် သူ ထိတ်လန့်သွားမိ သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူ မာလာ့ကို အင်းဝသို့ ပြန်ပို့ ချတော့မည်။ သို့သော် ...

“မာလာ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ပြောနေတာ”

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

သူ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းရင်း ပြောလိုက် သည်။ မာလာ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“ငါ မင်းကို ခိုးလာတာကို အခုချိန်ဆို မင်း အစ်ကို သိသွားလောက်ပြီ၊ သူတို့ အချိန်မရွေး လိုက်လာနိုင်တယ်”

“ဘာလဲ၊ အခုကျမှ ရှင် သေရမှာ ကြောက်နေ ပြီလား”

စူးရှသော သူမစကားသံကြောင့် သူ့ရ ဒေါသ ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ ...”

ဟု ပါးစပ်က ခပ်မာမာ အော်ခေါ်ရင်း မာလာ မျက်နှာကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်ပြီး စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့် ပစ်လိုက်သည်။ မာလာသည် သူ့လက်ထဲ၌ကြောက်လန့် တကြား ပါလာသည်။ ရွန်းလဲ့ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး များတွင် မျက်ရည်များ ဝေ့သီနေတာ မြင်လိုက်ရတော့ သူဒေါသတွေ အလိုလိုပြေပျောက်သွားရ၏။

“ငါ သေရမှာကြောက်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ပြန်မပို့ချင်လို့ နားလည်လား”

“ဘာကြောင့် မာလာကို ပြန်မပို့ချင်တာလဲ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ အဖြေရခက်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း မှာ ရှားရှားပါးပါး အပြုံးတစ်ခု လင်းလက်သွား၏။

“မင်းကရာ ငါ့အသက်ကို ဘာလို့ စိုးရိမ် တကြီး ကာကွယ်ခဲ့တာလဲ”

မာလာသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ တစ်ခွန်း နှု မြန်မပြောချေ။ သို့သော် သူ အလိုလို နားလည်လိုက် မိသည်။ ငုံ့နေသော မျက်နှာလေးကို သူကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကာ မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူ ၍ သူမမျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ၏ မျက်ဝန်းသည် အရုဏ်တက်ချိန်ကွယ်လုလု ငွေ ဩယ်များနှင့်အပြိုင် လင်းလက်နေကြတော့၏။

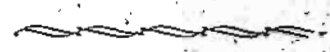

“တောက်”

ခါးမှချိတ်ထားသော ဆောင်စားကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ဝတ္ထုတောက်တစ်ချက် ခေါက်ပစ် လိုက်သည်။ သူ့အနီးတွင် ရပ်နေကြသော ရဲမက်များ သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ အသက်ပင် ရဲရဲတင်းတင်း မရှု့ပုံအောင် ရှိနေကြသည်။

ခဏအကြာ သူ့လွှတ်လိုက်သော ရဲမက်များနှင့် မိန်းကလေးသုံးဦး ရောက်လာသည်။ မိန်းကလေးများ သည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းငုံ့ပြီး တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ ရပ်နေကြ၏။

“နင်တို့ ခနေ့က မာလာ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ တာလဲ”

“ဟို...ဟို ညောင်ပင်ကြီးနားမှာတွေ့ခဲ့တာပါ”

“ဘယ်အချိန်က တွေ့တာလဲ”

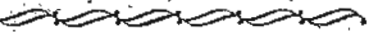
သူ့အသံသည် မိုးခြိမ်းသံတူမျှ ကျယ်လောင်နေ သော သေချာလှသည်။ မိန်းကလေးသည် ကတုန်တယင် ဆူသံနှင့် ...

“ညနေစောင်းလောက်ပါ။ ခင်လွန်းတို့ တောထဲ သွားခါနီး ...”

“တော်... အပိုတွေ မပြောနဲ့တော့ ဘွားကြ”

ဟု သူ ပြောလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးများ သည် မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းများနှင့် ပြေးထွက်သွား ကြလေတော့၏။ သူ ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျ ငြိမ်းချမ်းနှင့် ဒေါသတကြီး လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

ညောင်ပင်အောက်တွင် ပက်တီ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်။ ငှက်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံများ သည်ပင် သူ့ကို လှောင်နေကြသလို ထင်ရသည်။ ရုတ်

၁၃၂ ဒက္ခိကျော်စွာ

တရက် ညောင်ပင်ခြေရင်းတွင် ပိုးကြီးအနီစလေးတစ်ခုကို သွားတွေ့လိုက်ရ၏။

သူညီမခေါင်းတွင် အမြဲစည်းနှောင်ထားလေ့ရှိသော ကြိုးလေးပင်။ ညောင်ပင်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အပင်ငယ်လေးများ ကြေမွနေ၍ ခြေရာများထင်နေသောကြောင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားဟန် အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ ပိုးကြီးလေးကို လက်မှာတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မီးဝင်းဝင်း တောက်နေချေပြီ။

“တောက် ... ဒါ ဟိုကောင့်လက်ချက်စံ ဖြစ်ရမယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ သူရရယ်”

သူ နှုတ်မှ အသံထွက် ရေရွတ်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်သည်။ မာလာကို သူညီမမှန်းသိလို့ တမင်ခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

အကြံပက်စက်လှတဲ့ ဟံသာဝတီသား၊ ငါ့အကြောင်း သိရသေးတာပေါ့ဟု စိတ်ထဲမှ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်၏။

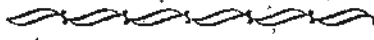
“အထောက်တော် ရဲမက်တစ်ယောက်က ဝင်ခွင့်တောင်းနေပါတယ် တပ်မှူး”

အတွင်းဆောင်သို့ သုတ်သီးသုတ်ဗျာ ဝင်လာသော ရဲမက်စကားကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အမြန်လွှတ်လိုက်”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။ မကြာခင် အထောက်တော် ရဲမက်ဝင်လာပြီး ...

“ကျွန်တော်မျိုး ဟံသာဝတီက ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ တပ်မှူး”

“ငါသိတယ် ... လိုရင်းကို ပြော”

သူ့ရဲ့ အလျင်စလိုစကားကြောင့် ရဲမက်မှာ တစ်ချက် မော်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“တပ်မှူးနှစ်ကို ခေါ်သွားတာ ဟံသာဝတီ တပ်မှူး သူရလို့ ကျွန်တော်မျိုး ကြားခဲ့ရပါတယ်”

“ဘာ ...”

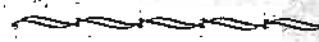
သူ့အသံဟာ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်နေ မှာ သေချာ၏။ အထောက်တော်ရဲမက်သည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံထားဆဲ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် တပ်မှူး”

“တောက် ... ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ယုတ်မာတဲ့ အကောင်၊ ငါကိုယ်တိုင် သင်းကို သတ်မယ်”

“နောက်ထပ်သတင်းထူးတစ်ခု ရခဲ့ပါတယ် တပ်မှူး”

“ဘာသတင်းထူးလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“သူရမှာ အစ်မရင်းတစ်ယောက် ရှိပါတယ် တပ်မှူး၊ သူဟာ နန်းတော်ဆောင်မှာ မခစားဘဲ မြို့ထဲက အိမ်မှာပဲ နေပါတယ်”

ရဲမက်စကားအဆုံးတွင် ဝဏ္ဏမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်း ရွှင်ပျင်လက်သွားသည်။

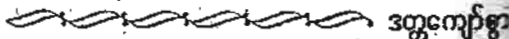
“အဲဒါ တကယ်ပဲလား၊ သူ့မှာ အစ်မ တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ”

“သေသေချာချာ လေ့လာစုံစမ်းပြီး သိခဲ့ရတဲ့ သတင်းပါ တပ်မှူး၊ သူ့အစ်မနေတဲ့အိမ်ကို လည်း ကျွန်တော်မျိုး လေ့လာခဲ့ပါတယ်”

အထောက်တော်ရဲမက်၏ စကားမှာ စေ့စပ် သေချာပြီး အားလုံးအကွက်ကျကျ စုံစမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည် မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိ။

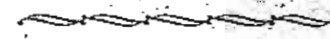
“မင်း သွားနိုင်ပြီ”

သူ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ရဲမက်မှာ အတွင်းဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ဝဏ္ဏမျက်နှာတွင် တင်းမာခက်ထန်နေသော အရိပ်အယောင်များ တဖြည်း

ဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီး တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းများတွင် နားလည်ရခက်သော မှီပြုးတစ်ချက်က မပီမသ ပေါ်လာသည်။ သူ၏မျက်လုံးများတွင် အာဇာ တရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေမှာ သေချာလှပေ၏။

“မင်းကို ငါ အသေအချာကို လက်စားချေမယ် ဟော သူရ”

ကညင်ဆီမီးတိုင်၏ အားနည်းမိန်ဖျော့သော အလင်းရောင်အောက်တွင် မပီပိုးတဝါး မြင်လိုက်ရသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကြောင့် ဝဏ္ဏမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။ သူ့နှုတ်မှ ‘ဟင်’ခနဲ အာမေဠိတ်သံ ထွက်မသွားမီအောင် နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်မိသည်။

သူ့ဇာမှ သူ့ဇာအစစ်ပါပဲ။ မေ့ရက်နိုင်စရာ မရှိသော သူမမျက်နှာလေးက မှားနိုင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိချေ။ အခန်းထဲသို့ ဂရုတစိုက် ဝင်ရောက်လာပြီးမှ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်နေသော သူမမျက်နှာကို မြင်လိုက်

ရသောအခါ သူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရ
၏။

အသံမကြားစေရန် တိတ်တဆိတ် လျှောက်
လှမ်းလာပြီးမှ နေရာတွင် ရပ်ကာ ကျောက်ဆစ်ရပ်တစ်
ရပ်လို တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေမိသည်မှာ အသက်မှ ရှူမိ
ပါစဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဖြစ်ချင်စရာ။ ဘာမျှမသိ
ရှာသော မသူဇာကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ
ပေလိမ့်မည်။ အပြစ်ကင်းစင်အေးချမ်းလှသော သူမ
မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

သူရအပေါ် မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် စိတ်ကြမ်း
လူကြမ်းဖြစ်ကာ သူ့အစ်မဖြစ်သူကို မတရားသိမ်းပိုက်
မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာခဲ့သော်လည်း သူ
အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မလေးကို
မထင်မှတ်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ ဆုံးဖြတ်ရ
ခက်သွားသည်။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး သူမမျက်နှာ

ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။ နောက်ဆုံး
သူ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းရင်း အိပ်ပျော်နေသော
မသူဇာကို ကောက်ပွေ့ပြီး အခန်းထဲမှ အလျင်အမြန်
ပြန်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သူ့လုပ်ရပ် မှန်သည်၊ မှားသည်က နောက်ထား၊
သူ့ရကိုယ်တိုင် သူ့နှမကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီးချေပြီ။ သူ့မှာ
လက်စားချေရန် ရွေးစရာ အခြားနည်းမရှိတော့။ မသူဇာ
ကို ပွေ့ချီရင်း သူမ အိပ်ပျော်နေရာမှ မနိုးခင် အမြန်
ရောက်အောင် ခရီးပြင်းနှင်နေမိ၏။

“ကိုဝဏ္ဏ ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ သူဇာ လမ်း
ဆင်း လျှောက်ပါရစေလား”

“ဗျာ”

အိပ်နေသည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော မသူဇာ၏
မျက်နှာကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သူဇာ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ အောက်ကို ချပေး
ပါ”

သူ အံ့သြလွန်းသောကြောင့် သူမကို ပွေ့ချီထား

ရင်းပင် သူမမျက်နှာကို အတန်ကြာ ငေးမောနေမိတော့
၏။ ခဏနေမှ သူ သတိဝင်ကာ သူ့ဇာကို အောက်ချ
ပေးလိုက်တော့သည်။

“မသူ့ဇာ ... ကျုပ် မသူ့ဇာကို အင်းစကို
ခေါ်သွားမလို့၊ မသူ့ဇာ အိပ်နေတုန်း ...”

“သူ့ဇာ သိပါတယ်”

“ဗျာ ... မသူ့ဇာ သိနေတယ်”

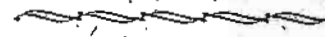
“ကိုဝဏ္ဏ အရန်းထဲ ရောက်နေကတည်းက
သူ့ဇာ သိပါတယ်”

“ဒါဆို မသူ့ဇာ ဘာလို့ မအော်တာလဲ၊ မသူ့ဇာ
သိရက်နဲ့ လိုက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မသူ့ဇာသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ
တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲကာ တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ဖြစ်
နေသည်။

“မသူ့ဇာ အော်လိုက်ရင် ကျုပ် မသူ့ဇာကို
သတ်မှာ စိုးလို့လား”

သူ့စကားကြောင့် မသူ့ဇာသည် အားနည်းနွမ်း

ပျော့တော့စွာ ပြုံးပြီး ...

“ကိုဝဏ္ဏက သူ့ဇာကို သေရမှာကြောက်လို့
လိုက်လာတယ် ထင်နေတာလား၊ သူ့ဇာ
မကြောက်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်
ကိုဝဏ္ဏဓားနဲ့ သေရမှာ မကြောက်တာ”

မသူ့ဇာ စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်
အံ့ဩသွားရပြန်သည်။

“ဒါ ... ဒါဆိုရင် မသူ့ဇာ ...”

“သူ့ဇာ ကိုဝဏ္ဏကို ယုံတယ်၊ ကိုဝဏ္ဏက အဲဒီ
လို လုပ်မယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ဇာ
သိတယ်လေ”

“အဲဒါဆို မသူ့ဇာ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာ
လဲ”

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့ သူ့ဇာအမောင့်ကြားမှာ ရှိတဲ့ ရန်ငြိုး
တွေ ပြေပါစေတော့ဆိုပြီး သူ့ဇာ လိုက်ခဲ့တာ
ပါ”

သူ့ဇာစကားအဆုံးမှာ သူ ငိုငင်ကျသွားရသည်။

သူ့လုပ်ရပ်တွေ မှားခဲ့မှန်း သိခဲ့ရပြီး နောင်တရနေမိ၏။ တကယ်တော့ သူ့အနိုင်ရပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ကျေနပ်နေခဲ့သော်လည်း မသူ့ဇာ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ အလွန်ရှက်သွားမိသည်။

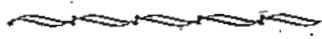
“ရန်ဘက်နှစ်ဦးကြားမှာ မသူ့ဇာဘဝကို စတေးလိုက်တာလား။”

သူ့အသံက မသူ့ဇာအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းများနှင့် မချီတင်ကဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မသူ့ဇာကတော့ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။ သူကသာ အားမလို အားမရရယ်နှင့်။

“ပြောပါဦး မသူ့ဇာ၊ ရန်ငြိုးပြေရုံအတွက် ကျုပ် နောက်ကို လိုက်ခဲ့တာလား၊ အဲဒီအတွက် ပဲလား၊ ကျုပ်ကို မနှစ်သက် မကြည်ဖြူဘဲနဲ့...”

သူ့အသံက ပြောရင်းမှ တိုးတိမ်သွားသည်။ ဆက်ပြောရန် အင်အားမရှိတော့သလို မောဟိုက်နှမ်းလျှနေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ် မသူ့ဇာကို ပြန်ပို့

ပါရစေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အတ္တတစ်ခုအတွက် မသူ့ဇာကို တစ်သက်လုံး စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး။”

“သူ့ဇာကို ပြန်ပို့စရာ မလိုပါဘူး၊ ကိုဝဏ္ဏသာ သူ့ဇာကို မေတ္တာမရှိဘဲ ကလဲ့စားချေဖို့အတွက် ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သူ့ဇာတို့ အင်းဝကို ဆက်သွားကြပါစို့။”

“မဟုတ်ဘူး မသူ့ဇာ၊ မသူ့ဇာကို ရန်သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အစ်မမှန်း မသိခင်ကတည်းက မေတ္တာရှိခဲ့တာ၊ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ ညက်စပြီး ဒီနေ့အထိ မသူ့ဇာကိုမေ့လို့မရဘူး။”

သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောချင်နေသောစကားတွေကို နှုတ်မှ ဣဒဟပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားသည်။

“တကယ်လို့ ကိုဝဏ္ဏ ခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ဇာမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် ကိုဝဏ္ဏ တကယ်မနှစ်သက် မကြည်ဖြူဘဲ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းရမယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း၊ ကျုပ်အတွေးထဲမှာ ကျုပ်ရန်သူ အပေါ် အနိုင်လိုချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်း ရှိခဲ့ တယ်၊ ကကယ်တမ်း မသူဇာကို တွေ့လိုက်ရ တော့ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆို ပြီး ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဝဏ္ဏ”

“ကျုပ် မသူဇာကို တကယ်မေတ္တာရှိပြီးသားမို့ ခေါ်ခဲ့တာ”

သူစကားအဆုံးငွင် မသူဇာသည် ရှက်ရွံ့စွာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ မသူဇာ၏ မျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ နူးညံ့သွယ်ပျောင်း သော လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူပြီး သူ့ရင်မှာ အပ်ထား လိုက်မိ၏။

“ကျုပ် သစ္စာဆိုဝံ့ပါတယ် မသူဇာ၊ မသူဇာကို တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ ချစ်သွားမှာပါ”

“သူဇာ ယုံပါတယ်”

“တာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ယုံတာလဲ”

မသူဇာသည် ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးပြီး ...

“ကိုဝဏ္ဏက အင်းဝသူရဲကောင်းလေ”

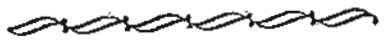
ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် သူ့ရင်တွင်း၌ အတိုင်း သေ ပီတိဖြာဝေသွားရသည်။ သူမ၏ ဖြူစင်မြင့်မြတ် သော စိတ်ထားကို ပြန်လည်လေးစားမိ၏။

“အင်းဝသူရဲကောင်းမို့ ယုံကြည်တာလား၊ ကျုပ်ကို မချစ်ဘူးလား”

မသူဇာသည် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်း ငိုတာ ရှက်ရွံ့နေဆဲပင်။ သူမ၏ ရင်ထဲတွင် သူ့အပေါ် မေတ္တာရှိနေသည်ကိုမပြောဘဲသိနေရသည့် ဝဏ္ဏကတော့ ချစ်သူ၏လက်ကို ဆွဲကာ အင်းဝသို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။ ယခုလိုဆိုပြန်တော့လည်း အင်းဝနှင့် ဟံသာဝတီ ကြား နယ်စပ်တောအုပ်လေးသည် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ကင်းသော အချစ်ရန်များဖြင့် ထုံကြိုင်လျက်ပင် ရှိသေးတော့၏။

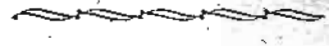

အင်းဝနှင့် ဟံသာဝတီ တိုင်းပြည်နှစ်ပြည်တွင် ဘုရင့်သက်တော်စောင့်တပ်မှ သူရဲကောင်းတပ်မှူး နှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာပွဲသည် တိုက်ဆိုင်စွာပင် တစ်ရက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် ...

မင်္ဂလာပွဲအပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အကြာတွင် စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ကြ၏။ နှစ်ပြည်ထောင်ကြားမှ သူတို့နှစ်ဦးအား ပညာသင်ပေးခဲ့သော ဆရာကြီးသည် နာမကျန်းဖြစ်နေပြီး သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အတော်ဆုံးတပည့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုကြောင်း အမှာပါးလိုက်ရှာသည်။

သူတပည့်နှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများမဟုတ်။ သူရဲနှင့် ဝဏ္ဏပင် ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ပညာသင်ပေးခဲ့သော တပည့်များထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား အင်းဝမှ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဟံသာဝတီမှ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး ထပ်ပြီး ပေါ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ စွမ်းရည်ထက်မြက်ပုံ၊ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံပုံတို့မှာ တစ်ခေတ်တစ်ယောက်ဆိုသလို အံ့ဩဘာနှမ်းဖြစ်ရသူများ ဖြစ်လေ၏။

ဆရာရသေ့ကြီးသည် ကျောင်းရှေ့မှ ကျောက်ထောင်ကြီးကို မြင်တိုင်း တောင်နံရံမှ စာများကို ဖတ်ကာ တပည့်နှစ်ဦးအကြောင်းကို အမြဲမည်းစားတွေးတောနေခဲ့မိ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တော်သလောက်၊ ထက်မြက်သလောက် အပြီးမာန်ကြီးသူများ ဖြစ်ကြသည်ကိုသိခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့ဟာ စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေတဲ့ နှစ်နှစ်ခိုင်ခိုင် နှစ်နှစ်ခိုင်ခိုင် တပ်မှူးတွေ အသီးသီးဖြစ်လာကြပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့ ရန်မီးကို ပွားကြဦးမည်ကို ဆရာကြီး ခိုးရိမ်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာကြီး အလွန်တွေ့ချင်နေမိသည်။ ဆရာတူ တပည့်နှစ်ယောက် သည် မဟာရန်သူကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည်ကို သိရပြီး ကတည်းက ရတက်မအေး ဖြစ်နေရသောကြောင့် သူ မသေခင် အချိန်တွင် တပည့်နှစ်ယောက်အား ဆုံးမ စကားပြောရန် မှာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသင်ပေး လိုက်သောအတတ်ဖြင့် အချင်းချင်းသတ်ကြမည့် အဖြစ် မျိုး မဖြစ်လိုပေ။

ခက်နေသည်က နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း လက်ရည်တူများဖြစ်သည့်အပြင် သက်ဆိုင်ရာ ဘုရင့် တပ်တော်များ၌ ကျော်ကြားသော တပ်မှူးများ ဖြစ်နေ ကြခြင်းပင်။

ဆရာကြီး နာမကျန်းဖြစ်နေသည်ဟူသော သတင်းနှင့်အတူ သူ့အား တွေ့ချင်သည်ဟူသော အမှာ ပါရှိလိုက်သောကြောင့် နောက်လိုက်ရဲမက်များကို ခေါ် ဆောင်ကာ နယ်ကြားရှိ ဆရာရသေ့၏ ကျောင်းသို့ သူ ထွက်လာခဲ့၏။ ဘုရင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းသည့်နေ့မှစ၍ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စများနှင့် ရှုပ်ထွေးကာ ဆရာရသေ့ထံသို့ တစ်ခေါက်မှ သူ မရောက်ခဲ့။

ယခုဆိုလျှင် ဆရာကြီးသည် 'အသက်အရွယ် အလွန်ကြီးရင့်ပြီး ဥပုသ်၏ နောက်ဆုံးအချိန်သို့တိုင်ရောက် နေချေပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့် ရဲမက်များ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ရုတ်တရက် ဟာသာ

ဝတီမှ ရဲမက်များကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူ မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ရင်း သူ့ရဲမက်များကို တစ်ချက်ပြောကြည့်လိုက်ရာ ရဲမက်များသည်လည်း ဇဝေဝေါပုံစံနှင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေကြ၏။

သူ မြင်းပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဟံသာဝတီရဲမက်များသည်လည်း သူတို့ကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီး၏ ကျောင်းထဲမှ ဆရာ ရသေ့နှင့်အတူနေသော စာမင်းချက်အဘိုးကြီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးသည် ဝဏ္ဏကို မြင်လျှင် ...

“လူလေးဝဏ္ဏ ရောက်လာပြီလား”

“ကျုပ် ရောက်ပါပြီ အဘ၊ ဆရာရော သက်သာရဲ့လား”

ဟု သူ မေးလိုက်သောအခါ အဘိုးကြီးသည် ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းရင်း ...

“မင်းတို့ဆရာကြီးက သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို

တွေ့ချင်တယ်လို့ တဖွဖွပြောရင်းနဲ့ ဒီမနက်ပဲ ဆုံးသွားရှာပြီကွယ်”

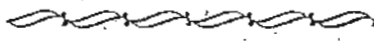
ဟု ပြောလေသည်။

“ဗျာ”

အဘိုးကြီး၏ လွမ်းဆွတ်တသစွာ ပြောလိုက်သော စကားအဆုံးတွင် သူ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“လူလေးထက် မောင်သူရက စောပြီး ရောက်လာပေမယ့် သူလည်း ဆရာရသေ့အသက်ကို မမီလိုက်ပါဘူးကွာ”

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ဟံသာဝတီတပ်များ ဆရာကြီးကျောင်းနားတွင် ရောက်နေခြင်းကို သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့လိုပဲ ဆရာကြီး မှာလိုက်သောကြောင့် လာတွေ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့လိုသော်လည်း သူ့ရနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုသောကြောင့် ကျောင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် မဝင်သေးဘဲ ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်

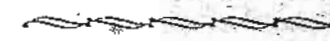

သူတပ်များကို နေရာချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ဆရာရသေ့ကျောင်းတွင် ပညာ သင်ခဲ့စဉ်က အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့သော နေရာလေးသို့ သွား လိုက်၏။

ထိုနေရာမှာ ကျောင်းရှေ့ရှိ ကျောက်တောင်ကြီး ပင် ဖြစ်သည်။ ကျောက်တောင်သို့ သူ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်တောင်ကို ကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်များ တဖြည်းဖြည်း ယှက်သန်း လာသည်။ သူရေးခဲ့သော စာကြောင်း၏အထက်တွင် “ဟံသာဝတီသူရဲကောင်း” ဟူသော စာတစ်ကြောင်းကို ထွင်းထားသည်ဟု ကြားလိုက်ကတည်းက သူ ဒေါသ ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ယခုလို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရ သောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများထဲတွင် ခံပြင်း ဒေါသစိတ်တို့ လှည့်ပတ်စီးမျောနေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက် ရသည်။ ထိုစဉ် သူ့နှုတ်ခမ်း မလှမ်းမကမ်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူက ဘယ်သူထက် ပိုတော်သလဲဆို

တာ ဆရာကြီးက ဒီကျောက်တောင်ကြီးကို ကြည့်မိတိုင်း သိမှာပါ”

ထိုအသံရှင်ကို သူ လှည့်မကြည့်ပေမယ့် သူရ ဆိုတာ သိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“သူများလုပ်တာမြင်မှ လိုက်ပြီး တုတ်တုတ်မျိုး ကိုတော့ ဘယ်ပညာရှိမှ လူတော်လို သတ်မှတ် လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“တောက်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူရထံမှ တက်ခေါက်သံ နှင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည့်အသံကိုပါ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“ရွမ်း”

သူ့ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို “ရွမ်း”ခနဲ ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ယခုအချိန်ထိ သူတို့နှစ်ယောက်မှာဘေးချင်း ယှဉ်လျက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်ပဲ ရှိနေဆဲ။ ထိုအချိန်တွင် ထမင်းချက်အဘိုးကြီးသည် အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ...

“လူလေးတို့ ... အဘတောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်၊ မင်းတို့ဆရာရသေ့ရဲ့ အလောင်းတောင် မြေမကျသေးဘူး၊ အခုလို တပည့်ဖြစ်တဲ့ လူလေးတို့က စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ဓားချင်းယှဉ်ခုတ် မယ်ဆိုတာ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ဒါ ဆရာရသေ့ ရဲ့ ကျောင်းပါ၊ စစ်တလင်း မဟုတ်ပါဘူး။”

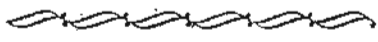
ဟု ပြောလိုက်မှ ဝဏ္ဏ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ဓားအိမ်ထဲသို့ ဓားကို ပြန်ထည့်လိုက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွေးထဲတွင်တော့ “အဘိုးကြီး သာ ရောက်မလာရင်တော့ ငါ့ဓားကြောင့် သင့်ခေါင်းနဲ့ ခန္ဓာ ခုလောက်ရှိ အိုးစားကွဲနေလောက်ရောပေါ့ သူ့ရ ရယ်” ဟု ကြုံးဝါးလိုက်မိသည်။

ဆရာကြီး၏ ဈာပနကိစ္စ ရှိနေသေးလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဒီနေ့ဒီနေရာမှာပင် ပွဲကြီးပွဲကောင်း တစ်ခုဖြစ်သွားလောက်ပြီး သူတို့ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် အသက်ပေးရမည်မှာ မုချပင် ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်။

ဆရာရသေ့၏ ရုပ်ကလာပ်မှာမီးညွှန်မီးတောက် များကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း ကျမ်းလောင်သွားကြတော့ သည်။ ထင်းမီးတောက်များသည် တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေရာမှ အရှိန်လျော့ကျသွားပြီး မီးခိုးလူလူသာ ထွက်နိုင်တော့၏။ ထိုအနီးအနားတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ ချေ။ မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အောက်တွင်သာ ထမင်းချက် အဘိုးအိုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ အဘိုးအိုသည် ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပြာပုံအထက် ဝေဝေတက်နေ သော မီးခိုးငွေ့များကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။

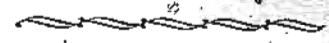

မီးတောက်များသည် အရှိန်လျော့ကျသွားပြီး ပြာများပင် အေးလှပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာကြီး၏ တပည့်နှစ်ဦးမှာကား ရန်မီးပွားကြဆဲ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဒေါသမှာ ပူလောင်ဆူဝေဆဲပင်တည်း။

အဘိုးအိုသည် ဆရာရသေ့ မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ပြာများကို မြစ်တွင်းသို့ မျှောပေးရန် ပြာအေးသည့်အချိန် ကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ပြာများအေးသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် အိုးငယ်တစ်လုံးထဲ သို့ ထည့်ကာ မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုမြစ်ကမ်းနံဘေး တောင်ကုန်းငယ်လေးပေါ် မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ကျောင်းရှေ့ရှိ ကျောက်တောင် ကြီးကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေသည်ဖြစ်ရာ ကျောက် တောင်နံရံမှ စာများကို အထင်းသားမြင်ရ၏။

ဆရာရသေ့ရှိစဉ်က ကျောက်တောင်မှ စာများ ကို မကြာခဏ ကြည့်လေ့ရှိပြီး အင်းစနှင့် ဟံသာဝတီ ၏ အနာဂတ်ကို နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ပြည်ထောင် ၏ စစ်မီးသည် ဆက်လက်တောက်လောင်ဦးမည်လော

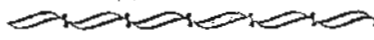
ဟု တွေးတောချင်စရာပင်။

နယ်နိမိတ်ပြဿနာအရေးကြောင့် စစ်ရေးခင်း ရာမှ နိုင်ငံသိမ်းစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲလာမည်လားဟု တွေးမိ လျှင် သက်ပြင်းမောက်ကို ချရစမြဲဖြစ်၏။ အေးချမ်းသာ ယာသော ဆရာရသေ့၏ ကျောင်းအနီး၌ပင် စစ်ရိပ် စစ်ငွေ့များ သမ်းနေသယောင် ထင်ရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာရသေ့၏ ဈာပန သည် ရန်သူဟောင်းနှစ်ဦး ဆုံဆည်းသည့်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျောင်းတော်ရန်စကို ဓားချင်းယှဉ်ကြဦးမည်လားဟု တွေးမိ ရပြန်၏။ နှစ်ဖက်စလုံး မပြန်ကြသေးဘဲ ကျောင်းတစ်ဖက် တစ်ချက် လျှို့အသီးသီးတွင် တပ်စွဲထားကြပြန်သည်။

အဘိုးကြီးသည် ပြာများကို မြစ်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း မျှောပြီး ကျောင်းရှေ့သို့ ပြန်လာခဲ့တော့ ၏။ အဘိုးအို၏ နှုတ်မှ သဗ္ဗေသတ္တာသတ္တဝါများ ဘေး ရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေခြင်းအလို့ငှာ ဆုတောင်းပေး ရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်တော့ပြီတကား။

အင်းဝတပ်စခန်းတွင် ဝဏ္ဏ၏အမိန့်အရ ရဲမက်များသည် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ အလှည့်ကျတာဝန်ဖြင့် ကင်းစောင့်ကြရ၏။ ထိုအချိန်တွင် တပ်မှူးကလေး ဝဏ္ဏနှင့် သွေးသောက်ရဲမက်ကြီးတို့သည် နံနက်မိုးသောက်လျှင် ဟံသာဝတီတပ်များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အသေးစိတ် တိုင်ပင်နေကြ၏။

“တပ်မှူး၊ ဟံသာဝတီတပ်တွေကို ဒီညပဲ အလစ်ဝင်တိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ထိုအခါ တပ်မှူးကလေး ဝဏ္ဏသည် တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ ငြိမ်

သက်နေပြီးမှ ...

“မဖြစ်ဘူး သွေးသောက်ကြီး၊ ရန်သူကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူး၊ သူတို့လည်း ကျုပ်တို့တပ်ကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေနိုင်တယ်”

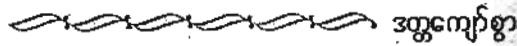
ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ရဲမက်ကြီးသည် သူ၏ ဆောင်စားလက်ကိုင်ရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ...

“ကျုပ်ကတော့ သင်းတို့နဲ့ တိုက်ရမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးဘူး၊ ကျုပ်စားက သွေးမသောက်ရတာ အတော်ကြာနေပြီ၊ အခုလိုအဆင်သင့်တုန်း တစ်ပွဲလောက်ခွဲချင်စမ်းပါရဲ့ တပ်မှူးရယ်”

ဟု မဲချင့်မရဲ ဆိုလေ၏။ ဝဏ္ဏ အားရနှစ်မြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“တိုက်ရမှာပေါ့၊ ရဲမက်တွေအားလုံးကို အသင့်သာ ပြင်နိုင်ထားတော့၊ မိုးသောက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ စားတွေကို ဟံသာဝတီသားတွေ သွေးနဲ့ဆေးရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ တပ်မှူး”

ဟုပြောပြီး သွေးသောက်ရဲမက်ကြီးသည် ဝတ္ထု
အနားမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။ ဝတ္ထုသည် ရဲမက်ကြီး
အား.....

“ခဏနေဦး သွေးသောက်ကြီး၊ ရဲမက် တစ်
ယောက်ကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်”

“တပ်မှူး ဘာများခိုင်းချင်လို့လဲ”

“ဒီညတွင်းချင်းပဲ သူရဆီ စာချွန်ပို့ခိုင်းမလို့၊
မနက်မိုးသောက်ရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓားရေးယှဉ်ရ
အောင်လို့”

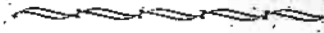
ထိုအခါ ရဲမက်ကြီးသည်။

“ဟား ဟား ဟား၊ တပ်မှူးက ရယ်စရာ
လည်း ပြောတတ်သကိုး၊ ခုပဲ အရုဏ်တက်လု
ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝတ္ထုသည် ကောင်းကင်သို့

မော့ကြည့်ပြီးလျှင်...

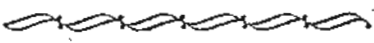
“ဟုတ်ပေသားပဲ၊ မိုးသားတွေ ညှို့နေတော့
ကျုပ် သတိမထားမိဘူး”

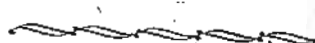
ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

သူ တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မမှေးရသေးချေ။
သို့စိတ်အစဉ်က တိုက်ပွဲဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။

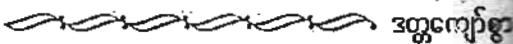

ဟံသာဝတီတပ်များ စတည်းချရာစခန်းတွင်...
 သူရသည် သူ၏ ရဲမက်များကို အသင့်ပြင်စေ
 ပြီး သူကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ချီတက်၍ စီစဉ်ထား
 ၏။ ရဲမက်များအားလုံး မြင်းကိုယ်စီနှင့် စစ်တလင်းဆီသို့
 ထွက်ရန် သူရ၏အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။
 ဝဏ္ဏသည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် မြင်းများ
 ကို ရပ်တန့်စေပြီး အဝေးသို့ ခါးထောက်ရင်း လှမ်းမျှော်
 ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အခိုးအငွေ့များ
 ရစ်သိုင်းခြုံလွှမ်းနေပြီ။ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် ရချေ။
 ထိုသို့ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ပြာလဲ့လဲ့မှုန်
 မိုင်းမိုင်း ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်ချည်း နီရဲလာလေတော့သည်။

သူရနှင့်အတူ သူ၏ရဲမက်များသည် ကောင်းကင်ကို
 ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။
 ထိုအချိန်တွင် လေတစ်ချက် ပွေ့တိုက်သွားသည်။
 သူရ ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်သည်။
 ဒီသက်လေ၏ရန်သည် သဘာဝအန္တရာယ် အငွေ့အသက်
 များ ရှေးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ်...
 “ဝေါ ... ဝေါ”
 “ဝုန်း ...”
 မတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး လေပြင်းဆိုက်ခိုက်
 သံ သစ်ပင်များ ကျိုးကျသံတို့ဖြင့် တောပြိုသည့်အလား
 နည်း မြည်ဟီးသွားတော့၏။ သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်သို့လည်း
 ခြင်း ကင်းခန့်ရှိသော မိုးစက်မိုးပေါက်ကြီးများ တရစပ်
 တာ ရောက်ထိမှန်လေတော့သည်။
 “ဝေါ ... ဝရော”
 ဆူညံသော အသံများနှင့် ရုတ်ချည်း မှောင်မိုက်
 သွားသော အခြေအနေကြောင့် မြင်းများမှာ လန့်ဖျတ်
 နှစ်ပြီး တပ်စုတစ်စုလုံး ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဆုတ်”

သူရ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေး အနိုက်တွင် သူ၏မြင်းကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ကန်လိုက်ကာ ဟံသာဝတီဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လိုက်သည်။ မိုးထဲလေထဲတွင် သူ၏တပ်များသည် စိုရွှေသောကိုယ်ဖြင့် ဟံသာဝတီအရောက် ဒုန်းစိုင်းကာ ချီရတော့၏။

မိုးသက်မုန်တိုင်းကား အပြုံးမာန်ဟုန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်ဆဲ။

“မိဖြောင်း ... ဝုန်း”

“ဝေါ”

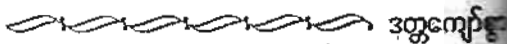
တစ်တောလုံး သွက်သက်ခါတောင် မွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်သော မိုးသက်မုန်တိုင်းကြားထဲတွင် ဟံသာဝတီ တပ်များသာမက အင်းဝတပ်များပါ တိုက်ပွဲအစီအစဉ် ဖျက်ပြီး ပြန်လည် ဆုတ်ခွာကြရသည်ကို သူတို့ နှစ်ဖွဲ့လုံး မသိကြချေ။

ဟံသာဝတီနှင့် အင်းဝ တိုင်းပြည်နှစ်ပြည်လုံး တွင် မင်းပြောင်းမင်းလွှဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အသီးသီး ဖြစ်ကြလေသည်။

ဟံသာဝတီဘုရင် နတ်ရွာစံသော်လည်း အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာမင်းသားလေးမှာ ထီးလျှာနန်းလောင်းအဖြစ် အားလုံး သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ပူပင်စရာ မလိုပေ။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကိုပင် ဟံသာဝတီဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြ၏။

အင်းဝဘုရင်၌မူ ထီးမွေ့နန်းမွေ့ ဆက်ခံမည့် သားတော်တစ်ပါးမှ မရှိချေ။ သမီးတော် သုန္ဒရာဒေဝီမှာ

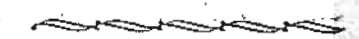

မထင်မရှား မင်းသားငယ်တစ်ပါးနှင့် ရည်ငံနေသူဖြစ်ရာ သူ၏မယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် မှူးကြီးမတ်ရာမှာ ပူးပေါင်း၍ ထိုမင်းသားငယ်ကို သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်ပေးပြီး တီးနန်းကို လွှဲအပ်ကြတော့သည်။

မင်းသားငယ်သည် အဋ္ဌာရသတစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို ဓလေ့ထုံးစံအရသာ သင်ယူခဲ့ရသော်လည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်သူမဟုတ်ချေ။ ထို့ထက် အခြေအနေဆိုးသွားသည်မှာ နှစ်နိုင်ငံ စစ်ရေးဖြစ်ပွားချိန်တွင် အင်းဝဘုရင်သစ်၏ အရည်အချင်းမရှိပုံကို သိသော မြို့စားနယ်စားတို့က ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု ပုန်ကန် ခြားနားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စစ်မှုရေးရာ မတတ်စွမ်းသည့်အပြင် တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေးကိုလည်း နားမလည်သော အင်းဝဘုရင်ထံ လေးမှာ ဝဏ္ဏကိုပင် သေနာပတိချုပ်ခန့်အပ်ကာ စစ်ရေး စစ်ရာ အရပ်ရပ်ကို မျက်နှာလွှဲတော့၏။

စစ်သေနာပတိချုပ်ဖြစ်လာသော ဝဏ္ဏမှာ နန်းတွင်းရေးရာ၊ တိုင်းပြည်ရေးရာ ပြဿနာများကိုတစ်ခုငြိ

တစ်ခု လိုက်လံဖြေရှင်းနေရသောကြောင့် အားလပ်သည် မရှိချေ။

ထိုစဉ် ...

မြွေပူရာကင်းမှောက် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်က... ဝဏ္ဏ၏ဇနီးဖြစ်သည့် မသူဇာတစ်ယောက်၊ မီးဖွားရင်း မီးတွင်းထဲတွင် သေဆုံးသွားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တိုင်းပြည်၏ ရှုပ်ထွေးလှသော အခြေအနေများကြောင့် ဇနီးသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့သော သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်း ယူကျုံးမရ နောင်တရမိတော့သည်။ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သောကျေးဇူးရှင်မလေးအား သူပြန်မကယ်တင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဝဏ္ဏအဖို့ ရင်ထုမနာဖြစ်ရုံမှလွဲ၍လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ချေ၏။

သူ့မှာ အချစ်ရေးထက် စစ်ရေးက ခက်ခဲ့ရသည်။ ဇနီးသည်အနားတွင် မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် အလောင်းပိုက်ဆွေးရန်ပင် အခွင့်မသာနိုင်ခဲ့ပါချေ။

စစ်သေနာပတိချုပ်ဖြစ်လာပြီမို့ အင်းဝ၏အရေးသည် ဝဏ္ဏအပေါ် ကြီးလေးစွာကျရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူက နောက်ဆုတ် လက်လျှော့တတ်သူတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကြုံလာသည့်အရေးကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန်သာ သူ စဉ်းစားရတော့သည်။ အင်းဝ၏ အနာဂတ်မှာ ဖရိုဖရဲ ယိုင်နဲ့နေပြီဖြစ်ရာ ပြန်လည်တည်မတ်ဖို့ မနည်းပင် ကြီးစားရပေတော့မည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဝဏ္ဏထံသို့ မထင်မှတ်သောသတင်းတစ်ခု ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်က ...

သူရထံမှ စာချွန်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

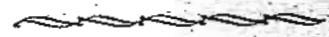
မသူစာ သေဆုံးခြင်းကို သူရ သတင်းကြား

သွားပြီထင်၍ စာချွန်ထံတွင် ...

“အလောင်းကို ပြန်ပေးမည်လော ...

စစ်ထိုးပြီး ယူရမည်လော”

ဟု ရေးထားသည်။ စာပို့လာသောသူကို ဝဏ္ဏ တစ်ခွန်းသာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သူ၏စကားမှာ တိုတောင်း ဖြတ်သားလှ၏။

“ငါ့မယားအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြီ”

ဟူ၍သာ။ ထိုအခါ နောက်တစ်ကြိမ် သူရထံမှ အမှာ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ မသူစာ၏ အရိုးပြာကို လိုချင်ပြန်သည်ဟူ၏။ ထိုအခါတွင် ဝဏ္ဏသည် မသူစာ၏ အရိုးပြာအိုးကို နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်တွင် ကျချပေးပါမည့် အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ဝတ္ထုမှာ ကတိအတိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင်အရိုး
ပြာအိုးကိုယူကာ နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်သို့ ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း
မခံချိမခံသာတော့ အတော်ဖြစ်မိလေ၏။

တို့ပြည့်မှာ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေစဉ်ကာလမို့
သာပေါ့။ နို့မို့ဆို မင်းနဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းချင်
လိုက်ပါဘိတော့သူရရယ်ဟု ရင်ထဲမှကြုံးဝါးခဲ့မိလေသည်။

သူရကတော့ အသာစီးရနေသူမို့ထင် ချိန်းဆိုရာ
သို့ တံခွန်တလွှားလွှား ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်ဖြင့် ရောက်ရှိ
လာခဲ့လေ၏။

အင်းဝနှင့် ဟံသာဝတီကြားရှိ တောင်ကြား

လွင်ပြင်တစ်ဖက်စီသို့ သူတို့နှစ်ဦး မြင်းကိုယ်စီဖြင့် စုံညီ
ရောက်ချိန်ကြမှာတော့ နေမွန်းပင်တည့်နေပြီဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုသည် စိတ်အသက်မသာပင် လက်ထဲမှ
အရိုးပြာအိုးကို ရဲမက်တစ်ယောက်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်
၏။ ရဲမက်သည် တောင်ကုန်းပြေပြေလေးမှ ဆင်းသွား
ကာ မြေပြန့်နေရာလေးအရောက် တွင် အိုးငယ်အတွင်းမှ
ပြာများကို နှိုက်ယူကာ ကျချလိုက်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုရှိရာသို့
ပြန်လာခဲ့တော့၏။ ထိုအချိန်တွင် သူရထံမှ ...

“ဟေ့ကောင် ဝတ္ထု၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ငါ
ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်”

ဟူသော အော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဝတ္ထုသည် ခဏတွေဝေတုန်ဆိုင်းနေပြီးမှ ...

“မင်းနဲ့ငါ အခုမှ ရန်သူဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊
ဟိုတုန်းကတည်းက ရန်သူလို သတ်မှတ်ပြီး
သား”

ဟု ပြန်အော်ပြောလိုက်၏။

“အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါယူထားတာ မင်းနုမ

ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်နော်”

သူရစကားကြောင့် သူ ထောင်းခနဲ ဒေါသ ထွက်သွားကာ ...

“ဟော့ကောင် ... မင်းနဲ့ ယူလိုက်ပြီးကတည်းက ငါ့သူ့ကို နှမအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ပြီးသား၊ မင်း ဘာမှ အမျိုးစပ်နေစရာ မလိုဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ့ရသည် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောလျက် ...

“ဒါဆိုလည်း ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ပြတ်ပြတ်သားသား ရန်သူတွေဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူထံသို့ အဝေးမှ လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း အဝေးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ခဏလှမ်းကြည့်နေကြပြီးသည်နှင့် မြင်းများကို နောက်သို့လှည့်ပြီး မောင်းနှင်ကာ အသီးသီး ဒုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ဟံသာဝတီရွှေနန်းတော်၏ နန်းရင်ပြင် ဗိုလ်ရှုသဘင်ခံယူရာနေရာတွင်ဖြစ်သည်။

မှူးကြီးမတ်ရာများ၊ မင်းညီ မင်းသားများနှင့် ရဲမက်၊ တပ်မှူးများအားလုံး နေရာယူပြီးချိန်တွင် ဟံသာဝတီဘုရင်လေးနှင့် မိဖုရားတို့သည် ဗိုလ်ရှုစင်မြင့်ထက်သို့ ကြွချီလာလေသည်။

အရှင်နှစ်ပါး၏ နောက်တော်တွင် အသက်အရွယ် နုနယ်၍ ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီ ပျိုမျစ်လှပသော ရဲရွှေတော် ကလေးများ လိုက်ပါလာကြသည်။ အားလုံးသော မင်းပရိသတ်တို့သည် ဟံသာဝတီဘုရင်လေးနှင့် မိဖုရား

တို့ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းကြပြီးလျှင် ဦးတိုက်ရှိခိုးကာ အရိအသေပေးလိုက်ကြ၏။

ခဏအကြာတွင် ဘုရင်ကလေးသည် တပ်မှူး သူရအား စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ကြောင်း မိန့်ကြားပြီး သူရအား နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် စီခြယ်ထားသော ဓားကို အပ်နှင်းမည့်အကြောင်း မြွက်ကြားလိုက်လေ၏။ မင်းပရိသတ်အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ သူတို့၏ အကြည့်များက သူရထံသို့ စုပြုံကျရောက်သွားကြတော့သည်။ သူရသည် ခစားနေရာမှထကာ အနီရောင်ကတ္တီပါကော်စောခင်းလမ်းအတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးညွတ်အရိအသေပေးပြီး ဒူးထောက်ခစားလိုက်၏။

ဟံသာဝတီဘုရင်ကလေးသည် သူ့အနီးတွင် ရပ်နေသော မင်းချင်းတစ်ယောက် ကိုင်ထားသည့် ကျောက်စီသေတ္တာရှည်ထဲမှ ဓားကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် သူရထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်၏။

ဓားအိမ်သည် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် စီခြယ်ထားသောကြောင့် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် တောက်ပနေလေတော့၏။ လူအားလုံးတို့၏ မျက်လုံးများတွင်တော့ သူရအား အထင်ကြီး အားကျနေဟန်ကအထင်းသား။ ထို့နောက် စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အဆောင်အယောင် အဆင်တန်ဆာများ ဆက်လက် ခြီးမြှင့်ကာ ဗိုလ်ရှုသဘင်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်လေတော့၏။

ဗိုလ်ရှုသဘင်အပြီးမှာပင် ဘုရင်ကလေးက သူရအား လွှတ်တော်အတွင်း လာရောက်ရန် အမှာတော် ထားခဲ့လေ၏။

သူရ လွှတ်တော်အတွင်း ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဘုရင်ကလေးသည် သူ့အနီးမှ အစေအပါးများကို အပြင် သို့ထွက်ကြရန် အရိပ်အကဲပြုလိုက်သောကြောင့် အားလုံး အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြတော့သည်။

ဘုရင်ကလေးသည် သူရအား တရင်းတနှီးပင် သူ့အနီးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စေပြီး

“ကိုယ်တော်တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ တခြားကိစ္စတော့ မဟုတ်ပေဘူး”

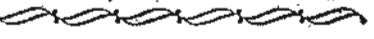
ဟု အစချီပြောလေသည်။ သူရသည် သူ့ထက် ပင် အသက်ငယ်သော ဘုရင်ကလေး၏ဖော်ရွေပွင့်လင်း ပုံကို စိတ်တွင်းမှ ကြိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်သည်။ ဘုရင် ကလေးသည် ငယ်ရွယ်ထက်မြက်သူပီပီ ဟံသာဝတီ၏ တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ဆောင်ရွက်ရန် အလွန် စိတ်အား ထက်သန်နေလေ၏။

တိုင်းပြည်၏ ဘဏ္ဍာရေး၊ အခွန်အတုတ်များ ကိစ္စ၊ မြို့စားနယ်စားများ၏အရေး စသည်တို့ကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးပြီးသည်နှင့် ဘုရင်ကလေးသည် ...

“အင်းဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုယ်တော် အကြံ အစည်တစ်ခု စိတ်ကူးမိတယ် စစ်ကဲကြီးရဲ့၊ ငါ့ အကြံက ဒီလို ...”

ဟု သူ၏စိတ်ကူးကို သူရအား ဖွင့်ဟတိုင်ပင် လေ၏။

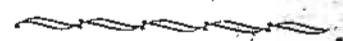

ဝတ္ထုတစ်ယောက် သူ၏စံအိမ်တော်ဝယ် တစ်ကိုယ်တည်း အနားယူနေချိန်တွင် ရဲမက်တစ်ယောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ ခြံထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“သေနာပတိကြီးခင်ဗျား၊ မြို့တော်ရဲ့လက်ယာဘက်ခြမ်းမှာ ဟံသာဝတီတပ်တွေ ဝိုင်းထားကြပါပြီ”

ရဲမက်၏လျှောက်တင်မှုကြောင့် ဝတ္ထုမှာ ထိုင်ရာမှ ငါက်ကနဲထထိုင်လိုက်မိ၏။

“ရန်သူတပ်တွေ လာဝိုင်းတယ်ဆိုတော့ အင်အား အတော်များသလား”

ဟုလည်း အမောတကော မေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ရဲမက်သည် အားရတက်ကြွသော လေသံဖြင့်

“တပ်ကတော့ မဆိုစလောက်လေးပါ တပ်မင်း”

ဟု ပြန်လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဝတ္ထုသည် ဈာန်နစ်ဖက်ကို တွန့်ပြီး အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလေသည်။ ရဲမက်သည် ဝတ္ထု၏မျက်နှာတို့ မဝံ့မရဲကြည့်ကာ

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ တပ်ကို စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လာတာပါ စစ်ကဲ”

“ဘာ ... သေနာပတိချုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လာတယ် ဟုတ်စ၊ သင်းတို့ သေနာပတိချုပ်က သူရ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူရပါလာသည့်သတင်းကို ကြားလိုက်ကတည်းက သူ့အကြောအခြင်တွေအားလုံး တောင့်တင်းသွားပြီး ဒေါသစိတ်က အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆောင့်တက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ၊ မြင်းစောင်းထဲ က ငါ့မြင်းကို ချပ်ဝတ်တွေအားလုံး ဆင်ထား လိုက်၊ အကြပ်တပ်မျိုးကို ငါနဲ့အတူဟံသာဝတီ တပ်တွေကို တိုက်ရာမှာ လိုက်ပါရမယ်လို့ ဝင် ပြောလိုက်ချေ၊ ကျန်တဲ့ တပ်စုတွေအားလုံး လည်း အသင့်ပြင်ထားခိုင်း”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ခါးမှ အဝတ်များ ကို ချက်ချင်း လဲလှယ်ကာ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

မကြာမီအချိန်တွင် ဝတ္ထု ဦးဆောင်သော တပ် များသည် စစ်တလင်းသို့ ချီတက်ကြရတော့၏။ ဝတ္ထု တို့ ရောက်သွားပြီး မကြာမီတွင် တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန် စွာ ဖြစ်ပွားတော့သည်။

သူရ ပါလာသည်ဟူသော အသိကြောင့် ဝတ္ထု သည် ဓားလွတ်ကို ဝင့်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းကို ဒုန်းခိုင်း နှင်ပြီး ဟံသာဝတီတပ်သို့ ထိုးဖောက်သည်။ သူ့ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာသော မြင်းစီးစစ်သည်များထံသို့ သူ့ဓားက

အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းထိုးခုတ်သွားသည်။

“ဟိတ် ... ယား”

“ချွင်”

“ထန်”

“အား”

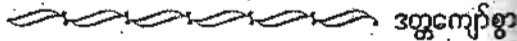
ဟံသာဝတီရဲမက်၏ ခေါင်းသည် မြင်းပေါ်မှ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အတော်လှမ်းသောနေရာသို့ ရောက်သွား သည်။ သွေးများသည် သူ့ရင်ဘတ်သို့ ဖျန်းခနဲ လာစင် သည်။ နောက်တစ်ယောက် ...

“စွပ်”

“အား ...”

“ဒုတ်”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံသို့ သူ့ဓားကို ထိုးသွင်းလိုက် သည်။ ဓားကို အရှိန်နှင့်ပြန်ဆွဲထုတ်ချိန်တွင် ဟံသာဝတီ ရဲမက်၏ ကိုယ်သည် မြင်းပေါ်မှ လွင့်စင်ကျသွား၏။ နှစ်ဖက်စလုံး သဲကြီးမဲကြီး ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ ဝင် တိုက်ပွဲသည် တစ်ဖက်စောင်းနှင့် ဖြစ်လာသည်။

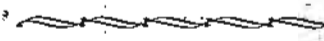
လူအင်အားချင်း မမျှသောကြောင့် ဟံသာဝတီတပ်များ
တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်တိုက် တိုက်လာကြ၏။ အင်းဝနှင့်
အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ ရောက်သည်အထိ သူတို့
သဲသဲမဲမဲ လိုက်လံတိုက်နေကြသည်။

ဝတ္ထု သူတပ်များကို လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်
သည်။

“တစ်ကောင်မှ မလွတ်စေနဲ့၊ အားလုံး လက်ရ
ဖမ်း”

သူ၏အမိန့်သံအဆုံးတွင် အင်းဝတပ်များသည်
တစ်ဖက်မှ ကွေ့ဝိုက်ကျော်တက်ကာ ဟံသာဝတီတပ်များ
ဆုတ်ခွာရာလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြတော့
၏။

ဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်သာ ကျန်သော ဟံသာ
ဝတီ တပ်ဖွဲ့သည် အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရချေပြီ။

ဝတ္ထုသည် အချိန်လင့်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်
မြို့သို့မပြန်သာတော့ဘဲ ထိုနေရာ၌ပင် ယာယီတပ်စခန်း
ချလိုက်ပြီး ဟံသာဝတီတပ်များအား စစ်ဆေးရန် ကြိုး
ပမ်းရတော့သည်။ သူရဲကိုပါ လက်ရ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် သူ ကျေနပ်အားရနေမိ၏။

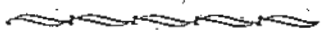
ဖမ်းဆီးရမိသော ဟံသာဝတီတပ်မှ စစ်သုံ့ပန်း
များကို တိုင်တစ်တိုင်စီတွင် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထား
လိုက်သည်။ သူရဲအပါအဝင် အားလုံး တစ်ဆယ့်
လေးယောက် ဖြစ်၏။ အင်းဝတစ်မြို့လုံးကိုလာဝိုင်းသော
တပ်မှာ အတော်ပင် အင်အားနည်းနေသည်ဖြစ်ရာ သူ

အံ့ဩနေမိ၏။ ထို့အတူ သံသယဝင်လာသောကြောင့် သို့ပန်းများအားလုံးကို ချက်ချင်းမသတ်ဘဲ စစ်မေးရန် အတွက် ယခုလို ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

အင်းစတပ်မှ လက်ရွေးစင်ရဲမက်များကို ဝတ္ထု ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ကာ သို့ပန်းများကို စစ်ဆေးရန် တာဝန်ပေးအပ်ထားသည်။ သူ့သိချင်သော အကြောင်း အရာမှာ ဘာကြောင့် အခုလို တိုက်ရသလဲဆိုတာပဲဖြစ် ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သို့ပန်းစစ်ဆေးရာပတ် သူရ ရွှေ့တွင်ရပ်ကာ စစ်ဆေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဓားအိမ် ထဲမှ ဓားကိုဆွဲအထုတ်တွင် ဓားသွားသည် နေရောင်တွင် လက်ခနဲ ဖြာသွားသည်။ ဟံသာဝတီသားများစွာ၏သွေး ကို သောက်သုံးခဲ့သည့်ခါး။ မြင်ရုံနှင့်ပင် ကျောချမ်းစ ရာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားရှိလွန်းလှ၏။

သို့သော် သို့ပန်းတစ်ဆယ့်လေးယောက်လုံး၏ မျက်နှာတွင် ကြောက်လန့်သော အရိပ်အယောင်ကို စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရချေ။

“သူရ ... မင်းတို့ ဘာကြောင့် အခုလို လာ

တိုက်တာလဲ ငါသိချင်တယ်”
သူရရွှေ့တွင် ရပ်ရင်း ဝတ္ထု မေးလိုက်သည်။
သူရထံမှ လုံးဝ အသံထွက်မလာပါချေ။

ဝတ္ထု အင်းဝရဲမက်များကို မျက်ရိပ်ပြုလိုက် သည့်နှင့် ...

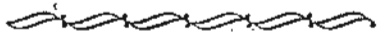
“ဟေ့ကောင် ... ဖြစ်မိး၊ မင်းတို့ ဘာ အတွက် လာတိုက်တာလဲ”

ဟူသော မေးသံက လက်ဝဲဘက်အစွန်ဆုံး ရဲ မက်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ဟံသာဝတီတပ် မှ သို့ပန်းသည် တစ်ခွန်းမှ ဖြန်မပြောဘဲ သူ့မျက်လုံးအစုံ က အဝေးတစ်နေရာသို့သာ ငေးမောနေရာ ရဲမက်သည် ဝတ္ထုဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လာ၏။ ဝတ္ထု ထိုရဲမက်အား မေးဆတ်ပြုလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အား ...”

ရဲမက်သည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့်လွှဲခုတ်ချလိုက် သည်။ တစ်ယောက်တော့ ခေါင်းမာစွာ အသေခံသွားပြီ

ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ယောက်အလှည့် ရောက်လာပြန်သည်။

“အသက်မသေချင်ရင် ဖြေ ... မင်းတို့ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတိုက်တာလဲ”

“အဟက် ... ဟား ဟား ဟား”

ဒုတိယလူထံမှ ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသော ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မေးမြန်းသော ရဲမက်ကို မခိုးမခန့် ကြည့်နေလေသည်။ ရဲမက်သည် ဝဏ္ဏထံသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဝဏ္ဏ ထိုနေရာကို လျှောက်သွားပြီး ရဲမက်ကို တွန်းဖယ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် မေးနေတာ ဖြေစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့လက်ထဲမှ ဓားက သုံးပန်း၏ ရင်ဝဲတွင် ထောက်ထားလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ပြီးမှ ဖြေမယ်”

“တောက်”

ဟံသာဝတီရဲမက်များ ရူးသွားပြီလားဟု သူ

တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ ဓားက သုံးပန်း၏ ရင်ဝဲကို တိုးဝင်သွားတော့၏။

“စွပ်”

“အား ...”

“ရဲမက်တွေ ရအောင်မေး၊ မဖြေရင် သတ်” ဝဏ္ဏ ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်နေသော ရဲမက်များထံမှ အော်ငေါက်မေးမြန်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဖြေစမ်း ... မင်းတို့စစ်မြားက ဘယ်ကို ဦးတည်လာတာလဲ”

“နင့်မေကလွှားမို့ ဖြေရမှာလားအင်းဝသားရဲ့”

ဟု တန်ပြန်ဆဲရေးသံအဆုံးတွင် ...

“ဒုတ်”

“အား ...”

ဟူသော ဓားခုတ်သံ၊ အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မေးတာဖြေရင် အသက်ချမ်း

သာပေးမယ်”

“အိုတွေ မေးမနေနဲ့၊ ငါ မသိဘူး၊ သိလည်း မပြောဘူး”

“ဒုတ်”

“အား”

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သတ်လာလိုက် သည်မှာ သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“မင်းတို့ မယားတွေ မှဆိုးမ မဖြစ်စေချင်ရင် မေးတာ ဖြေစမ်း”

အင်းဝတပ်မှ ရဲမက်၏ မေးသံအဆုံးတွင် ဟံသာဝတီရဲမက်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး

“ထွီ”

အင်းဝရဲမက်၏ မျက်နှာသို့ တံတွေးဖြင့် ထွေး ပစ်လိုက်လေ၏။

“စွပ်”

“အား ...”

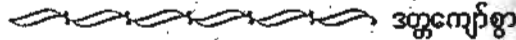
အင်းဝရဲမက်၏ ဓားသည် သူ့ရှေ့မှ သို့ပန်း၏

ဘယ်ဘက်ရင်အုံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားပြီး သွေး များသည် သူရဲထံသို့ပင် လာရောက်စင်လေ၏။ သို့သော် သူရဲသည် သူ့ဘေးမှ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော ရဲမက်ကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းမကြည့်ဘဲ သူ့ရှေ့တူရှုမှ ဝတ္ထုကိုသာ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ စိုက်ကြည့်နေ လိုက်၏။

“သူရ ... မင်းကို ငါ အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးမယ်၊ မင်းတို့ ဘာအကြံအစည်နဲ့ အခုလို လာတိုက်တာလဲ၊ တမင်လာပြီး အသေခံသလို ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဘာတွေ လျှို့ဝှက်ကြံစည်ထားလဲ၊ မင်းဖြေရင် မင်းကို ငါမသတ်ဘူး၊ ဟံသာဝတီကို မင်းပြန်လို့ရ အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ဝတ္ထု၏ စကားအဆုံးတွင် သူရဲသည် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဘာမှမသိသလိုပင် နေသောကြောင့် ဝတ္ထု အလွန်ဒေါသထွက်သွားသည်။ သို့သော် သူ စိတ်ကို ထိန်းထားသည်။ သူ၏လက်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်

ကိုင်ထားသော ဓားက သူရ၏ လည်မျိုတွင် ထောက်ထားဆဲ။ ဓားသွားအဖျားသည်ပင် လည်ပင်းသို့ နှစ်ဝင်ကာ သွေးစို့နေပြီဖြစ်၏။ သူရမျက်နှာကတော့ ထူးခြားပြောင်းလဲလာသည့် အရိပ်အယောင် မရှိချေ။

ဝဏ္ဏသည် မျက်လုံးများ တည့်မတ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ မေးတာမဖြေမှတော့ သတ်ရတော့မည်ပေါ့။ ထိုစဉ်မှာပင် သူအံ့ဩသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။

ယခုအချိန်သည် သေလမ်းနှင့် အရမ်းနီးကပ်နေသော အချိန်မျိုးဖြစ်၏။ ပုံမှန်အားဖြင့် သူရကြောက်နေသင့်သည်။

ဒါမှမဟုတ် သေနာပတိကြီးမို့ မကြောက်ဘူးဆိုလည်း ထားပါတော့၊ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ကိုသတ်တော့မည့်သူ ဝဏ္ဏအပေါ် တူးတူးခါးခါးမုန်းတီးနေဟန်တော့ ပြသင့်သည် ထင်၏။

သူတို့ချင်းက ကာလကြာရှည်စွာ ရန်ဘက်များဖြစ်လာကြသူတွေ မဟုတ်လား။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်စရာ အတိတ်တွေ သူတို့ကြားမှာ အများကြီးရှိ၏။

ခုနက အသုတ်သင်သွားခဲ့ကြသော ဟံသာဝတီရဲမက်များသည်ပင် အော်ဟစ်ဆဲဆိုခြင်းများ၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြုမှုခြင်းများ ရှိကြသေးသည်ပဲ။

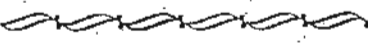
သူရသည်လည်း ထိုအံ့သို့ အပြုအမူမျိုးလုပ်သင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ဒါမှ သူ့ကိုသတ်ရတာ ပိုအရသာရှိပြီး သတ်ရသူအဖို့လည်း လိပ်ပြာလုပ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုလိုကျတော့ ဝဏ္ဏအဖြစ်မှာ လက်နက်မဲ့အပြစ်မဲ့သူအပေါ် အကြောင်းမဲ့ ရက်စက်ရသလို ဖြစ်နေပေသည်။

ဝဏ္ဏရင်ထဲတွင် အခါခါ မြည်ကြွေးမိ၏။

မင်းကို ငါသတ်တော့မယ်လေ၊ ကြောက်စမ်းပါ၊ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ကြောက်ပြစမ်းပါသူရရယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ငါ့ကို တူးတူးခါးခါးမုန်းပြစမ်း။

ရန်မူချင်နေတဲ့ ရိုင်းစိုင်းနေတဲ့ သတ္တဝါမျိုးမှ သတ်လို့ကောင်းတာ။ အခုလို အရောင်မဲ့နေတဲ့၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် နေ့တစ်နေ့ ကိစ္စတစ်ခုလို တုံ့ပြန်ကြည့်နေတဲ့

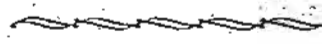

မင်းကို ငါဘယ်လို သတ်ရမလဲ။ ငါဘယ်လို လိပ်ပြာ သန့်သန့်နဲ့ သတ်နိုင်မလဲ။ နောက်ထပ်ကာလပေါင်းများစွာမှာ ဒီအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ငါ့ကိုယ်ငါပြန်ရှက်နေရတော့မှာ။

သူရကတော့ သူ့ဖာသာ ထိန်းချုပ်ထား၏။ ဝတ္ထုနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင် သူရရင်ထဲတွင်လည်း ခြားနားသော စကားလုံးများ ရှိ၍နေသည်။

မမုန်းနဲ့ သူ့ကိုနည်းနည်းမှ မမုန်းမိလိုက်ပါစေနဲ့။ ဝတ္ထုကို ငါမုန်းလိုက်မိတာနဲ့ ငါရှုံးသွားပြီ။ သူ့လက်ချက်နဲ့ ငါသေရတာတောင်မှ သူ ငါ့ကိုတော့ ဒီတစ်သက် အနိုင်မယူနိုင်စေရဘူး။ မုန်းတယ်ဆိုကာ ရှုန်မှီသူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့သူ့ကို မမုန်းဘူး။

ဝတ္ထုဟာ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတာဖြစ်တယ်။ သူ့အလုပ်က ငါ့ကိုရန်မူဖို့ ငါ့ကိုရှင်းလင်းဖို့။ ဒီတော့ သူ ငါ့ကို သတ်ရမှာ။ ချေမှုန်းရမှာပဲ။ ဒီအတွက်ငါ့သူ့ကို မုန်းစရာမလိုဘူး။ သေရမှာ ကြောက်တဲ့သူတွေသာ

ကိုယ့်ကိုသတ်သူအပေါ် တူးတူးခါးခါး မုန်းတတ်တာ၊ ငါကသတ္တိရှိတယ်၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ သူ ငါ့ကို သတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ သတ္တိ၊ ဟံသာဝတီသားရဲ့သတ္တိဟာ ဥဒါန်းတင်ကျန်ရစ်စေရမယ်။ သူရဆိုတဲ့ သေမှာမကြောက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သေခြင်းတရားကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း မတုန်မလှုပ် မဖောက်မပြန်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း အားလုံးသိအောင်ပြရမယ်။ ကဲ လာစမ်းပါ ဘယ်အရာကိုမဆို ငါ ပိုကဲပြီးလည်း မတုံ့ပြန် လိုပြီးလည်း မတုံ့ပြန်ပဲ ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်။

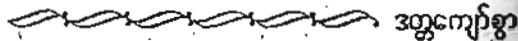
အတွေးနှစ်ခု အားပြိုင်၍နေကြလေသည်။

ပြီးတော့ မျက်လုံးနှစ်ခု။ စူးရှ ခိုင်ကြည်မှုနှစ်ခု။

အချိန်အတန်ကြာသွားသည်အထိ

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း ကင်းသော သူရ၏ အသွင်

မှာ ပကတိ တည်ငြိမ်စူးရှစွာပင်။ ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် သံမဏိလို မာကျောသော စိတ်ဓာတ်နှင့် တင်းမာပြတ်သားသော အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေကြသည်။

ဝတ္ထု၏ စိတ်ထဲတွင် ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်ရသူနေရာမှာ ရှိနေရဲ့လား
ဟုပင် သံသယ ဝင်ချင်လာမိလေ၏။

ဖြစ်ရပ်တော်တော်များများ ယှက်နွယ်ပတ်သက်
ဖူးကြသော်လည်း သူရနှင့်သူ ယခုလို တစ်ကြိမ်မှ
မျက်နှာချင်း နီးနီးကပ်ကပ် မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့စဖူး။

ယခုမှပင် သူရနာမည်ကျော်သသည်မှာ အလ
ကား မဟုတ်ပေဘူးပဲဟု သဘောပေါက်လိုက်မိ၏။

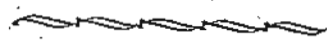
လည်းပင်းပေါ် ခါးသွားတင်ထားသော်မှ သူ့ကို
အနိုင်ရဖို့ မလွယ်ကူပါတကား။

ဝတ္ထုစိတ်ထဲ၌ ဒီလောက် သတ္တိကောင်းလှသူ
တစ်ဦးသည် အလဟဿ မသေသင့်ဘူးဟုတွေးလိုက်မိ၏။

ဒီလို လူမျိုးကိုသာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်လျှင်
သူတို့နိုင်ငံအတွက် အတော်အကျိုးရှိပေမည်။

ထို့ကြောင့် ...

အတန်ကြာအောင် သူတို့နှစ်ဦး ဆိုင်ကြည့်နေ
ပြီးမှ ဝတ္ထုသည် ...

“ကောင်းပြီ၊ မင်း အခု မဖြေနိုင်သေးရင် ရ
တယ်၊ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးဦး
မယ်၊ ဒီည မင်း စဉ်းစားထားပါ၊ မနက်ဖြန်
မဖြေလိုကတော့ ငါ မညာတော့ဘူးနော်၊ အခု
တော့ ခေါင်းမာလှတဲ့ မင်းကို နည်းနည်းတော့
ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါရစေ”

ဟု ဆိုပြီးလျှင် သူ့လက်ထဲမှ ဓားရိုးဖြင့် သူရ
၏ ခြေလက်များကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တော့၏။

“ဂုန်း”

“ဖြောင်း”

“ဒုတ်”

“ဂျပ်”

ထို့နောက် ဝတ္ထုသည် သူ့ရှေ့တွင် သူရ ခူး
ထောက်လာစေရန် တိုင်မှ ကြိုးစကို လျှော့၍ ခူးထောက်
စေလိုက်သည်။ သို့သော် သူရသည် မြေပြင်ပေါ်သို့
ခွေခနဲ လဲကျသွားပြီး နာကျင်နေသော ဝေဒနာကို အသံ
တစ်ချက်မှ မထွက်ဘဲ ကြိတ်မှိတ်ကာ နေလေ၏။

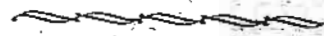
သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာများရထားသော သေခါနီး လူတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကိုတော့ သူရမျက်နှာတွင် တစ်စွန်းတစ်စမှ မမြင်ရပါချေ။

တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းပါးတို့သည် စီးကျနေသော နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ သွေးများနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ခပ်လွန်လွန်ပြုံးလျက် ရှိ၏။ သူရ၏ မျက်လုံးများတွင်လည်း သူ့အား မုန်းတီးနာကြည်းနေသည့် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် သူ ထပ်မံအံ့ဩသွားရသည်။

နောက်ဆုံး ...

သူရကို ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့လိုက်ပြီး သူထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။

သူရ လဲကျနေသော မြေပြင်သည် ဝဏ္ဏ နင်းလျှောက်သွားသော အရှိန်ကြောင့် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာရှေ့သို့ ဖုန်မှုန့်၊ သဲမှုန့်များ လွင့်ခနဲ ရောက်လာရာ သူ မျက်ဝန်းတွေကိုပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

လဲကျနေရာမှ ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့ခြေထောက်တွေရော၊ လက်တွေပါ ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရပြီဖြစ်သောကြောင့် မထနိုင်တော့ချေ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဗရပြုနှင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသော်လည်းနှုတ်မှညည်းညူသံတစ်ချက်မှ မထွက်အောင် ကြိုးစားပြီး နေရ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သာမက သူ့စိတ်ကိုပါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အင်းဝတပ်၏ စစ်သေနာပတိချုပ်ဟူ၍သာ နှလုံးသွင်းထား၍ သူ၏ ရန်ဘက်ဝဏ္ဏဟူသည် မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဝဏ္ဏ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုအပေါ်တွင် ဒေါသမရှိ၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းလည်း လုံးဝ ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်၏။

သူရဲတစ်ယောက် ...

သတိလစ်နေရာမှ ပြန်လည် သတိရလာချိန်တွင်တော့ လက်သုံးတော်စားကို ဝင့်ကာဝင့်ကာဖြင့် သူ့အား ခြိမ်းခြောက်စစ်မေးမည့် ဝဏ္ဏကို တွေ့ရမည့် အစား ဟံသာဝတီတပ်မှ တပ်မှူးကလေးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူရဲ အံ့အားသင့်သွားမိရလေ၏။

“တပ်မှူး ... အင်းဝတပ်တွေရော”

ဟု သူမေးလိုက်ရာ တပ်မှူးသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဆုတ်သွားပြီ တပ်မင်း၊ အခု အင်းဝကို

ကျွန်တော်တို့ ရွှေနန်းရှင်ကိုယ်တိုင် ဝင်တိုက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ စစ်ကဲကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး အင်းဝကို ဒရောသောပါး ပြန်ပြေးကြတာ”

“ဒါဆို အင်းဝနဲ့ ဟံသာဝတီတပ်တွေတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေနေပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့တပ်မင်း ကျွန်တော်တောင် တပ်မင်း သက်သာလား လာကြည့်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီကိုလိုက်သွားမလို့”

“တောက်”

သူရဲ၏ ပြင်းထန်သော တက်ခေါက်သံအဆုံးတွင် တပ်မှူးသည် သူ့စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်သည့် အလား ဘာမျှ မကွန့်ရဲတဲ့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ငဲ့နေသည်။ ဝဏ္ဏကောင်းမှုဖြင့် သူ့မှာ မနေချင်သော အိပ်ရာထက် တွင် သမားတော်တွေ ပြုသမျှနုရမည့်ဘဝ ရောက်နေရပြီ ဖြစ်၏။

အင်းဝသို့ စစ်ချီရာတွင် ဟံသာဝတီရွှေနန်းရှင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်သွားသည်ဆိုသောကြောင့် စိတ်အား

တက်ကြွသယောင် ဖြစ်မိသော်လည်း တကယ့် ပွဲကြီးပွဲ
ကောင်းတွင် သူဝင်မတိုက်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အတော်
လေး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

စံအိမ်တော်တွင် အနားယူရင်းသာ စစ်ပွဲသတင်း
ကို စောင့်စားနားထောင်နေရ၏။ အထောက်တော်များ၊
ခြေမြန်တပ်သားများထံမှ စစ်ပွဲသတင်းသည် အားရ
လောက်စရာ မရှိသေး။

သို့သော် သူတပ်မှ တပ်မှူးကလေးက စာချွန်
တော့ မှန်မှန်ပို့ပေးရှာသည်။ စာချွန်တိုင်းတွင် ...

“ဘုရင့်တပ်များ အင်းဝကို လုပ်ကြံဆဲ”

ဟူသည့် သတင်းများသာ ဖြစ်လေ၏။ စစ်
သေနာပတိချုပ် မပါသော တိုက်ပွဲတွင် ရွှေနန်းရှင်မှာ
ပင်ပန်းဆင်းရဲရှာရှော့မည်။ သူကရှော့ ဘာများထူး
သနည်း။ မလှုပ်မယုတ် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်း
နေရသည့်ဘဝမှာ စစ်တလင်းတွင် ဓားကိုင်နေရသည်
ထက် ပို၍ ဆင်းရဲသည်ဟု ထင်မိသည်။

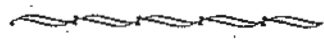
အင်းဝမြို့ကို လုပ်ကြံဆဲဟူသော သတင်းသည်

အားရလောက်စရာ မရှိပေမယ့် သူ့အတွက် မျှော်လင့်
ချက် ရောင်ခြည်တစ်ခုဟု သတ်မှတ်၍ ရကောင်းရနိုင်
ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူရ၏ စိတ်ထဲတွင်
အင်းဝတိုက်ပွဲသည် သူ၏သေနက်ဗျူဟာအောက်တွင်သာ
ရှိရမည်။ အင်းဝသွေးသည် သူ့ဓားဆေးရန်အတွက်ဟု
ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူကိုယ်တိုင် စစ်မြေပြင်ရောက်မှ အင်းဝကို
အလုံးအရင်းနှင့် ဖြိုကာ လက်ရသိမ်းချင်လှသည်။ ထို့
ပြင် ဝဏ္ဏနှင့် ပြန်လည်ဆုံဆည်းချင်မိသည်။

နေကောင်းလာသည်နှင့် စစ်မျက်နှာပြင်သို့ သူ
 အပြင်းနှင့်လာခဲ့တော့သည်။ ဒဏ်ရာများ ရှင်းရှင်းမ
 ပျောက်သေးသည့်အတွက် အိပ်ရာထက်တွင် အနားယူ
 နေခဲ့ရသော အချိန်များသည် သူ့အတွက် အရှည်ကြာဆုံး
 ဟုထင်ရ၏။ သူ့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် ဟံသာဝတီ
 ဘုရင်ကလေးသည် သူ့အား အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုပြီး...

“ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားပြီ
 လား သေနာပတိကြီး”

ဟု မေးလေသည်။ သူသည် အမှန်တကယ်
 တွင် လုံလောက်သော အနားယူမှု မရှိသေးချေ။ စိတ်က
 ဆောင်နေသောကြောင့်သာ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်း

သက်သာသွားပြီး စစ်တိုက်ရန်အလျင် စလို ထွက်လာခဲ့
 ခြင်း ဖြစ်၏။ တို့ကြောင့်ပင်...

“သက်သာသွားပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်
 တော်မျိုး ဒဏ်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး”
 ဟု လျှောက်တင်လိုက်သောအခါဘုရင်ကလေး

သည် ပြုံး၍ ...

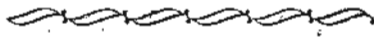
“ကိုယ်တော် ကြားပြီးပါပြီ၊ မပြောပလောက်
 တဲ့ ဒဏ်ရာဆိုရင် သေနာပတိကြီး အိပ်ရာထဲ
 ဘယ်လဲနေမှာလဲ”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ သူ ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးရင်း...

“မှန်လှပါဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးဟာ စစ်
 တိုက်ဖို့ လူဖြစ်လာရသူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့
 လက်ဟာ ဓားမကိုင်ရရင် တခြား ဘာလုပ်ဖို့မှ
 အသုံးမဝင်ပါဘူး ဘုရား”

ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဘုရင်မင်း
 မြတ်သည် လွန်စွာနှစ်ခြိုက်အားရတော်မူသောကြောင့်...

“သေနာပတိကြီးရဲ့စကား ကြားရတာ ကိုယ်

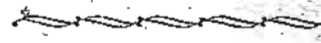
တော် အလွန်ပဲ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိပါတယ်”
ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သူရက ...

“စစ်ပွဲအခြေအနေများသိခွင့်ရနိုင်မလားဘုရား”
“သိရပါတယ် သေနာပတိကြီးရယ်၊ အခုထိ
တော့ အင်းဝတပ်တွေဟာ မြို့တံခါးတွေ အလုံ
ပိတ်ပြီး မြို့ထဲက တောင့်ခံနေတုန်းပဲ”

ဘုရင်ကလေး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ သူရမျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်
စဉ်းစားဟန်များ ပေါ်လွင်လာကာ ...

“ကျွန်တော်မျိုး အကြံတစ်ခုရမိပါတယ် အရှင်
မင်းမြတ်၊ အင်းဝမြို့ကို လန့်ချီပြီး ဝိုင်းဝန်း
လုပ်ကြံနေရတဲ့အတွက်တပ်တွေလည်း ပမ်းလှ
ပါပြီဘုရား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး ဒီလို
လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဟု အစပြုကာ သူ့ရဲ့ အကြံအစည်ကို ဘုရင်
အား တင်လျှောက်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင်တော့
အင်းဝသားများသည် ထူးဆန်းသော အချင်းအရာတစ်ခု
ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

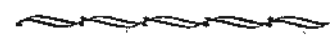
ဟံသာဝတီတပ်များအားလုံး အင်းဝအား ဝန်းရံ
ထားခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ အင်းဝမြို့ရိုးပေါ်တွင် ကင်းစောင့်နေသော
ရဲမက်အချို့သည် ဟံသာဝတီတပ်များ ဆုတ်ခွာသွားသည်
ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ပထမတော့ အံ့သြနေကြ၏။
အတန်ကြာမှ သတိဝင်ကာ စစ်သေနာပတိချုပ်ထံသို့
သွားရောက် အကြောင်းကြားကြလေသည်။

“စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဟံသာဝတီ တပ်တွေ ဆုတ်သွားကြပါပြီ”

ဟူသော ရဲမက်၏ လျှောက်တင်သံအဆုံးတွင် ဝဏ္ဏသည် မြို့ရိုးပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် ဟံသာဝတီတပ်များ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မြို့ပြင်သို့ မထွက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော အင်းဝမြို့သားများနှင့် ရဲမက်များသည် မြို့ရိုးတစ်လျှောက်လုံး ညွတ်နေအောင် ထွက်ကြည့်နေ ကြ၏။

ဟံသာဝတီတပ်များသည် အင်းဝနှင့် တဖြည်း ဖြည်းဝေးကာ သူတို့အားလုံး၏ မြင်ကွင်းမှ တစ်စထက် တစ်စ မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန် တွင် မြို့ရိုးတံခါးကိုစောင့်ကြပ်နေသော တံခါးမှူး ရဲမက် များမှာ မြို့တံခါးကိုဖွင့်ကာ မြို့ပြင်သို့ အလျင်စလိုပြေး ထွက်သွားကြရာ နောက်မှ အင်းဝသွားတို့သည် အလုံး အရင်းနှင့် ထွက်လိုက်သွားကြတော့သည်။ သူတို့၏ နှုတ်မှလည်း ...

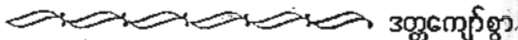
“ဟေး ... ဟံသာဝတီတပ်တွေ ပြေးပြီဟေ့”

“အောင်ပြီကွ၊ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ”

“လွတ်လပ်သွားပြီဟေ့”

ဟု တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်ကာ ခုန်ပေါက်မြူး တူး နေကြလေသည်။ ဝဏ္ဏသည် အင်းဝပြည်သူ ပြည် သားများကို ငေးကြည့်ကာ အတန်ကြာ မင်သက်အံ့ဩ နေပြီးမှ ဟံသာဝတီတပ်များ ဆုတ်ခွာသွားခြင်း၏ သဘာဝမကျပုံကို တွေးမိကာ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ် သွားမိတော့သည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ထူးခြားလှစွာ တပ်ပြန်ဆုတ်သွားခြင်းမှာ သမားရိုးကျအဖြစ် မဟုတ် ချေ။ သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်စုံ တစ်ရာကို အလွန်စိုးရိမ်သွား မိသည်။ စစ်ပရိယာယ်ကို နားမလည်သော အင်းဝပြည် သူများမှာမူ မြို့ပြင်တွင် အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်မြူး တူးနေကြဆဲ။

ဝဏ္ဏ စစ်တလင်းသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ မြေပြင်တွင် လဲကျနေသော အလောင်းများမှာ မြင် မကောင်းအောင် ပုံထပ်နေ၏။ အင်းဝတပ်များမှ ရဲမက်

များ၏ အလောင်းများကို ကောင်းစွာသင်္ဂြိုဟ်ပေးရန် ရဲမက်များကို တာဝန်ပေးရဦးမည်ဟု သူ တွေးရင်း အလောင်းတွေကြားထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။

လူထုကြီးမှာ အလောင်းတွေကြားထဲတွင် ခုန် ပေါက်ကျော်လွှားကာ အောင်ပွဲခံနေကြ၏။ ဝဏ္ဏကို မြင် လိုက်သောအခါမှ ကိုယ်ကိုယ့်၍ လမ်းရှင်းပေးကြသည်။

ဝဏ္ဏ မျက်မှောင်တွန့်လိုက်သည်။ ဟံသာဝတီ တပ်သားများ၏ အလောင်းများသည် အင်းဝတပ်သား များ၏ အလောင်းများထက် ပိုမိုများပြားနေပြန်ရာ အကျ အဆုံးများသောကြောင့် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားခြင်းပေ လောဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် အင်းဝတပ်မှ တပ်မှူး ကလေးသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာရာ ...

“တပ်မှူး ... အင်းဝတပ်က ရဲမက်တော်တွေ ရဲ့ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စီစဉ်ပါ”

ဟု သူပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ တပ်မှူး ကလေးသည် ...

“ကောင်းပါပြီ”

...ဟု ပြော၍ သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာမည်အပြု ပြုလုပ်နေကြောင်း သိရသောအခါ အလောင်းတွေ နှင့် နီးကြည့်ရတာ ကျုပ်စီတ်ထဲ တစ်ခုခု ထူးခြားနေ တဲ့ပဲလို့ ထင်လို့ ထင်တယ်”

ထိုအခါ တပ်မှူးကလေးသည် ပြန်ကျနေသော အလောင်းကောင်များကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး အာမှူး မထူးခြားသော်ဟန်ဖြင့် ...

... ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမလဲ တပ် မှူးမင်း ...

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝဏ္ဏသည် တပ် မှူးအား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ အနီးရှိ လှံရှည်ကိုင် ထားသော ရဲမက်ဖော်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ ထိုရဲမက်ဖော်သည် အသားညိုညို အရပ်မြင့် မြင့်နှင့် သူ၏မျက်လုံးများမှာ စူးရဲတောက်ပလျက် လှုပ်ရှား တိုင်ရုံသာထင်ဦး၏။ စူးရဲတောက်ပလျက် ဖြစ်ရာ ...

...ဟု ပြော၍ ရဲမက်ဖော်တစ်ယောက်က အလောင်းတွေကို လှည့်ပတ် လိုက်စဉ် ကြည့်ဖူး”

ဟု ဝတ္ထုခိုင်းထိုက်လျှင် ရဲမက်ငယ်သည်စကား တစ်ခွန်းမှ ပြန်မဆိုဘဲ သူ့ခြေထောက်နှင့် အနီးဆုံးတွင် လံကျနေသော ယံသာဝတီမှ ရဲမက်လေးတစ်ဦး အလောင်း ကို လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နောက်တစ်ရောင်းကိုလှံဖြင့် ထိုးရန် ရွယ်လိုက်စဉ်မှာ ရှေးဦးစွာ ရှေးဦးစွာ ဝတ်ထုတ်လေသည်။

“ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ထိုးရမယ်ကွ” ခြားထွက်

ဟု သေသံ ဝတ္ထုအသံကြောင့် ဝမ်းဗိုက်နေရာသို့ ချိန်ရွယ်နေသော သူ၏လှံတံသည် အလောင်း၏ ရင်ဘတ်ကြောင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့၏။

ဒီလို “စွပ်” ခြားထွက် လေသည်။

လှံသွားသည် ယံသာဝတီရဲမက်၏ ရင်အုံသို့ ထိုးစိုက်မိသွားသည်။ အလောင်းထံမှ ဘာသံမျှ ထွက် မလာချေ။

အသေအချာ ဖူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တတိယမြောက် အလောင်းကိုလှံဖြင့် ထိုးပြီးချိန်တွင် ရဲမက်ငယ်သည် သူထံသို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဆက်ထိုးရဦးမည်ဟော့မှ မေးသည့်သဘောပင် ဖြစ်၏။

သူ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ရဲမက်ငယ်၏ လှံကိုင်လက် သည် မြောက်တက်သွားသည်။

“စွပ်” ခြားထွက် လေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း လှံသွား စိုက်ဝင်သွား သည့်အသံမှအပ မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာချေ။

အလောင်း လေးငါး ခြောက်လောင်းအထိ ထိုးပြီးချိန်တွင် ဝတ္ထုဆေးနားတွင် ရပ်နေသော တပ်မှူးသည်

“တော်လောက်ပြန်တုတ်ဟယ် တပ်မင်း၊ အားလုံး မိမိကိုသတ်မိခဲ့တော့ချည်းပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ဟု” ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် သို့မဟုတ် လှံတံထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျန် အလောင်းများကို

ကြည့်ကာ မသတိသာ ရှိဖြစ်နေသော တပ်မှူး၏ မျက်နှာ မှာ အတန်ငယ် ရွှင်ပျလာပြီး ...

“ဟု” ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ရဲမက် တော်ပြီဟော့၊ တို့တပ်က မိမိပြုအပ်စဉ်တွေ သယ်ဖို့လုပ်ရအောင်”

ဟု ပြောဆိုလိုက် လေတော့သည်။ ညနေရီ၏ ဝင်လှဆဲ နေခြည်အောက်တွင် ပုပ်အုံအုံ ညီစိုစို နေခဲ့

များကြောင့် သူ့ နာခေါင်းတစ်ချက် ရဲ့ လိုက်ပြီး ဆေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်မြို့လုံးနီးပါး မြို့ပြင်သို့ ထွက်နေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ မြို့ထဲပြန်ဝင်ရန် သို့ပြောလျှင်လည်း အားလုံးကြားနိုင်မည် မထင်တော့။

အလောင်းများကြားထဲတွင် ပျော်ရွှင်စွာအောင်ပွဲခံနေသော ပြည်သူပြည်သားများကို တစ်လှည့် မြေပေါ်စုပုံထားသော အင်းဝတပ်သားများ၏ အလောင်းများကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း စက္ကူ ကြွေကြွေတွဲတွဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ အင်းဝပြည်သူတို့၏ အသတ်အိုးအိမ် စည်းစိမ်နှင့်ကိုယ်အရှင်ကိုယ်သခင်၏ ထီးနန်းအတွက် အသက်စွန့်သွားသော စစ်သည်များအတွက် သူ့ရင်ထဲမှ ချီးကျူးလေးစားမိ၏။

လူများသည် သွေးသံရဲ့အလောင်းများကြားထဲတွင် အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်မှာ မှောင်ရီပျိုးစ ပြုခိုက်အထိပင်ဖြစ်၏။ အမှောင်မှာသည် လောက၌မကောင်းမှုပြုရန်အကောင်းဆုံးဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းသူပြည်သား

များအတွက် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို သူ ခံစားလိုက်မိပြီး အားလုံး မြို့ထဲပြန်ဝင်ကြရန် ဆော်ဩရတော့၏။ လူများမှာ အလွန်များပြားပြီး အမှောင်ထုကလည်း ကြီးစိုးထားသောကြောင့် သူငါ မကွဲပြားတော့ချေ။ အင်းဝသားများသည် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ယခင်လို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေရတော့မည်ကို ကြိုတင်အောင်ပွဲခံနေရင်း ဟံသာဝတီတပ်များ၏ အကြံအစည်အား လုံးဝ သတိမမူမိကြချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ...

သူတို့အားလုံးက သေပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားခဲ့သော ဟံသာဝတီတပ်များ၏ အလောင်းများမှာ လကျရာမှ တိုးတိတ်ညင်သာစွာထပြီး လူအုပ်များကြားရောနှောလျက် မြို့ထဲ ဝင်ရောက်လိုက်ပါလာခြင်းအား တစ်ယောက်မှပင် မသိလိုက်ကြပါချေ။

ညည်းပိုင်ကြား မူးယစ်သောက်စား ပျော်ပါးခဲ့
 သော ရဲမက်များသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရှပ်ပျက်ဆင်း
 ပျက် အိပ်မောကျနေသည့်မှာ လူသေများကဲ့သို့ပင်။
 ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံများကို
 ကြားလိုက်မိသည်ကြောင့် တချို့ရဲမက်များသည်
 အိပ်ပျော်နေရာမှ လန်နိုးထဲသို့ ရှပ်ပျက်
 “ဟာ... ရန်သူ... သူ... အ...”
 ပီပီသသပင် အော်ဟစ်သံတိုပေးချိန်မီရဲလိုက်
 တစ်ဦးတစ်ဦးရောက်လာမှန်းမသိသော လှံတံတစ်စင်းက
 သူ့ရင်ဝိုက်ဝင်ကာ အသက်ပျောက်သွားစေခဲ့သည်။
 တိုက်ဆိတ်နေသော အဆောင်များထဲတွင်
 လှံဖြင့်မစ်သည့် တံပီခီအသံများနှင့် အော်ဟစ်ညည်းညူ
 သံများ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာ၏။
 အင်းစမု ရဲမက်တစ်ဦးသည် သူ၏ခါးကြားမှ
 ဆောင်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန်
 မြင်ဆင်လိုက်စဉ်
 “ဝှစ်”

အမှောင်ထဲမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လှံတံတစ်စင်း
 က သူ၏လည်မျိုကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ အတော်
 အတန် သတိဝီရိယကောင်းသော တစ်သားအချို့သည်
 မီးတုတ်ကို ထွန်းပြီး စစ်ခရာကို မှတ်ရန် ပြင်လိုက်ချိန်
 တွင် သူတို့၏ နောက်ကျောသို့ ဆောင်စားရှည်များ စိုက်
 ရင်သွားပြီး နေရာဥပင် ခွေညွတ်လဲကျသွားတော့သည်။
 နန်းဆောင်တစ်ခုလုံး ပြေပြေကသလိုးဆူညံပွတ်လော့ချိုက်
 စပြုလာလေ့တော့သည်။
 “ရန်သူ... ပြော... ရန်သူ... အ...”
 “နန်းဆောင်ထဲမှာ ရန်သူတွေ ဝင်း... အ...”
 အော်ဟစ်သံတိုပေးလိုက်သော အင်းဝရဲမက်
 သည်လည်း ဖာသာဝတီထပ်မံ ရဲမက်၏ ခံစားအောက်
 တွင် အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ခဏအကြာမှပင်
 အင်းဝတပ်များအားလုံး နီးထစုစည်းနိုင်ကာ ရန်သူကို
 ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြရတော့၏။ သို့သော် ဖရိုဖရဲ

ဖြစ်နေသော အင်းဝတပ်မှာ ဟံသာဝတီတပ်၏ လက်ဦး
မူရယူကာ အလစ်အငိုက် ဝင်ရောက်လုပ်ကြံမှုအောက်
တွင် စုစည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့။

မရှုမရှာ ကျဆုံးကုန်ကြ ပြီဖြစ်သည်။

“ချွင်...ထန်”

“ဒုတ်”

“အား”

လှုပ်အေးငြိမ်းမှုသည် အင်းဝနန်းတော်
အတွင်း ဖြစ်ပွားနေသောတိုက်ပွဲကြောင့် လုံးဝအကျဉ်း
တန်စွာ ပျက်စီးသွားရချေ၏။ ဓားလှံများ ထိခတ်သံ
ထိုးခုတ်သံ၊ အော်ဟစ်ညည်းညူ သံတို့ဖြင့် နန်းတော်
တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် အင်းဝစစ်သေနာမတိချုပ် ဝဏ္ဏ
ကိုယ်တိုင် ပေါ်စစ်နေရပြီး တိုက်ရင်းမှပင် ဘုံရှင်နှင့်
မိဖုရားတို့၏ နန်းဆောင်များအနီးသို့ ကပ်လာခဲ့ရသည်။
ဂိုဏ်းကြိုတင်တွံ့ဆဲထားသလိုပင် ဟံသာဝတီတပ်များ
လည်း ဘုံရှင်နှင့်မိဖုရားတို့၏ နန်းဆောင်များသို့ ဦးတည်

ပြေးလွှားနေကြပြီ ဖြစ်၏။

သူ အလွန်စိုးရိမ်သွားသည်။ အနီးတွင်ရှိနေ

သော တပ်မှူးအား

“တပ်မှူး ရန်သူတွေကို ကာတိုက်ပေး၊ မြို့ရိုး

ပေါ်က လေးမြားကိုင် တပ်တွေလည်း ဒီဘက်

ကို အာရုံစိုက်ခိုင်းလိုက်၊ ဓင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားကို

နန်းဆောင်ထဲက ကျွပ် ခေါ်ထုတ်သွားမယ်”

ပြောပြီးချင်းပင်အပြေးအလွှား နန်းဆောင်ထဲသို့

သူ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မြားတစ်စင်းသည် သူ

လက်မောင်းကို လာရောက်စိုက်ဝင်လေ၏။ ဓားကိုင်

လက် မဟုတ်သည့်အပြင် မြားတွင် အခိမ်လိမ်းသုတ်

ထားခြင်း မရှိသည်မှာ သူ့အတွက် ကံကောင်းသွားရ

သည်။

ပြေးရင်းမှပင် လက်မောင်းမှမြားကို ဆွဲ နုတ်

လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် လက်မောင်းမှ အသားစများ

ဖွဲ့ထွက်လာကာ သွေးများ မပိုစီးကျလာတော့သည်။

သို့သော် ဒီဒဏ်ရာက သူ့အတွက် မပြောပင်သောကံပါ

ပေ။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် မြို့တွင်းက ခုခံနေတဲ့ သက်
 တော်ဆောင်တပ်တွေ ကျကုန်တောက်ပြီ။ စိတ်ပူပန်စွာပင်
 သူ ဘုရင်အတွင်းဆောင်သို့ တစ်ရိုက်ဆိုး ဝင်ပြေးခဲ့သည်။
 အတွင်းဆောင်တွင် ဘုရင်နှင့်မိဖုရား နှစ်ပါးစုံ
 ညီရိုနေကြလေ၏။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သောအခါ အင်းဝ
 ဘုရင်ကလေးမှာ ထိတ်ထိတ်ရှာပျာနှင့် မေးမြန်း၏။
 “သေမှာပတိကြီး ... တိုက်ပွဲအခြေအနေ”
 “တိုက်ပွဲအခြေအနေမလျှောက်ပါရစေနဲ့ဘုရား။
 အရှင်နဲ့ မိဖုရားသား ကျွန်တော်မျိုးနောက် လိုက်
 လျှောက်တင်လိုက်သော သူ့အသံသည် အလွန်
 မြောက်ကြွမ်းလှနေ၏။”
 “အလို ... ဒါဆို ကိုယ်တော်တို့ နန်းတော်
 ကို ပြေးရမှာပေါ့”
 အင်းဝဘုရင်ကလေးသည် သူ့အနီးမှ မိဖုရား
 သူနှုတ်စာမပြုကြည့်လိုက်မီ၏။

မိဖုရားမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးဆုပ်ဖြူ
 ရော်နေကာ ဝဏ္ဏထံသို့သာ အားကိုးတကြီး မျက်လုံးများ
 ဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။
 “ခေါင်းကိုင့်ကား သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
 ရိုက်လိုက်သည်။”
 “အချိန်မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးပါ
 ခေါ်တဲ့နောက်သား လိုက်နဲ့ပါ။ ဟံသာဝတီတပ်
 တွေ နန်းဆောင်တံခါးအထိ ရောက်နေပါပြီ”
 ထိုအခါ အင်းဝဘုရင်ကလေးသည် မိဖုရား၏
 လက်ကိုဆွဲရင်း
 “နတ်တော်”
 “စိုးတိုးအသံဖြူလိုက်ရာ သူနှုတ်စာပေးသည်
 မျက်ရည်လည်ရင်း ဘုရင်အား မော့ကြည့်ကာ တိုးလျှ
 သော လေသံဖြင့် တစ်ခွန်းသောစကားကိုသာ ဆိုရှာလေ
 ၏။
 “နန်းတော်က ခွာကြပါစို့ မောင်တော်”
 ထို့နောက် ဝဏ္ဏသည် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားအား

ခေါ်ဆောင်ကာ နန်းတော်ဆောင်၏ အနောက် လျှိုဝှက်
တံခါးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

လမ်းတလျှောက်တွင် ရန်သူ့ ဟံသာဝတီရဲမှူး
များနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားအား
ကာကွယ်ရင်း သူတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ
ပြည့်နှက်နေလေတော့သည်။

ရန်သူတစ်ဦးကိုယ်တိုင်ရသည့်အခါတိုင်း ဘုရင်
နှင့် မိဖုရားသည် မမြင်ဝံ့သည့်အလား မျက်နှာကို လွှဲ
ထမ်းလေသည်။ ယခုလို အသွေးစာရဲနှင့် သတ်ဖြတ်
ထိုးခုတ်နေသော စစ်မြေပြင်ကို ယခုမှ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့
ရင်ဆိုင်ဖူးသော အရှင်နှစ်ပါးမှာ သွေးပျက်စတတ် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်ရမ်း သူခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ
လာရတော့သည်။

တစ်ဖက်တွင် အရှင်တော်မူလေးပါးနှင့် အခြားအရာရှိများ
တစ်ဖက်တွင် အရှင်တော်မူလေးပါးနှင့် အခြားအရာရှိများ

လမ်းတလျှောက် နှိုက်ကြည့်ရာ အရှင်တော်မူလေးပါး
အား ရာဇဝတ် ဝိနည်းနှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်

ဝိပဿနာ ပါဠိတော်၊ နိကာယ၊ ဝိသုဒ္ဓိ၊ ဝိပဿနာ၊ ဝိပဿနာ၊
အရှင်တော်မူလေးပါးနှင့် အခြားအရာရှိများ
အရှင်တော်မူလေးပါးနှင့် အခြားအရာရှိများ
အရှင်တော်မူလေးပါးနှင့် အခြားအရာရှိများ
အရှင်တော်မူလေးပါးနှင့် အခြားအရာရှိများ

အင်းဝနန်းတော်မြို့ရိုးမှ တပ်များမှာ ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ လဲကျသေဆုံးသူ အသက်လူပြေးလွှား
နေသူများအလယ်တွင် သူတစ်စုတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေ
လိုက်သည်။ အကွပ်မဲ့ကြမ်း ပရမ်းပတာဆိုသလို ကွပ်ကဲ
အုပ်ချုပ်မည့် သေနာပတိမရှိသော အင်းဝတပ်များသည်
ခံစစ်ကိုပင် အစီစဉ်တကျမတိုက်နိုင်တော့။ ထိုအချိန်တွင်
အင်းဝ၏ စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ဝဏ္ဏ ဘယ်သို့ရောက်
နေသနည်း။

အင်းဝတပ်များသည်က ပို၍မို၍ အကျအဆုံး
များလာခဲ့သည်။ သူရဲအဖို့ ဆက်တိုက်နေရသည်မှာ ခိတ်

ပင်မပါတော့။ ကြောင်ကကြွက်ကို ကစားသလို၊ အဝင် အောက်ထိုင်ကာ သီးကင်းများ တဖြုတ်ဖြုတ်ဖဲ့ချွေ ကစား ရသလို ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် နန်းတော်ဆောင် ဘက်မှ ခြေလျင်ပြေးလွှားလာသော ဟံသာဝတီသား သွေးသောက်ကြီးကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

အပြင်းနှင့်လာသော မြင်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက် ပြီး ...

“အင်းတဘုရင်နဲ့ မိဖုရားကို လက်ရဖမ်းရမယ် သွေးသောက်ကြီး”

“ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကို အင်းတသေနာပတိချုပ် ကိုယ်တိုင် နန်းတော်ထဲကခေါ်ထုတ်သွားပါပြီ”

“တော်တော်နဲ့ သောက်သုံးကျေတုံ့ကောင် တွေ”

ရေရွတ်ဆဲရေးပြီး မြင်းကို အပြင်းနှင့်ကာ မြို့ထဲ ခြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဟံသာဝတီတပ်မှူးကလေး သည် သူ့နောက်မှ မြင်းနှင့်လိုက်လာကာ အမော တကောနှင့် သတင်းပို့၏။

“သေနာပတိကြီး ... အင်းတဘုရင်နှင့် မိဖုရား ကို တောင်ကြားလျှိုထဲကို ခေါ်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

သူရက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြလိုက် သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အခု အဲဒီကို လိုက်မယ်၊ တပ် တွေ ပြန်စုထား”

“တပ်တွေ အဲဒီကို သွားနှင့်ပါပြီခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ကျုပ် အခုပဲ လိုက်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ တောင် ကြားလမ်းဆီ သူ ထွက်ခဲ့တော့၏။ အင်းဝမြို့၏အနောက် မြောက်ထောင့်ရှိ လျှိုထဲတွင် တောနက်သည့်အပြင် ပုန်း ခိုရန် လွယ်ကူသောကြောင့် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကို မျက်

ခြေပြတ်သွားနိုင်သည်။ အင်းဝနန်းတော် ကို သိမ်းလိုက် နိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း မင်းနှင့်မိဖုရားကို လက်ရဖမ်းရ မည့် ဟံသာဝတီဘုရင်၏ အမိန့်ကြောင့် သူ ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင်လိုက်ရပေမည်။ ပြီးတော့ သူ မျှော်လင့် သော တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆုံရမည့်ပွဲ ဖြစ်သည့် အတွက်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။

တောင်ကြားလမ်းအား လှမ်းမြင်ရသော အကွာ အဝေးသို့ အရောက်မှာပင် အပြင်းချီတက်နေသော တပ် များအား မြင်ရလေသည်။ မြင်းကို အသော့နှင့်လိုက်ကာ သူ့ရှေ့မှ တပ်များကို ကျော်ဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် ရှေ့နားဆီတွင် နောက်ထပ်တပ်များရှိနေပါသေးသည်။ နားထဲတွင် ဓားချင်းထိသံ၊ မာန်သွင်းကြိမ်းဝါးသံများကို သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။

တောင်ကြားလမ်းဝသို့ ရောက်သွားသောအချိန် တွင် အံ့ဩဖွယ်မြင်ကွင်းက ဆီးကြိုနေတော့၏။ အတုံး အရုံး ကျဆုံးနေသော နှစ်ဖက်တပ်မှ ရဲမက်များနှင့်မလှမ်း မကမ်း တောင်ကြားအဝင်ဝတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်

နေသော ဝဏ္ဏကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ မြင်းကို တစ်လှမ်းချင်း မောင်းနှင်ပြီး ဝဏ္ဏနှင့် မြင်သာသော နေရာမှာ ရပ်တန့်လိုက်၏။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဝဏ္ဏသည် သူနှင့် ဓားချင်းယှဉ်နိုင်မည့် အနေအထား မရှိတော့ချေ။ ဝဏ္ဏသည် တကယ်တော့ ရိုးရိုးရပ်နေခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ သူ့ဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လှံ ရှည် တစ်ချောင်းစီ စိုက်ထားပြီး သူ့ခြေထောက်များ လဲ ကျမဲသွားစေရန် လှံနှင့် မြဲမြံစွာချည်နှောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဓားဒဏ်ရာများမှ သွေးများ ဒလဟော စီးကျနေပြီး မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဆံပင် များ ရှုပ်ထွေးစွာ ဖုံးအုပ်ကျနေသည်။ အင်းဝ၏ စစ် သေနာပတိချုပ်ကြီး ဝဏ္ဏမှာတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဗရပွ နှင့် သေလုမျောပါး ဖြစ်နေချေပြီ။ သို့သော် မာန်က တော့ မချသေး။

သူ့အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မကပ်နိုင်ပါ ချေ။ သူ့ရဲ့ ဓားကိုင်ညာလက်မှာ အခုချိန်ထိ အဆက် မပြတ် ဝေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်နေဆဲပင်။

သူရ အံ့ဩစွာ ငြိမ်သက်ပြီး ကြည့်နေမိ၏။
 ထိုစဉ် သူ့နံ့ခင်းမှ လေးသည်တော်က ကျောတွင် လွှတ်
 ထားသော ဝါးဆစ်ဘူးရှိ မြားတံတစ်ခု ဆွဲထုတ်ပြီး
 ညှို့တွင် တင်လိုက်လေ၏။ သူ့ချိန်ရွယ်လိုက်သည်ထက်
 ဝတ္ထု၏ ရင်ဝတ်တည်တည်သို့။ ထိုလေးသည်တော်အား
 သူရ အချိန်မီတားမြစ်လိုက်ရသည်။ တဆက်တည်းပင်
 သူ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခနဲဆင်းကာ ဝတ္ထုထံသို့ တည့်
 မတ်စွာ လျှောက်သွားလိုက်၏။ ဝတ္ထုနှင့် လက်တစ်ကမ်း
 အကွာသို့ ရောက်သောအခါ သူ ရုပ်တန်ရလေသည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝတ္ထုလက်သည် ဓားကိုကုန်
 ကျစ်ပါဆုပ်ကိုင်ရင်း ရွှေယမ်းတိုက်ခိုက်နေဆဲ ဖြစ်သော
 ကြောင့်ပင်။

“ဝတ္ထု”

သူ လှမ်းခေါ်သံအဆုံးတွင် ဝတ္ထုသည် ငိုက်ကျ
 နေသော ခေါင်းကို အားယူမော့ကာ ရိုဝေသော မျက်ဝန်း
 အစုံဖြင့် ကြည့်လာလေသည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသော
 အခါ ဝတ္ထု၏မျက်လုံးများမှာ အရောင်တဖြုတ်ဖြုတ်

လက်ကာ စူးရဲတောက်ပလာ၏။ သူ ဝတ္ထု၏မျက်လုံး
 မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

သူရ၏အသံအဆုံးတွင် ဝတ္ထုသည် တည်ငြိမ်
 အေးစက်သော လေသံဖြင့် ...

“ဪ ... မင်းကိုး”

ဟု ပြောပြီး သူ့အား ပြန်ကြည့်လေ၏။ သူတို့
 နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်စူးစိုက်
 စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ...

ဝတ္ထု၏ မျက်လုံးများထဲမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်
 ခြင်း၊ သို့မဟုတ် သူ့အပေါ် မုန်းတီးခြင်းများကို သူရ
 တစ်ယောက် တပြန်တလှည် ရှာဖွေခဲ့မိသည်။ သို့သော်
 ဝတ္ထု၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထိုအရိပ်အယောင်များကို
 စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရချေ။ အင်းဝထီးနန်းကို နောက်ဆုံး
 ထွက်သက်အထိ ကာကွယ်သွားလိုသည့် စစ်သေနာပတိ
 ရုပ် တစ်ယောက်၏ ဝှာဝန်ကျေလိုသော အရိပ်အငွေ့

သာ သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပေါ်ပေါက်နေ
လေ၏။

“ဝဏ္ဏ မင်းကိုငါ မသတ်ချင်ဘူး၊ သေလုနီး
ပါး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဓားချင်း
မယှဉ်ချင်ဘူး၊ မင်း ဒီနေရာကဖယ်ပါ၊ မင်း
အသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်”

သူရ စကားအဆုံးတွင် ဝဏ္ဏမျက်နှာပြင်ဝယ်
မပီမသအပြုံးတစ်ခု ခပ်ရေးရေးပေါ်လာလေ၏။ သို့
သော် ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။

တဒင်္ဂါမျှကြာအောင် ...

နှစ်ယောက်လုံးတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှပင် ဝဏ္ဏနှုတ်
ခမ်းတို့မှာ တရွရွလှုပ်ရှားလာ လေသည်။ ထို့နောက်
သူ ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးများ ဖွက်ခနဲ အန်ကျလာပြီး

“မင်း ... ငါ့ ... ကို ... သတ် ... ပစ်
... လိုက်”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း ဆိုလေ၏။ စကားဆုံးသွား
သောအခါထပ်၍ သွေးများ အန်ပြန်သည်။ သို့သော်

သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော သူ့ဓားကိုင်လက်သည်
ဓားရိုးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားဆဲ။ သူရ စကား
တစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ဝဏ္ဏမျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေ
လိုက်၏။ ဝဏ္ဏလည်း သူရ၏ မျက်နှာကို ပြန်လည်း
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ဒူးထောက်
အရှုံးပေးမည့်၊ အားလျှော့အညံ့ခံမည့် အငွေ့အသက်
လုံးဝမမြင်ရချေ။

သူရ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး နောက်
သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်၍ ဝဏ္ဏကို ဦးညွတ်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် သူ့ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ
ဝဏ္ဏ၏ ရင်ဝသို့ တစ်ချက်တည်း ထိုးစိုက်ချလိုက်လေ
တော့၏။

ဝဏ္ဏ၏ ခေါင်းသည် အောက်သို့ စိုက်ကျသွား
သည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲမှ ဓားကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်
ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သလို သူ့ခြေထောက်များမှာလည်း ခွေ
ညွတ်ကျသွားခြင်း မရှိဘဲ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ
တောင်ကြားလမ်းအား ဆက်လက်ကာကွယ်နေပြန်။

JRJ အတ္တကျော်စွာ

ဝတ္ထု၏ ထိုအဖြစ်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

သူရဲရည်မှ လှိုက်လှဲစွာ စကားတစ်ခွန်း တီးတိုး

ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

တိုးတိတ်သော်လည်း အားလုံးကြားလိုက်ရ

သော ထိုစကားသည်ကား ...

‘သူရဲကောင်း’

‘အင်းဝသူရဲကောင်း’ ဟူ၍ပင်။

